SOUL

70

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2013
€3.00

Adriana Lima

Pirelli Calendar 2013

NEO OTE DOUBLE PLAY VDSL έως 50Mbps

Ήρθαν οι νέες, ασύλληπτες ταχύτητες VDSL του ΟΤΕ.

Φαντάσου πώς είναι να **κατεβάζεις video 1GB σε λιγότερο από 5 λεπτά** και να απολαμβάνεις **καλύτερο streaming** από ποτέ. Να κάνεις **upload** και να μοιράζεσαι φωτογραφίες **35MB** κυριολεκτικά **στο λεπτό**. Να είσαι **ταυτόχρονα online** με όσες ηλεκτρονικές συσκευές θέλεις. Να παίζεις online παιχνίδια, με **την καλύτερη απόκριση** που είχες ποτέ.

Δεν ονειρεύεσαι. Αυτή είναι η νέα σου καθημερινότητα, με το νέο ΟΤΕ Double Play VDSL.
Μάθε περισσότερα στο **www.ote.gr** ή σκάναρε με το κινητό σου το QR Code.

Το πάθος σου για γρήγορο σερφάρισμα είναι για μας έμπνευση.

ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

13888 ΟΤΕ COSMOTE ΓΕΡΜΑΝΟΣ ote.gr

Στοιχεία βάσει πραγματικών μετρήσεων σε πιλοτικούς χρήστες VDSL ΟΤΕ.

ΟΤΕ

Μαζί, είμαστε ένα.

EDITORIAL 70

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Φωτογραφία **Δημήτρης Μέλλος**

Γλυκέ μου παλιέ κόσμε!

Με τις λέξεις το έχω εύκολο - κοντά 25 χρόνια, βιοπορίζομαι από δαύτες. Τις μοντάρω σε κείμενα ή τις ψεκάζω στο μικρόφωνο, μετά σαν πέστροφες ταξιδεύουν κόντρα σε ρεύματα τραγουδιών του γλυκού νερού ή σαν ποτάμια από μελάνι κυλούν για τα περίπτερα. Ράδιο, περιοδικό, εφημερίδα - αναλογικά φορμάτ, λέξεις εκπεμπόμενες μέσα από συσκευές και φετιχιστικά γούστα του παλιού κόσμου: χαρτιά, δίσκους, καφέδες, αποτσίγαρα, ταινίες επί της αιθούσης, εμπειρίες που διηγούμαι μετά από βόλτες σε γειτονιές, πόλεις ή χώρες, μαγέρικα, βιβλία, μπαρ, αεροδρόμια, συναυλίες, λιβάδια όπου φυτρώνουν άσπρα βαμβάκια, που τα καλλιεργούν αγρότες κι όχι χρήστες του Farmville. Ρολαρίσματα σε οδούς που μυρίζουν πίσσα και οκτάνια, βροχή ή χνώτα ανθρώπων πάνω στο παρμπρίζ.

Η δουλειά μου με τις λέξεις είναι σαν αιώρηση, παλαντζάρω ανάμεσα σε ορόφους πολυκατοικιών που συγκοινωνούν μέσω γέρικων ασανσέρ, σκάλες που αναπτύσσονται με φιδοειδή φορά προς τα πάνω, ώσπου να με βγάλουν στην ταράτσα, να δω απέναντι τον Όλυμπο, να νιώσω μέσα μου την Ολύμπου.

Γιατί μόνιμη πεποίθησή μου, 25 χρόνια τώρα, είναι πως είτε στήνεις περιοδικό είτε σπρεχάρεις στο ράδιο, αυτό που συναρμολογείς επιβάλλεται να είναι βίωμα. Εμπειρία, τεσταρισμένη αλήθεια, περπάτημα, ήχος, μυθιστόρημα, παράσταση, ουρανός, να το έχεις γευτεί ή αφουγκραστεί, να το έχεις μελετήσει. Να του έχεις αφιερώσει χρόνο από τον χρόνο σου, να το έχεις σαλιώσει, να το έχεις λιώσει, κι ύστερα να το ξαναρμολογήσεις έχοντας την πεποίθηση, ή την ψευδαίσθηση έστω, πως το κατάλαβες, το έκανες κτήμα σου κι ήρθε επιτέλους η ώρα να το μεταφράσεις με δικά σου λόγια. Με τις λέξεις μου!

Έτσι προσπαθώ να διηγούμαι τις ιστορίες. Σέβομαι τον Τζομπς και τον Ζούκενμπεργκ, αλλά η εκτίμηση, το ντουζ πουά μου, πάει στον Χέμινγουεϊ. Δε με ενδιαφέρουν τα likes, αλλά τα straight και καραμπουζουκλίδικα face to face κραξίδια ή κομπλιμέντα. Δε με αφορά ο πανικός της smartphone δημοσιογραφίας και της ανάρτησης ανά πέντε λεπτά για να ταϊστεί το κτήνος-followers, δε μου λένε τίποτα τα giga μουσικής στοκαρισμένα μέσα σε κομπιούτορες. Μολύβι, γόμα και πεντακόσιοι δίσκοι είναι όσα χρειάζομαι για να κάνω τη δουλειά μου. Είμαι αφόρητα παιδί του παλιού κόσμου, σ' το είπα.

Το κοριτσάκι του διπλανού γραφείου με θεωρεί ξεπερασμένο μοντέλο, τα δυο αγοράκια-συγκάτοικοι στο περιοδικό καγχάζουν ειρωνικά όταν γράφω, σβήνω και μουτζουρώνω την κόλλα με το στυλό μου, όταν αυτοί, στο διάστημα που θα μου πάρει να γράψω το αποχαιρετιστήριο εντίτο της χρονιάς, θα έχουν ακούσει τρία tunes στο Pitchfork και θα έχουν τσεκάρει τον «Guardian». Και, όταν έρθει η Πέμπτη και θα φυλλομετρώ την Athens Voice, θα ανακράζουν: δόξα σοι, αλλά εμείς την ξεκοκαλίσαμε νύχτα Τετάρτης στην ψηφιακή εντισιόν.

Όμως το delay είναι το χούι μου, η προσήλωσή μου στις παλιοκαιρίσιες συνήθειες γραψίματος, ανάγνωσης, ακρόασης, θέασης, ενημέρωσης και ψυχαγωγίας είναι το ίρτζι μου (μετάφραση: το κόλλημά μου). Δεν τρέφω καμιά εκτίμηση στα comments, τα θεωρώ ανέξοδες ενδείξεις αποδοχής ή μίσους, σε αντίθεση με το σχόλιο κάποιου αναγνώστη που σου γράφει γράμμα: το διαβάζει και το ξαναδιαβάζει πριν σου το στείλει σε φάκελο και με γραμματόσημο - Θεέ, ψοφάω αυτές τις γιορτές κάποιος να μου στείλει μια κάρτα, αλλά φευ, θα πήξει πάλι το μέιλ και το κινητό μου με προκάτ ευχές και παλιοφάτνες ηλεκτρονικές και δίπλα κοτσαρισμένους illustrated γαμοτάρανδους.

Χαώθηκα! Γιατί με τις λέξεις το έχω εύκολο, αλλά μέχρι να τις μοντάρω και να κωδικοποιήσω ένα νόημα με αρχή, μέση, τέλος, μπορώ να γανιάσω ώς και τη μάνα μου. Η οποία πολύ ανησυχούσε φέτος όλη τη χρονιά: «Στέφανε, έκλεισαν ο Κωστόπουλος κι ο Λυμπέρης, κι εκείνοι οι φίλοι σου στο Nitro και τον Best ψάχνουν για δουλειά. Τι 7 χρόνια SOUL μου λες! Ξανάρχισε, παιδί μου, να διαβάζεις Εμπορικό και Δικονομία, γιατί για δικηγόρο σε σπουδάσαμε, ασχέτως αν δεν άσκησες το επάγγελμα. Με αυτά που ακούω, θεωρώ πως μπορεί και να το ξαναπιάσεις». Χμ! Λες; Ποιος ξέρει;

Τα παραδοσιακά μίντια κλυδωνίζονται, καταρρέουν, τελειώνουν. Ειδικά τα περιοδικά είναι το νέο εστέτ underground. Η συνήθεια δηλαδή του να αγοράζεις κάτι, να πληρώνεις ένα τίμημα κόντρα σε μια πραγματικότητα όπου το free είναι θεσμός και οι μάζες έχουν εθιστεί σε κείμενα των 300 λέξεων με συνοδεία προχειροφτιαγμένου layout αντί παιδευμένου design. Σε αφηγήσεις που κρατούν όσο κι ένα φιξάκι.

Τα καταφέραμε επομένως χωρίς να το επιδιώξουμε εδώ στο SOUL να εξασκούμε ένα αριστοκρατικό σπορ, που απευθύνεται σε ανθρώπους που δε βιάζονται, δεν προτρέχουν πως τα ξέρουν όλα, επιζητούν περιεχόμενο, εικόνες και λέξεις μονταρισμένα με στέρεα υλικά, έστω κι αν αυτά ανήκουν σε μέθοδο αφήγησης με προδιαγραφές παλιού κόσμου. Γιατί εδώ δημοσιογράφοι, φωτογράφοι, art directors, διορθωτές και επιμελητές ύλης το ξεψαχνίζουν από παντού πριν το στείλουν στο τυπογραφείο, έχουν όνομα και επίθετο, σπούδασαν και κοπιάζουν για την εγκυρότητα των όσων γράφουν. Είμαστε επαγγελματίες σε έναν κόσμο γεμάτο ερασιτέχνες bloggers και ματαιόδοξους γραφιάδες-εθελοντές.

Με τις λέξεις το έχω εύκολο - κοντά 25 χρόνια, βιοπορίζομαι από δαύτες. Κι ίσως να η συνταγή που αυτό το περιοδικό, όταν ο Τύπος τελειώνει με τη μορφή που τον ήξερες, καταφέρνει να κυματίζει περήφανα στο περίπτερο. Γέρικα σκυλιά σαν την πάρτη μου, υποβασταζόμενα από ευγενικά και μεγαλόψυχα cyborgs, όπως οι συνάδελφοι των απέναντι γραφείων, εξακολουθούμε να περιγράφουμε εκδοχές της ζωής ο καθείς με την αλήθεια του. Κατά τα άλλα, γεμάτο πορτοφόλι, γεμάτο κρεβάτι, γεμάτη καρδιά εύχομαι, στα πρότυπα των γνωστών κλισέ αρλούμπων που γράφονταν στα εντιτόριαλ του παλιού κόσμου.

SOUL
Secrets Of Urban Life

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές

Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

ΕπιμέλειαΎλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου,
Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου,
Αργύρης Σαρασλανίδης (aka Ser), Γιώργος Τζινούδης
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Μάκης Παπασημακόπουλος, Karina Ruby,
Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Μαρίνος Σακελλαρίου,
Άννα Παπαρίζου, Χρήστος Παρίδης, Λένα Χουρμούζη, Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης,
Δημήτρης Τζινούδης, Αθηνά Κουτρουμάνη, Κοσμάς Μαυρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου,
Κωνσταντίνος Πλακώνας, Δημήτρης Ντανόπουλος, Θανάσης Βικόπουλος, Lynn_Di,
Βασίλης Μαυρίδης, Γιάννης Παναγόπουλος

Φωτογράφοι
Τάσος Βρεττός, Πέτρος Νικόλτσος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης,
Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo,
Γεωργιάννα Κιόση - Τζουλιάννα Καριπίδου (Arte Di Tr3 Studio),
Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Μπελίνα Κορτότση

Style Editors: Αριάδνη Καπελιώτη, Λίνα Μανδράκου

Αμερική: Σωτήρης Ποσπορέλης
Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Χρήστος Εξαρχόπουλος (aka chris ex)

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος

Direct Market Αθήνας: Γιώργος Απέργης
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος

Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ.,
Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα
από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή,
ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού
με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους,
μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

SAMPLER

12
SOUL 2 SOUL
Ποιοι μας διαβάζουν
7 χρόνια τώρα;

34
KREUZBERG
Ανταπόκριση
από σπαρταριστό
Βερολίνο.

40
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ
Η πιο γλυκιά ιστορία.

WHAT'S UP APPLICATION
ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΙ ΣΟΥ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Κατέβασε κι εσύ το What's Up application στο iPhone ή Android κινητό σου για να:

- Ενεργοποιείς όλες τις What's Up υπηρεσίες
- Βλέπεις το υπόλοιπό σου και να ενημερώνεσαι άμεσα για τα διαθέσιμα λεπτά ομιλίας, SMS και MB
- Ανανεώνεις το χρόνο ομιλίας σου
- Κάνεις Reload it και να κερδίζεις δώρα με κάθε ανανέωση

Εύκολα, γρήγορα και απλά!

Μετά την εγκατάσταση της εφαρμογής, η χρήση δεδομένων για τη λειτουργία της είναι δωρεάν.

Google play App Store

Σκάναρε με το κινητό σου και κατέβασε το application

WHAT'S UP?

Όλα είναι δυνατά

COSMOTE

58
ΡΑΝΙΑ ΜΠΕΛΛΟΥ
Μια υποτροφία, πολλές εικόνες.

52
ΑΔΑΜ ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΜΑΡΤΙΝΑΚΗΣ
Τρισδιάστατη visual art με χαρακτήρα.

62
MECHANIMAL
Μακράν, ο δίσκος της χρονιάς.

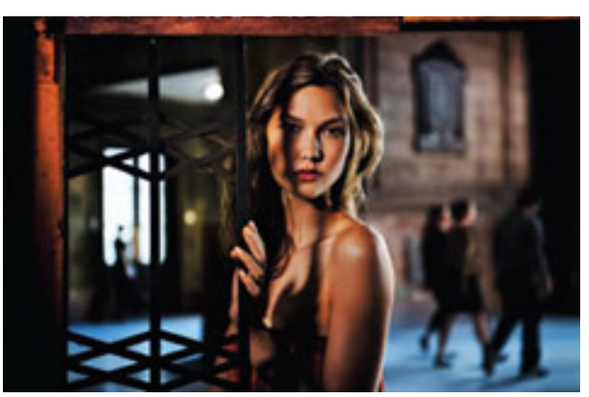
66
ΑΠΣ ΟΞΥΓΟΝΟ
Η γυναικεία ομάδα πόλο που φιλοτεχνεί ένα ημερολόγιο.

84
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΕΛΛΟΣ
Κάπου στη Νέα Υόρκη κάποιος καραδοκεί.

70
ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ
ΚΟΜΙΚΣ με όλα κεφαλαία!

90
PIRELLI 2013
Ένα καλεντάρι, πολλά ωραία κορίτσια.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837 **attr@ttivo (A.L.E.)** 210 2853 813 **Folli Follie Group (Converse, Gas, G-Star Raw)** Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 00 **Lamda Alpha** Πραξιτέλους 33, 210 5224 957, 6987798917 **Mirepsos** Β. Ουγκώ 12, Τ: 2310 518 450 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Notos Galleries (Lacoste, Denim and Supply Ralph Lauren)** Αθήνα: Αιόλου 99, Πειραιάς: Ηρ. Πολυτεχνείου 35, Θεσσαλονίκη: Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Οπτικά Δαμουλά** Αλεξάνδρου Παπαναστασίου 134, 2310 300 687 **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Puma Hellas** Κολωνάκι: Κανάρη 17 & Σόλωνος, 210 3610 516, Περιστέρι: Λεωφόρος Κηφισού 86-88, 210 5758 450, Μαρούσι: Κηφισίας & Σπύρου Λούη, 210 6837 802, Τούμπα: Μικράς Ασίας 1, 2310 915 840, Μοναστηράκι **Sugarcube** Τσιμισκή 94 **VF Hellas (Lee, Wrangler, VANS, Jansport)** 210 3449 300

VALUE – CRAFTSMANSHIP – PRECIOUS – RARE – AGE

GREAT THINGS TAKE TIME

Χρειάζονται 12 χρόνια για να δημιουργήσουμε το πολυσύνθετο, βελούδινο σκωτσέζικο ουίσκι που βρίσκεται σε κάθε φιάλη Chivas Regal 12 ετών. Ακριβώς τον ίδιο χρόνο, που χρειάστηκε για να ολοκληρωθεί ο μοναδικός Πήλινος Στρατός των 8.000 αγαλμάτων. Χρειάζεται χρόνος για να δημιουργήσεις κάτι σπουδαίο.

GUARANTEED AGE WHISKY

facebook.com/chivasgreece

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

SEND SPACE

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου παρέα με το περιοδικό. Θα σε δεις.

NAUGHTY BOY
Δεν αντέχω να ξυπνάω το πρωί, νιώθω πως όλα είναι ανάποδα. Όλα; Χαχα, όχι και όλα...
Atnonis g, mail

SSST... WE ARE WORKING NOW
Maria Alexiou, facebook

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΩΝ ΜΠΟΕΜ
Είναι απογεύματα που ρίχνω στη θάλασσα τα χρόνια μου, να δω πώς μεγάλωσαν, στήνω δύο ψάθινες καρέκλες, μία για εμένα και μία για τη γριά μου τη μνήμη, και περιμένω να δω αν θα φέρουν ψάρια τα δίχτυα τους. Με ένα φθαρμένο καπέλο η γριά μου, εγώ δίπλα της φορώντας τα καλά μου, λες και πάω σε γιατρό ή στην Παναγιά, στέκομαι και της πιάνω κουβέντα, μα αυτή χαμένη στο ταξίδι της με συντροφιά ένα βιβλίο, κλεισμένος μέσα στο παλτό μου με λέξεις που ξεπηδάνε από τη σκέψη για να περάσουν στο χαρτί και το χαρτί καράβι για να ταξιδεύσει από τον αφρό στην ανοιχτή θάλασσα...
Théodore D. Karataglidis, facebook

ABSOLUT UNIQUE
Limited Edition

ONE OF A KIND. MILLIONS OF EXPRESSIONS.

ABSOLUT.COM/UNIQUE

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

ΕΛΑ ΝΤΕ!
Τι πιο πολύτιμο από την ψυχή;
Geofrey, mail

ARMY OF LOVERS
Στο τρένο, Αθήνα-Αλεξανδρούπολη. Επιστρέφοντας στο στρατόπεδο μετά από άδεια...
Yannis Edu, facebook

ΚΑΛΟΡΙΖΙΚΟ
Κρίμα που μου λείπουν δυο-τρία-πέντε τεύχη SOUL, μια χαρά θα στήριζα το κουτσό γραφείο μου στο ύψος των 70 εκ. για να μάθω να μην τσιγκουνεύομαι άλλη φορά... Με αγάπη από το νέο μας σπίτι.
Δημήτρης Ντανόπουλος, mail

ΚΟΥΝΙΑ BELLA
A room full of toys, nothing to play with... Ευτυχώς, υπάρχει και το SOUL!
Marieta, mail

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr
Απολαύστε υπεύθυνα

SOUL 2 SOUL

Επτά χρόνια SOUL, και ήρθε η ώρα να διαλύσουμε την αυταπάτη για το ποιοι και γιατί μας διαβάζουν.
Κείμενο, Εικονογράφηση Γιώργος Μπάκας

Άρης ο Χαδιάρης

Το εξώφυλλο, η μυρωδιά, τα χρώματα, οι φωτογραφίες, η θεματολογία, η απεικόνιση ενός καλά κρυμμένου ντιζαϊνάτου κόσμου, μακριά από το τσιφτετέλι και την ελληνική μπουζουκοκρατορία, είναι οι λόγοι που έκαναν τον Άρη τον Χαδιάρη να ερωτευτεί το περιοδικό με όλη τη δύναμη της εύθραυστης ψυχής του. Δηλώνει καλλιτέχνης, περφόρμερ, στιλίστας, διακοσμητής εσωτερικών χώρων, χορογράφος, σχεδιαστής μόδας και έχει το χούι να επιδίδεται σε μια ανήλεη σειρά αναφορών σε άγνωστα προσωπικά του πρότζεκτ, θεωρώντας ότι φέρεις πλήρη γνώση για αυτά. Ο Άρης αφιερώνει στην εκκεντρική του εμφάνιση λίγο λιγότερο χρόνο από όσο αφιέρωσε στο magnum opus της καριέρας του (ποίημα σε εθνική γιορτή σχολείου), ανήκει σε μια ιδιόμορφη κοινότητα που περιφρονεί τη μετριότητα χωρίς να προσπαθεί να την ξεπεράσει και του αρέσει να κινείται υπογείως, συνήθως υπό το φόβο της κριτικής, ενίοτε και της Χρυσής Αυγής. Φοράει μακριά κασκόλ, που, αν τα ξεδιπλώσεις, τυλίγεις λεωφορείο, εξαντρίκ καπέλα, gentleman retro και dandy σύνολα που του προσδίδουν κύρος από στατική σκοπιά και μιλάει στους ανθρώπους όπως μιλάνε οι μανάδες στα πεντάχρονα μωρά τους («αγάπη μου», «χρυσό μου», «καλό μου», «γλυκό μου»). Σαβουριάζει οποιοδήποτε φαγητό φέρει γαλλικό όνομα και ας του ανακατεύει το στομάχι, κουλτουριάζει οτιδήποτε φέρει την υπογραφή του Δημήτρη Παπαϊωάννου, ακόμα και αν πρόκειται για πείραμα υπνωτισμού, και επηρεασμένος από τη στιχουργία του λατρεμένου του Κωνσταντίνου Βήτα μπορεί να εντοπίσει την ποίηση σε ένα παγκάκι, σε μια σερβιέτα, στο ασανσέρ του ΙΚΑ, ακόμη και στην κρεατοελιά της Μίρκας Παπακωνσταντίνου.

JAMESON

EMPIRE AWARDS 2013

DONE IN 60 SECONDS

ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟ REMAKE ΜΙΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΣΕ 60 ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ;

Δείξε μας το σκηνοθετικό σου ταλέντο και κέρδισε
ένα ταξίδι για δύο άτομα στο Λονδίνο,
για να πάρεις μέρος στα Jameson Empire Awards!

Πάρε την κάμερα στα χέρια σου, ξεσήκωσε φίλους και γνωστούς και φτιάξε το remake μιας ταινίας, με διάρκεια που να μην υπερβαίνει τα 60 δευτερόλεπτα. Ο Έλληνας νικητής θα ταξιδέψει στο Λονδίνο, στον τελικό του διαγωνισμού, για να διεκδικήσει τη δυνατότητα να αναδειχθεί νικητής στο **2013 Done in 60 Seconds** και να παραλάβει το σχετικό βραβείο στη σκηνή των **Jameson Empire Awards**.

Πάρε μέρος και ίσως είσαι εσύ ο νικητής που θα βρεθεί δίπλα στους μεγαλύτερους stars του κινηματογράφου!

Μάθε περισσότερα και στείλε τη συμμετοχή σου στο
www.jamesonempirediss.com

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Πανάγος ο Βιβλιοφάγος

«Αν δε φας όλο το πιάτο σου, δε θα σηκωθείς από το τραπέζι». Όπως οι μανάδες αντιμετωπίζουν την κατάποση τριών μερίδων φαγητού ως απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνει το καμάρι τους δύο μέτρα, έτσι αντιμετωπίζει και ο Πανάγος τη γνώση. Καταβροχθίζει ό,τι βρει εμπρός του, από φλάιερ και περιοδικά σούπερ-μάρκετ μέχρι εγκυκλοπαίδειες, λογοτεχνικά βιβλία, κόμικς και κουλτουριάρικα περιοδικά που τον εκφράζουν, όπως το SOUL. Πηγές μόρφωσης που διευρύνουν τους ορίζοντές του, τον μεταφέρουν σε έναν κόσμο γεμάτο λέξεις, σκέψεις και Λολίτες που ερεθίζονται στο άκουσμα λέξεων όπως «αέναη διαπάλη», «υποδειγματική αυτοϋπονόμευση», «ψυχοφθόρα συνάφεια», πριν πέσουν στο κρεβάτι του. Ψυχή ευαίσθητη, ρομαντική, στα όρια της υπαρξιακής κατάρρευσης, που παλεύει να βρει τη γαλήνη και την πρεμία μέσα από τα γραπτά των πατέρων της διανόησης, ο Πανάγος έχει χτίσει έναν γυάλινο κόσμο για να προστατεύσει τον εύθραυστο ψυχισμό του από τον καταστροφικό μικροαστισμό και τη σιχαμένη νεοελληνική ιδιοσυγκρασία. Χάνεται, συγκινείται, χαμογελά χωρίς ιδιαίτερο λόγο και έχει πάντα να σου αφηγηθεί μια πολύ όμορφη ιστορία παρόμοια με αυτή που διαβάζει στο περιοδικό. Μια ιστορία για μια γυναίκα που γέλαγε... για ένα περιστέρι που δεν πέταξε ποτέ... για έναν βοϊδομούσχαρο που κοιτούσε το υπερπέραν... Ο Πανάγος είναι μια ανήσυχη φύση που προσπαθεί να επιβιώσει σε μια απρόσφορη γη, με ροπή στη συγγραφή ακατάληπτων ποιημάτων που εκδίδει με δικά του έξοδα και με μια πεισματική τάση να απαντήσει στα μεγαλύτερα ερωτήματα που απασχολούν την παγκόσμια φιλοσοφική κοινότητα όπως: «Πόσα ακόμη βιβλία πρέπει να διαβάσει επιτέλους κανείς για να γ***ει;», «Πού, διάολο, συχνάζουν όλα αυτά τα πιπινάκια που στέλνουν φωτογραφίες στο SOUL;», «Πώς θα γίνει να βγάλω λεφτά από το διάβασμα;».

Αναΐς η Αδαής

Η Αναΐς έχει σχέση με το SOUL όση σχέση έχει ο Μιχαλολιάκος με τη δημοκρατία, η Κεφαλογιάννη με τον τουρισμό και η Μπιμπιμπό με τη Σίντι. Το περιοδικό έπεσε στα χέρια της κατά λάθος, όπως έπεσε η χελώνα στο κεφάλι του Αισχύλου, η πρωθυπουργία στο κεφάλι του Παπανδρέου και η επιτυχία στο κεφάλι του Παπακαλιάτη. Το βρήκε σε κάποιο coffee table κομμωτηρίου ή ιατρείου, το αγόρασε μια φίλη της, η κόρη της, ο γκόμενός της ή είδε τον Τότσικα στο εξώφυλλο και το πήρε για να διαβάσει αν τα δημητριακά του τα τρώει με κρύο ή ζεστό γάλα. Η μεταχείριση του SOUL από την Αναΐς μπορεί να ακτινογραφηθεί ως εξής: 1ον) Σηκώνει το περιοδικό από το τραπέζι όπως σηκώνεις 500εύρα από τον δρόμο και μετά λύπης συνειδητοποιείς πως είναι εκπτωτικά κουπόνια. Κάνει μια ξινή γκριμάτσα και το επιστρέφει στη θέση του. 2ον) Σηκώνει το περιοδικό και το ξεφυλλίζει πιο γρήγορα και από μενού εστιατορίου μέχρι να φτάσει στα ζώδια, εκεί όπου της έχει στήσει ενέδρα ο υποφαινόμενος συντάκτης. Το κλείνει ξεστομίζοντας ευγενικές φράσεις όπως «Μα τι μαλακία περιοδικό είναι αυτό; Ούτε συνταγές έχει ούτε ζώδια της προκοπής ούτε φωτογραφίες της Μακρυπούλια σε βραδινή έξοδο με τον καλό της». 3ον) Σηκώνει το περιοδικό, το ξεφυλλίζει, εστιάζει στα πρόσωπα σαν να προσπαθεί να αναγνωρίσει τον βιαστή της στο αστυνομικό τμήμα και αναρωτιέται: «Ποιοι είναι όλοι αυτοί;», «Γιατί τους φωτογράφισαν;», «Πώς και δεν τους είδα στην τηλεόραση ποτέ;». Παρ' όλα αυτά, κάνει τον κόπο να διαβάζει τους τίτλους, πολύ σπάνια τους υπότιτλους, και αφιερώνει τουλάχιστον 5-6 δευτερόλεπτα στη μόδα, πριν ανοίξει την τηλεόραση για να παρακολουθήσει το νέο επεισόδιο της σειράς «Σου λέει man, ο μεγαλοπρεπής».

wesc
© WeAretheSuperlativeConspiracy
WeSC CONCEPT STORE
THESSALONIKI
5, KOUSKOURA Str • 2310 226248
MEN'S-LADIES'
FOOTWEAR
HEADPHONES
DENIM &
PANTS
JACKETS
DRESSES
ACCESSORIES
TEE'S &
SWEATSHIRTS
CARDIGANS
wesc.com

Παρασκευάς ο Γραφισταράς

Αφού έλαβε τη στοιχειώδη επιστημονική κατάρτιση πάνω στον οπτικό σχεδιασμό από κάποιο ΙΕΚ ή από κάποιο πανεπιστήμιο του εξωτερικού, ο Παρασκευάς ρίχτηκε με τα μούτρα στην τέχνη εντρυφώντας σε όλο το φάσμα της, από τη ζωγραφική, τη μουσική και τον κινηματογράφο μέχρι την αρχιτεκτονική, τη φωτογραφία, τον χορό και τη λογοτεχνία. Εφόδια που του προσφέρουν μέχρι σήμερα καλλιτεχνική έμπνευση και την πρώτη ύλη για τα εκάστοτε πρότζεκτ που αναλαμβάνει να φέρεις εις πέρας, όπως καρτούλες για μοδίστρες, φλάιερ για πιτσαρίες και αφίσες για experiment disco party. Το SOUL το ανακάλυψε κάπου στα mid 00s και έκτοτε παρακολουθεί την πορεία του για δύο λόγους. Αφενός από σχεδιαστικό ενδιαφέρον, αφετέρου για να ενημερώνεται για το τι συμβαίνει στον κόσμο της γραφιστικής, αντλώντας πληροφορίες για τον εγχώριο ανταγωνισμό. Μολονότι γνωρίζει πως οι γραφίστες που μεγαλούργησαν στην προ Μνημονίου εποχή μοιάζουν σήμερα με επιβήτορες που έχασαν ξαφνικά τη στύση τους, ο Παρασκευάς πιστεύει πως θα επιστρέψουν δριμύτεροι, ανεβάζοντας και πάλι τα κόστη, καταργώντας τους σημερινούς μισθούς πείνας και τα απλήρωτα ατελείωτα ωράρια. Ώς τότε θα συνεχίζει να κυκλοφορεί στην πόλη ψάχνοντας το διαφορετικό, να παρακολουθεί ψυχαναγκαστικά θλιβερές video art παραστάσεις, να συγχρωτίζεται με ανθρώπους που τους ενώνει η προσποιητή αγάπη για οτιδήποτε αυτοαποκαλείται «τέχνη» και να θεωρεί πως η κοινωνικότητα, ο αυθορμητισμός, ο αυτοσαρκασμός, το αυτοτσαλάκωμα και η ανάγκη για χαλαρή λαϊκή διασκέδαση συνιστούν νοοτροπίες μικροαστικών αντιλήψεων.

Μάρα η Ψωνάρα

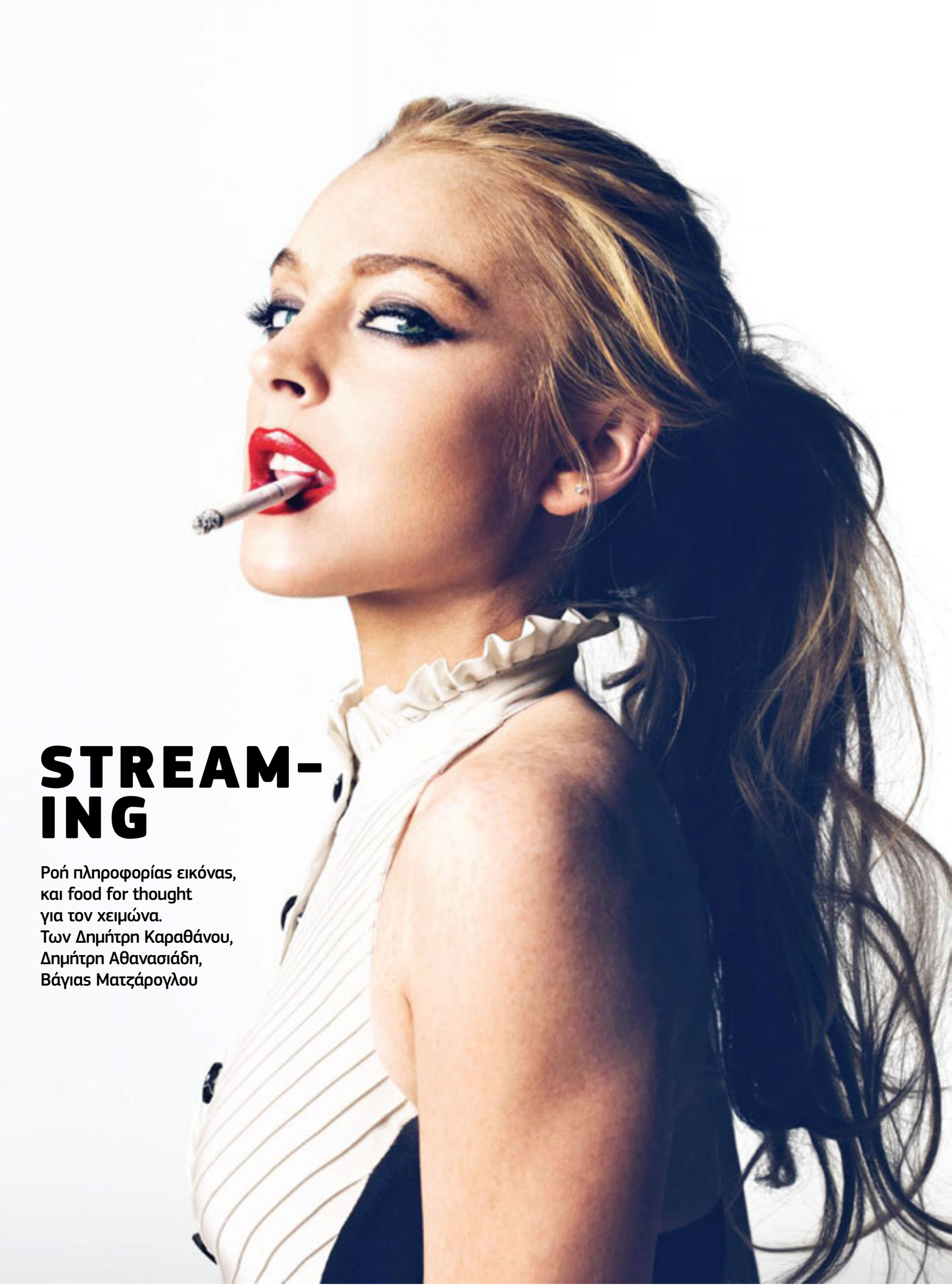
Οι Μάρες οι Ψωνάρες χωρίζονται σε δύο κατηγορίες, προερχόμενες από διαφορετικές κοινωνικές τάξεις η καθεμία. Η πρώτη Μάρα είναι γόνος πλούσιας οικογένειας, απόγονος δοσίλογων κοτσαμπάσηδων του Πανοράματος και κλώνος μοντέλων γαλλικών περιοδικών μόδας. Το SOUL είναι για αυτήν ένα απλό αξεσουάρ που συμπληρώνει την προσεγμένη εικόνα της, της δίνει πρεστίζ, έρμπαν στάτους και τη διαφοροποιεί από τους υπόλοιπους κλώνους στα πεζοδρόμια της αγοράς και στους διαδρόμους των malls. Ακολουθεί ευλαβικά τις επιταγές της εκάστοτε μόδας, προσθέτει τις δικές της καινοτόμες στιλιστικές πινελιές και φροντίζει να περνάει την εικόνα μιας fashion queen που επέλεξε τον δικό της δρόμο στο φαντεζί σύμπαν του (είστε ψώνια και) φαίνεσθαι. Το περιεχόμενο του SOUL της είναι αδιάφορο, όσο αδιάφορο της είναι ένα λογοτεχνικό βιβλίο χωρίς εικόνες, μια ταινία χωρίς ερωτικές ίντριγκες και μια εκπομπή χωρίς συμβουλές μόδας. Την αγαπάμε γιατί μας αγοράζει, τη μισούμε γιατί μας αγοράζει. Η δεύτερη Μάρα ανήκει στην ψυχορραγούσα μεσαία κοινωνική τάξη. Έχει μεγαλώσει με καλή ανατροφή, με MTV, με Γιάννη Πετρίδη, με Sonic Youth και Morrissey, έχει εντρυφήσει στο σινεμά και στη λογοτεχνία, έχει σπουδάσει το στιλ, την άποψη και την κουλτούρα και βρίσκει στο SOUL ένα τεράστιο κομμάτι του εαυτού της, εγκεφαλικά και αισθητικά. Σε τέτοιο βαθμό ώστε να του προσδίδει μια μεταφυσική ζωντάνια, να το κουβαλάει κάθε φορά που ταξιδεύει εντός και εκτός Ελλάδας (Λονδίνο, Βερολίνο, Δουβλίνο, Βελεστίνο) και να φωτογραφίζεται μαζί του σε τρυφερές στιγμές, με λεζάντες όπως: «Πομπιντού με το SOUL, ψοφήσαμε στο περπάτημα», «Τρώμε στο Rules, το SOUL μόλις παρήγγειλε πουτίγκα». Την αγαπάμε γιατί είναι ψώνιο με περιεχόμενο, τη μισούμε γιατί… το ψώνιο είναι ψώνιο από όποια πλευρά και αν το κοιτάξεις.

Ρίτα η Λολίτα

Η Λολίτα κατάφερε να περάσει με επιτυχία από τις συμπληγάδες πέτρες του σκυλολαϊκοπόπ τραγουδιού και με τεράστιο κόστος για την ψυχολογία της (σνομπισμός, χλεύη, bullying, περιθωριοποίηση από τις συμμαθήτριές της) ανέπτυξε μια προσωπικότητα που τη χαρακτηρίζει σήμερα το πάθος για καλλιέργεια, γνώση και κουλτούρα παντός post τύπου. Αγοράζει το SOUL γιατί την κάνει να νιώθει ξεχωριστή, της χαρίζει πλούσιο υλικό ώστε να εντυπωσιάσει την παρέα της με λεπτομέρειες για άσημους αρτίστες και την ταξιδεύει μακριά από τη μιζέρια της οικονομικής κρίσης, σε έναν φανταστικό παραμυθένιο κόσμο (σαν την Ελλάδα του Σημίτη, λιγότερο experimental). Η Λολίτα ξετρελαίνεται να συναντάει ανθρώπους με κάρτα ανεργίας, δηλαδή μουσικούς, ζωγράφους, φωτογράφους, γραφίστες, αρχιτέκτονες, παθιάζεται να ακούει τον Τσιτσόπουλο στον Republic να μιλάει διανοουμενίστικα ακόμη και για τον ΠΑΟΚ και αναζητά γνωριμίες με κουλτουριάρηδες μέντορες που θα εκτιμήσουν το μυαλό της και θα τη βάλουν βαθιά... πολύ βαθιά... στον κόσμο της τέχνης. Η Λολίτα θέτει πάντοτε αυστηρές προδιαγραφές στους υποψήφιους συντρόφους της, καθώς οφείλουν: 1ον) να αποδείξουν πως μπορούν να σταθούν δίπλα της διανοητικά, ακόμη και αν δε διαθέτουν βιογραφικό με εκθέσεις στις πιο χρεοκοπημένες γκαλερί της πόλης και 2ον) να πηγαινοέρχονται στο Βερολίνο, ώστε να μυηθούν σε έναν εναλλακτικό τρόπο σκέψης που ισορροπεί ανάμεσα στο «Γαμώ την Ελλάδα μου» και στο «Τι ψωλόκρυο κάνει εδώ πάνω;». Η Λολίτα παθιάζεται επίσης να σχολιάζει την επικαιρότητα της μόδας, νέες κυκλοφορίες indie δίσκων, underground αμερικάνικες ταινίες και να ποζάρει με το SOUL αγκαλιά σε μια παραλία, στον καμπινέ, στη βεράντα, να το διακοσμεί, να παρεμβαίνει πάνω του εικαστικά και να το τοποθετεί σε περίοπτη θέση στη βιβλιοθήκη, δίπλα από τα βιβλία του Αλέν Ντε Μποτόν και της Χρυσηίδας Δημουλίδου.

STREAM-ING

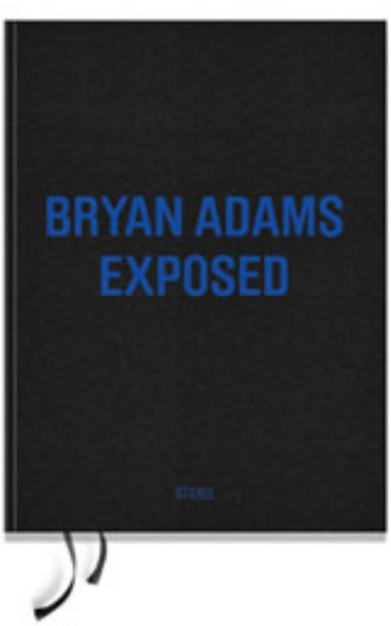
Ροή πληροφορίας εικόνας, και food for thought για τον χειμώνα.
Των Δημήτρη Καραθάνου, Δημήτρη Αθανασιάδη, Βάγιας Ματζάρογλου

Bryan Adams: Καμεράτα

Οι ρυτίδες στο πρόσωπο του 53χρονου, σήμερα, Μπράιαν Άνταμς επιβεβαιώνουν πως η περίοδος που το «Everything I Do» ή το «Summer Of '69» ήταν τα καλύτερα jingles για διαφημιστικούς έρωτες έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Εκτός από ταλαντούχος μουσικός, που στην εφηβεία του έπλενε πιάτα για το χαρτζιλίκι, αποδείχθηκε και ικανός φωτογράφος όταν στα τέλη της δεκαετίας του '90 σκάλωσε με τις κάμερες και τα ζουμ για να ντύσει με εικόνες τα άλμπουμ του. Με τις πολυεθνικές και τους ατζέντηδες στο καρνέ του, ελέω πρότερου ροκ σταρ βίου, ο Μπράιαν Άνταμς δε δυσκολεύτηκε να σχηματίσει τη συλλογή του με πόζες επωνύμων: Μικ Τζάγκερ, Κέιτ Μος, Μίκι Ρουρκ, Ρέι Τσαρλς, Ντάστιν Χόφμαν, Ρόμπερτ Πλαντ, Μάικλ Τζάκσον, Μπράιαν Φέρι, Morrissey, Μπεν Κίνγκσλεϊ, Λίντσεϊ Λόχαν, Έιμι Γουάινχαους και Λένι Κράβιτζ. Α, και Βασίλισσα Ελισάβετ Βου. Στο πρώτο του φωτογραφικό άλμπουμ «Exposed», που κυκλοφορεί από τη Steidl, ο Έλτον Τζον προλογίζει τις 304 σελίδες που ανθολογούν την ενασχόληση του καναδού καλλιτέχνη με τον φακό. Από το 1999 και την πρώτη του έκθεση στο Τορόντο μέχρι το φετινό καλοκαίρι και εκείνη στη Μόσχα, τα ενσταντανέ του εμπιστεύτηκαν οι Converse, Fred Perry, Calvin Klein, Montblanc, επιλέχθηκαν από τους διευθυντές των μεγαλύτερων εντύπων (βλέπε SOUL), βραβεύτηκαν κατ' επανάληψη διεθνώς. Το μάγμα της δημιουργικότητάς του εντυπωσιακά πολύπλευρο. Ακτιβιστής, ζωόφιλος, φιλάνθρωπος. Όλα μπορεί να τα περιμένει κανείς σε αυτή τη ζωή από έναν χορτοφάγο.

www.steidlville.com
www.bryanadams.com

Cocktail Jane: ...La boutique

Φωτογραφία **Σάκης Γιούμπασης**

Παπούτσια στο χέρι, ρούχα στο χέρι, memorabilia forever. Ο εικαστικός Alex O' Right έστησε στο 5 της Ζεύξιδος ένα εργοτάξιο εξαιρετικών ιδεών κομμένων και ραμμένων στα μέτρα όλων των παιδιών της Θεσσαλονίκης που η μόδα, η μουσική και το vintage style είναι το παιχνίδι τους. Με έφεση αλλά και πηγή έμπνευσης κυρίως τα 60s, με πατρόν δικά του και ήρωες στο εικονοστάσι τον Στιβ ΜακΚουίν αλλά και τους Who, την Όντρι Χέπμπορν, τις βέσπες και τα ψυχεδελικά fractals, τα ρούχα αυτής της μπουτίκ είναι σπονδή! Σπονδή στην εποχή που το στιλ δεν ήταν μόδα αλλά επανάσταση, ιδιαίτερος κώδικας που με το καλημέρα έδινε το διαπιστευτήριό σου. Όλα φτιάχνονται εδώ, εξ ου και στους τοίχους θα βρεις κολλημένα τα σχέδια και στο τραπέζι θα ακούσεις τις ραπτομηχανές να γαζώνουν. Εκτός από τις ιδέες του Alex, εδώ θα βρεις και άλλους θεσσαλονικείς σχεδιαστές: τα φορέματα της La Pomme D' Eve, τα κοσμήματα Banofee, τις τσάντες Act Art και, φυσικά, τα καταπληκτικά γυναικεία παπούτσια του Mr. O' Right. Μακριά από την πολυκαταστηματέξ κουλτούρα, η «Cocktail Jane» είναι μια μπουτίκ όπου ιδέες, στιλ, χαρακτήρας, μόδα, κιθάρες, υφάσματα, δέρματα και σχέδια πιο πολύ κοντά στο Σαν Φρανσίσκο και σε ανάλογου είδους vintage cloth stores παραπέμπουν παρά σε Τσιμισκή και Μητροπόλεως, ξανθό μαλλί και τα συναφή.

facebook: Cocktail Jane & the Shoes Factory

Αστερο Cosmos

Γίνε κι εσύ αστέρι!

Έλα στον Αστερόκοσμο στην Έκθεση, γίνε κι εσύ αστέρι
και φώτισε την πόλη των Χριστουγέννων!

Στροβιλίσου μ' ένα Ούφο, ταρακουνίσου στο Καράβι,
μαγέψου μ' έναν Δράκο, βρες τ' αστέρι του Αϊ Βασίλη
πάρε τα Χριστουγεννιάτικά σου... και γλίστρησε... στον Πάγο!!!

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

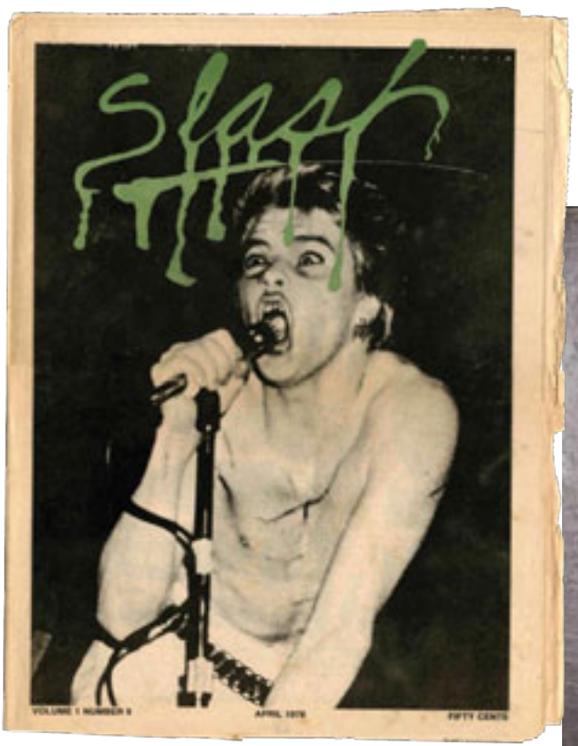
8 Δεκ. έως 6 Ιαν.
Εκθεσιακό Κέντρο Θεσσαλονίκης,
Υπαίθριος Χώρος Πύλης ΧΑΝΘ

Ωράριο: **8 - 21/12** Δευτ – Παρ 17.00 – 22.00 | Σ – Κ & **22/12 – 6/01** 10.00 – 22.00

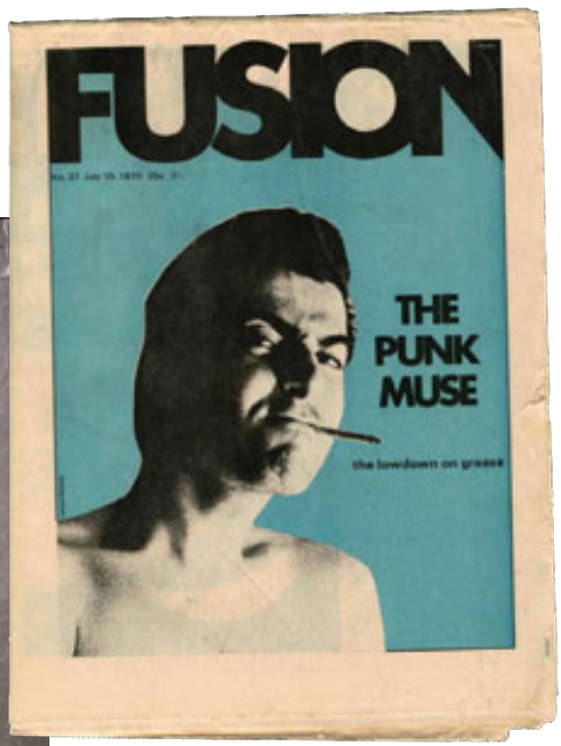
Χορηγοί επικοινωνίας
REPUBLIC 100.3
SOUL 2310 MAGAZINE

Υποστηρικτές
ON ICE.gr
Camelot

Οργάνωση
HELEXPO
Σημαίνει Επιτυχία!

Some Day All The Adults Will Die: Punk Graphics 1971-1984

«Αν δε σου αρέσει ο πολιτισμός που σου ταΐζουν με το κουτάλι, μπορείς να φτιάξεις τον δικό σου». Κάπως έτσι δούλεψε το πράγμα πίσω στα 70s, σύμφωνα με έναν από τους επιμελητές της έκθεσης «Some Day All The Adults Will Die: Punk Graphics 1971-1984», Johan Kugelberg. Με τους συλλέκτες να ξεπαραδιάζονται προκειμένου να εντάξουν κάτι πανκ δίπλα σε έναν Πολ Κλέε, τους Ramones να πουλάνε περισσότερα μακό στα πολυκαταστήματα αντί για άλμπουμ στα δισκοπωλεία και την υψηλή κόμμωση να προτείνει ως τάση τον κρόταφο γουλί πολύ, το κίνημα των δρόμων τράβηξε τη στράτα του για τα μουσεία και τις γκαλερί. Τα προχειροφτιαγμένα φωτοτυπημένα αφισάκια που αντιπαρατάχθηκαν στις μαρκίζες των συναυλιακών χώρων, εξώφυλλα και αποκόμματα από φανζίν ολιγομελών ομάδων που κατέγραψαν τη φάση, οι γραμμένες demo κασέτες των συγκροτημάτων, τα περιθωριακά για την εποχή ρούχα όσων ασπάστηκαν την εφήμερη αλητήρια κοσμοθεωρία. Από τα δημιουργικά του καλιφορνέζου Ρέιμοντ Πετιμπόν για τους Black Flag και τις σελίδες του «Sniffin' Glue» στις τυπωμένες παμφλέτες για τους Sex Pistols και την γκαρνταρόμπα της Βίβιαν Γουέστγουντ. Αν δεν ήσουν στη Hayward Gallery Project Space του Λονδίνου για να εξερευνήσεις την εξέλιξη των τάσεων της γραφιστικής του είδους, πες ευχαριστώ στον άναρχο ιστό. Και ψάξε.

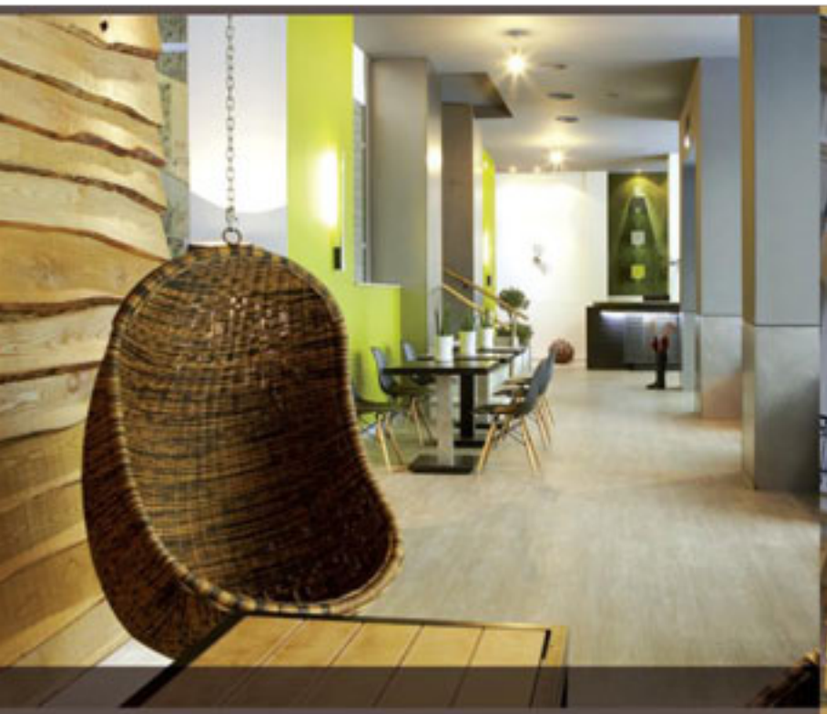
Dreamachinery: Θεσσαλοντίσκο!

Μάγεψε στο τελευταίο Reworks, ακούγεται σφοδρά στο Republic 100.3, και μην ψάχνεις στα ιταλοντίσκο labels για να τον βρεις. Ο Κώστας Λιβανός, που υπογράφει ως ονειρομηχανικός, και ο περκασιονίστας, που τον υποστηρίζει στα live, είναι παιδιά της πόλης. Μέγα πάθος για την αναλογική synthie μουσική και το μυθικό Roland GP8, γκράντε έρως για την πρώιμη ηλεκτρονική σκηνή του '70 και τους Kraftwerk και ευθείες αναφορές στη συνθετική 80s ποπ των Human League, Howard Jones, Yazoo και Gazebo. Αυτός είναι ο ήχος τους, μπολιασμένος με ιταλοντίσκο χαρμάνι και tempo που παίζει από 116 έως 120 bpm. Ονειρική ντισκοπόπ κοινώς, που σε λίγο θα την ψάχνεις είτε σε βινύλιο maxi 12ιντσο, εφόσον αναμένεται κυκλοφορία, είτε σε πειραματικά φεστιβάλ ή κλαμπ, που επιτέλους συντονίζονται με το τραγούδι «Discolulu» και ολοένα και συχνότερα καλούν τον δημιουργό να dreamachinάρει live. Εύγε!

facebook.com/dreamachinery.kl
soundcloud.com/dreamachinery

Macedonian Hotels

Η Θεσσαλονίκη στους δημοφιλέστερους προορισμούς του National Geographic

CITY HOTEL
THESSALONIKI

Urban Nature Design Hotel

www.cityhotel.gr

THE EXCELSIOR
THESSALONIKI

Πολυτέλεια 5 Αστέρων

www.excelsiorhotel.gr

Αναδυόμενη από τη δόξα του παρελθόντος και την ανεκτίμητη πολιτισμική της κληρονομιά, η Θεσσαλονίκη αναδεικνύεται ως ένας από τους πιο δημοφιλείς προορισμούς για αστικές αποδράσεις.

Το National Geographic ενέταξε τη Θεσσαλονίκη ανάμεσα στους κορυφαίους προορισμούς διακοπών για το 2013, η οποία μάλιστα έχει ανακηρυχθεί και Ευρωπαϊκή Πρωτεύουσα Νεολαίας για το 2014. Με την καρδιά της να πάλλεται στο ρυθμό της εποχής, δικαιολογημένα η Θεσσαλονίκη κατατάσσεται ανάμεσα στους δημοφιλέστερους αστικούς προορισμούς διακοπών.

Τα Μακεδονικά Ξενοδοχεία προσφέρουν την απόλυτη εμπειρία της πόλης σε δύο κορυφαία ξενοδοχεία στην καρδιά της Θεσσαλονίκης. Αφεθείτε στην αγκαλιά της… αστικής φύσης του City Hotel και βυθιστείτε στην απαράμιλλη πολυτέλεια του Excelsior Hotel.

Κρατήσεις: 2310 021000
www.macedonianhotels.gr

mozaik.com

CITY HOTEL EOT / MH.T.E.: 0933K014A0164500 | EXCELSIOR HOTEL EOT / MH.T.E.: 0933K060A0659200

Dalga Swing: Διά χειρός Διογένη

Το θεϊκό σύνδρομο και η ακόρεστη λαιμαργία του πανηδονιστή και ξενιστή που υπάρχει μέσα μου ήταν ο ψυμιθιολόγος που με οδήγησε στη νέα παράσταση των Monie & Monie Conniente μαζί με τον Άτλα του ρεμπέτικου Αγάθωνα Ιακωβίδη. Συνέπεσε, βέβαια, και με την ποίηση χαϊκού του Ρομπέι, όπως και με την επανεκκίνηση της χώρας από τον εκπρόσωπο των αγέννητων για την Ελλάδα, Αντώνη Σαμαρά, και έτσι η αρχιτεκτονική της παράστασης άρχισε να συντίθεται από μόνη της μπροστά στα έκπληκτα but θολωμένα από τους φόρους τεράστια μάτια μου.

Η πρώτη μας συνάντηση με τον βαρκάρη τον Άτλα του ρεμπέτικου ήταν σε έναν καφενέ δίπλα στην παλιά «Σελήνη». Καρμικόν το θεώρησα, μιλήσαμε για τον νεόφερτο Ιταλό, τον ρεμπετολάγνο Capossela, για την παλιά gothic ρεμπετοπιάστρα Diamanda Callas και, αφού βουλιάξαμε μέσα στα τσιγάρα, στους καφέδες και στις δρομο-παλιο-ιστορίες, φύγαμε ο ένας από δω κι άλλος από κει, αμφότεροι ξαλαφρωμένοι και ικανοποιημένοι. Τράβηξε ο Αγάθωνας για το Σέιχ Σου και εγώ για παραλία. Η σπορά του Dalga Swing ήταν πλέον γεγονός. Τα 'χαμε πει, τα 'χαμε συμφωνήσει, και ο τίτλος «Στην Τρίχα».

Πνευστά έχομεν και με iso είναι φυσέκια, τα τέλια τα έχει ο Αγάθων και είναι γάργαρα νερά, κλείσαμε και τα κεπέγκια και αρχίζει η δουλειά. Η ορχήστρα «ρευστών» και «ενπόρδων» πάει στα κείμενα. Ο φασισμός φοράει το ρούχο του «Brasil» για έναρξη Ca-cabaret και Lindi Hop Joanna σε μια μπελάς-t-Christimas γιορτή, γροθιά στο κατεψυγμένο. Μπουζούκια, σαξούκια, τενεκέδες, λαμαρίνες, χάλκινα μα και βιολιά μέσα στου swing την τρέλα βγάζουν Dixiland Dalga. Από την America-America ώς το τσουβαλοχώρι της χώρας σφαγείων. Από το πουλί του Κασιδιάρη ώς το αντίπαλον πέος του Πέτρου και από το φλουρί στο καρπούζι της Πρωτοχρονιάς μέχρι το φιδάκι κουνουπιών που θα στολίζουμε λόγω ζέστης ως δέντρο. Θα είμαστε εκεί. Ε.Ο.Π.Υ.Υ. ΣΤΕΨΤΕ στο θαύμα των Χριστουγέννων για μια ακόμη φορά πριν το τέλος του κόσμου στις 21 Δεκεμβρίου. Ακόμη όμως κι αν συμβεί, ο Αντώνης θα κάνει επανεκκίνηση, και αυτό μόνο και μόνο γιατί «η Ελλάδα τώρα ξεκινάει». Ποιοι είμεθα εμείς, λοιπόν, που θα μείνουμε πίσω; Μετά τιμής ο ξύνων συνεχώς το ύπαρ του, υπαρξιστής Διογένης Δασκάλου. Εμπρός, Λαέ, μη σκύβεις το κεφάλι, Διογένης & Αγάθωνας με έγκνογκ - πεντοζάλι.

«Στην Τρίχα»: Όλα τα Σάββατα του Δεκεμβρίου και όσα φέρει ο καινούργιος χρόνος, συν ανήμερα των Χριστουγέννων και παραμονή Πρωτοχρονιάς στο «Love Casual Living» (Εθνικής Αντιστάσεως 16, Θεσσαλονίκη, Τ: 2310 365 425 & 2310 441 601).

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2012

Πασχάλης Λαμπαρδής
Κάθετη έξοδος
ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ 2012 ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ (Ε.ΚΕ.ΒΙ.)

Έρση Σωτηροπούλου
Να νιώθεις μπλε, να ντύνεσαι κόκκινα
ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ 2012

Αλέξανδρος Μασσαβέτας
Κωνσταντινούπολη
Η Πόλη των Απόντων
ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΧΡΟΝΙΚΟΥ/ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ 2012
9Η ΧΙΛΙΑΔΑ

Σώτη Τριανταφύλλου
Μιλώντας με την Αλίκη για τη φιλοσοφία και το νόημα της ζωής

Γιάννης Πρετεντέρης
Ο ψυχρός εμφύλιος
Τα πρόσωπα & τα γεγονότα που διέλυσαν μια χώρα

Χρίστος Χ. Παπαδημητρίου
Ανεξαρτησία
ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΝΔΗΜΙΟΥΡΓΟ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ *LOGICOMIX*

Σωτήρης Δημητρίου
Το κουμπί και το φόρεμα

Μισέλ Φάις
Κτερίσματα

Θεόδωρος Γρηγοριάδης
Το μυστικό της Έλλης

Ηλίας Κουλουκουντής
Η συνωμοσία της Αμοργού

Ιφιγένεια Θεοδώρου
Η γεύση της ερήμου
ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ *ΜΕΛΕΚ ΒΑ ΠΕΙ ΑΓΓΕΛΟΣ*

Πέτρος Κουτσιαμπασάκος
Πόλη παιδιών

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

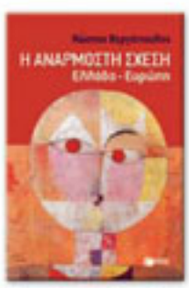
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Μίμης Ανδρουλάκης
Όπλων κρίσις
Νεκρικοί διάλογοι για την αριστερά

Δημήτρης Μπουραντάς
Κραυγή σιωπής

Κώστας Βεργόπουλος
Η ανάρμοστη σχέση Ελλάδα - Ευρώπη

Σταύρος Λυγερός
Από την κλεπτοκρατία στη χρεοκοπία

Αλαίν ντε Μποττόν
Θρησκεία για άθεους
No1 *TIMES* BESTSELLER

E L James
Πενήντα αποχρώσεις του γκρι
Απελευθέρωση

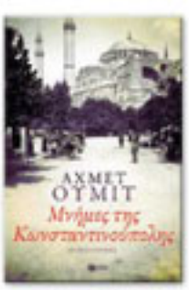
Ζουλφί Λιβανελί
Σερενάτα

Καταρίνα Μασέττι
Ο τύπος του διπλανού τάφου
2Η ΕΚΔΟΣΗ

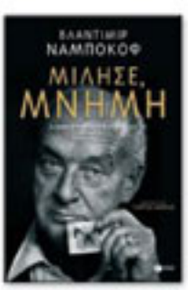
Τέα Όμπρεχτ
Η γυναίκα του τίγρη
ΒΡΑΒΕΙΟ ORANGE 2011

Αχμέτ Ουμίτ
Μνήμες της Κωνσταντινούπολης
5Η ΕΚΔΟΣΗ

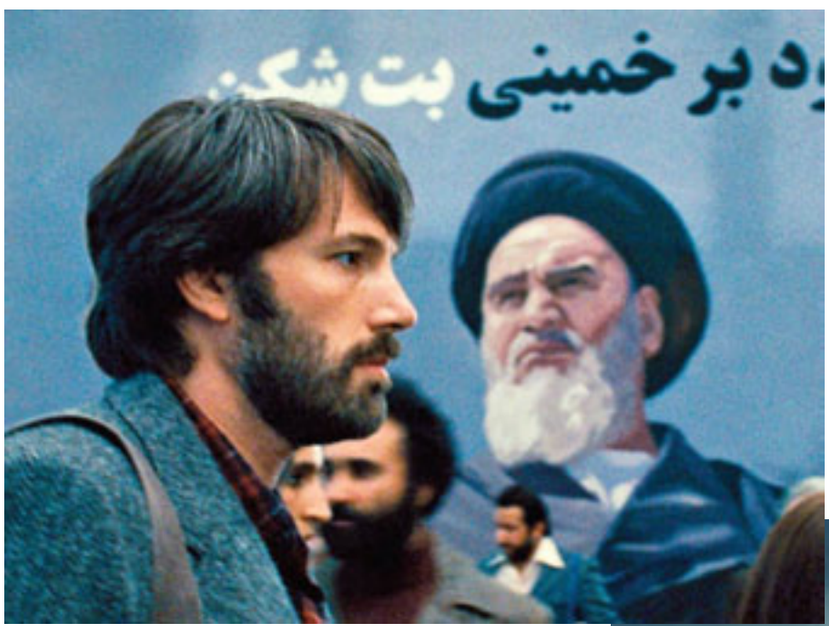
Αλεσσάντρο Πιπέρνο
Διωγμός
ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ 2011 (ΓΑΛΛΙΑ)

Βλαντιμίρ Ναμπόκοφ
Μίλησε, μνήμη

www.patakis.gr

Argo: Αυτά συμβαίνουν μόνο στις ταινίες;

Αν ανήκεις σε εκείνους που έλκονται από τις ταινίες που ξεκινούν με το «βασισμένη σε αληθινά γεγονότα» και αγαπάς Μπεν Άφλεκ, έχεις δύο επιπλέον λόγους για να δεις την «Επιχείρηση Αργώ». Η εισβολή των ιρανών κομάντο στην αμερικανική πρεσβεία της Τεχεράνης κατά τη διάρκεια των τελευταίων ημερών της επανάστασης του 1979 και η ομηρία 52 πολιτών είναι απλώς η αφετηρία για το τρίτο φιλμ που σκηνοθετεί ο Μπεν Άφλεκ. Πρωταγωνιστώντας ως Τόνι Μέντεζ ή εντεταλμένος διαπραγματευτής των μυστικών υπηρεσιών, στήνει ένα κουλό πλάνο φυγάδευσης των άτυχων έξι ομήρων που θα εγκλωβιστούν στο προξενικό οίκημα του καναδού πρέσβη. Να γυρίσει ταινία επιστημονικής φαντασίας στη χώρα. Θα τελεσφορήσει; Ψυχολογικά όρια και δράση, δραματικές κορυφώσεις και θεσμικές ίντριγκες, CIA και ένοπλος λαϊκός αγώνας. Προκαλώντας ένα ωστικό κύμα αντιδράσεων στον ιστό για την πιστότητά της στα γεγονότα, η «Επιχείρηση Αργώ» έχει στη φόρμουλά της τα συστατικά για να την ξαναδείς. Τζον Γκούντμαν στο καστ, την καυστική ενίοτε προσέγγιση στην «επίσημη» Αμερική και την ντοκιμαντερίζουσα αίσθηση πάνω στα πολιτικά κινήματα της δεκαετίας του '70. Φίνα πράγματα.

Gangster Squad: Τα «καλά» παιδιά

Τα πεπραγμένα της μαφίας εκτός από αγαπημένη χολιγουντιανή θεματική είναι και ένα ιδιαίτερο κομμάτι του παζλ της νεότερης αμερικάνικης ιστορίας. Στις στιγμές εκείνες όπου το δόγμα «νόμος και τάξη» τέθηκε σε αμφισβήτηση από τις οργανωμένες μειοψηφίες του υπόκοσμου, ο Μέγιερ Χάρις Κοέν έχει τη δική του θέση στην πινακοθήκη των παραβατών. Το πορτρέτο του «Μίκυ» αποδόθηκε κινηματογραφικά στο παρελθόν σε φιλμ όπως τα «Λος Άντζελες εμπιστευτικό» και «Μπάγκσι», ενώ περίοπτη θέση κατέχει και στο ζόρικο video game «L.A. Noir». Ο «Μίκυ» αγαπούσε το γρήγορο χρήμα και είχε πάντοτε δίκιο. Στα τέλη της δεκαετίας του '40 ανελίχθηκε στην πυραμίδα της Μαφίας βγάζοντας το ψωμάκι και το σαλαμάκι του άτιμα: τζόγος, μπουρδέλα, ναρκοδολάρια, όπλα και προστασία χώρων ψυχαγωγίας. Πονοκέφαλος για τις αστυνομικές αρχές, εγκέφαλος του οργανωμένου εγκλήματος, ανεγκέφαλος στην καθημερινότητά του. Στο «Gangster Squad» ο βραβευμένος ρολίστας Σον Πεν δίνει στον «Μίκυ» κάτι από την ερμηνευτική δεινότητά του και διώκεται από το νέο «brat pack» της βιομηχανίας που στελεχώνουν πλέον ο Ράιαν Γκόσλινγκ και ο Τζος Μπρόλιν. Υποδυόμενοι τους ακέραιους ηθικά Τζέρι Γούτερς και Τζον Ο' Μάρα, που στις τάξεις των ένστολων είναι τα καμάρια, συμπληρώνουν το τρίγωνο χαρακτήρων της ταινίας που φιλοδοξεί να αφηγηθεί μια ακόμα νουάρ πτυχή των ΗΠΑ του 20ού αιώνα. Το «Gangster Squad» θέλει να αποσπάσει την εκτίμηση όσων συζητούν επί ώρες για τον «Νονό» του Κόπολα ή τα «Καλά Παιδιά» του Σκορσέζε. Οι νεκροί και τα πιστολίδια στην Αουρόρα του Ντένβερ κατά την πρεμιέρα του «Σκοτεινού Ιππότη» πήγαν πίσω την έξοδό του στις αίθουσες. Τώρα ήρθε η ώρα για να δούμε αν όντως θα είναι μια από τις πιο ενδιαφέρουσες ταινίες του είδους των τελευταίων ετών.

bsafeonline

Συνέχισε να προστατεύεις το παιδί σου, ακόμα και στο διαδίκτυο.

Σου φαίνεται ο ψηφιακός κόσμος του παιδιού σου δυσνόητος; Θέλεις να μάθεις περισσότερα για τις ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης και τα blogs; Μέσα από την ιστοσελίδα bsafeonline της Vodafone, μπορείς να ενημερωθείς για τις απεριόριστες δυνατότητες του διαδικτύου, αλλά και το πώς μπορείς να βοηθήσεις το παιδί σου να το χρησιμοποιεί με ασφάλεια.

Μπες στο vodafone.gr/bsafeonline και μάθε πώς!

Είμαστε εδώ κάθε φορά που μας χρειάζεσαι.

power to you

λιτέρα 1: Καλωσόρισες

Λένε πως τα περιοδικά πεθαίνουν, και μεταξύ μας, καλά παθαίνουν. Όσες φυλλάδες επικεντρώνουν σε Μακρυπούλια και νύχι-νύχι, «10 τρόποι για να δείχνεις θεά» και «20 κουκλεντέδες που ετοιμάζονται για σκι στην Αράχοβα», όχι απλώς να σβήσουν, αλλά να τους κάνουμε και ένα τρισάγιο προς τιμή της αιώνιας μνήμης του χαμερπούς ελληνικού lifestyle που βυσσοδόμησε και στις λέξεις και στην τυπογραφία και στη φωτογραφία. Ωραίος πρόλογος, δε βρίσκετε; για να υποδεχτούμε φανζινάκι τρελό, τρυφερό, αρτίστικο, που έσκασε μύτη στη Θεσσαλονίκη, μουλωχτό μουλωχτό, αλλά καλαίσθητο και ζουμερό τα μάλα. Το «λιτέρα 1» εμπεριέχει σελίδες δημιουργικής έκφρασης και old school «απτής» επικοινωνίας, που, αφού το διαβάσεις, πάμε στοίχημα πως θα το τακτοποιήσεις στη βιβλιοθήκη σου. Σκέψεις που εκτινάσσονται νευρικά σαν τασάκια, μια γίγας συνέντευξη του Γιάννη Αγγελάκα, ένα παραισθητικό διήγημα του εκδότη Π.Καβαρτίνα με τίτλο «Βόρεια του Νίγηρα», ποιήματα όπως το «Αύριο» της Εύης Καραμπέτση και ένα μαγικό ένθετο με τίτλο «Banaliser» (ρήμα ενεργ., κάνω χυδαίον, αγροίκον, βάναυσον, εκχυδαΐζω): εδώ θα βρείτε τρελά πορτφόλιο τέχνης, από Provenzano Melodie και Klein Wolf έως Al Shep, Mary Delliou, Akis Karanos. Το «λιτέρα 1» το ερωτευτήκαμε με τη μία, γιατί είναι άγριο, ρομαντικό και θυμίζει τα περιοδικάκια που αγαπήσαμε. Κοντράστ στην εκχυδαϊσμένη ποπ αισθητική και στο πόδι γράψιμο των θεσσαλονικιώτικων εντύπων, αυτή η ομάδα τολμά να προτάξει πείσμα, τσαμπουκά, εγρήγορση, άποψη κι ένα προβοκατόρικο σύνθημα: I'm just a list of symptoms. Επομένως: περάστε μια βόλτα από «Το κεντρί» του Ναυαρίνου και δώστε 4 ευρώ, κάνοντας μια πράξη αγάπης για τον εαυτό σας και τον ανεξάρτητο Τύπο, εκεί που θα τα χαραμίζατε σε καφέδες και μπίρες δίχως στόχο.

literazine.tumblr.com

MOB SALONS

www.mobsalons.com

mob new member

XENOS parrucchieri

Z2

pola & art hairdressing

Hair affair by: MOB SALONS

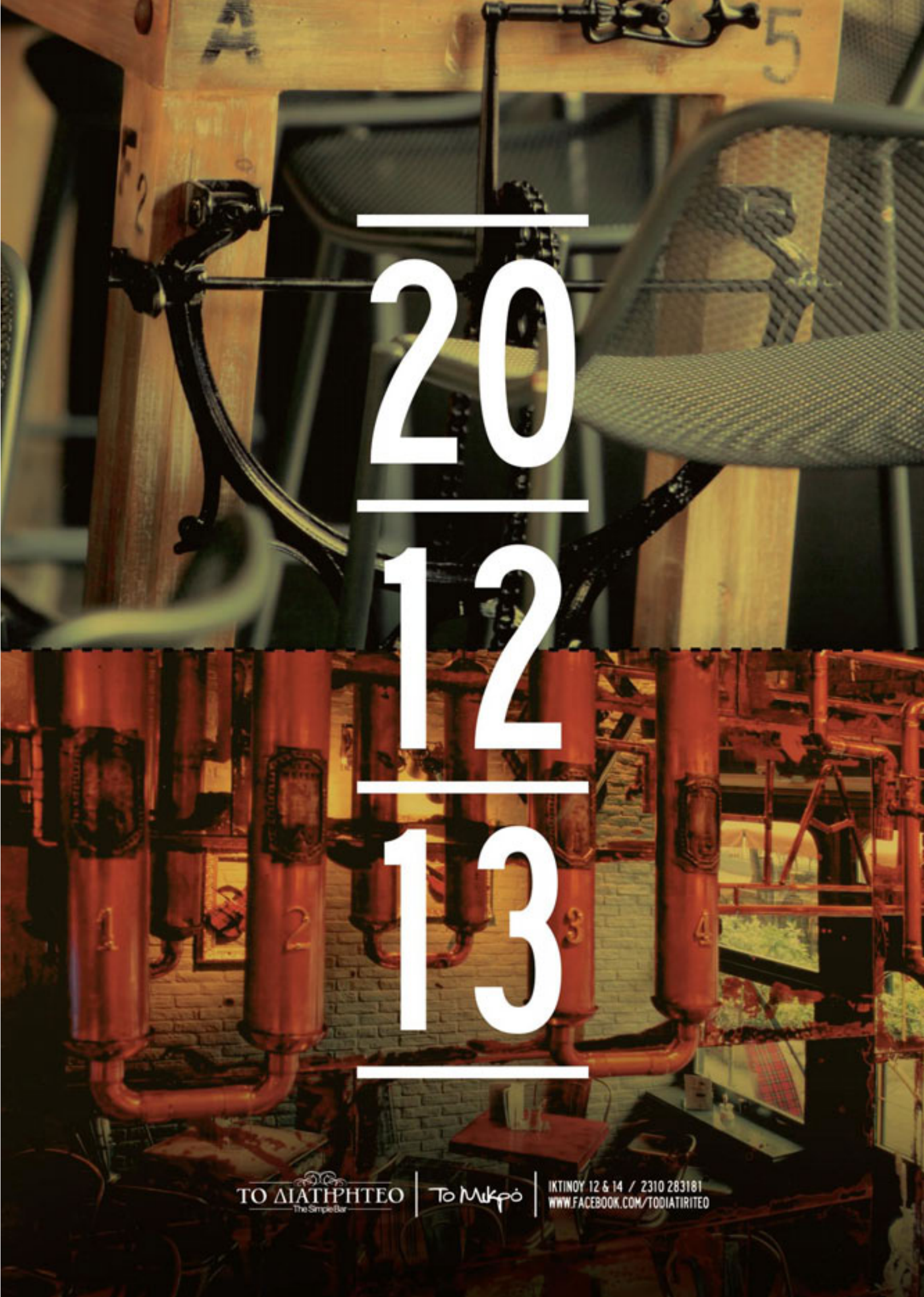
Stefanos Aggelidis hairmotion

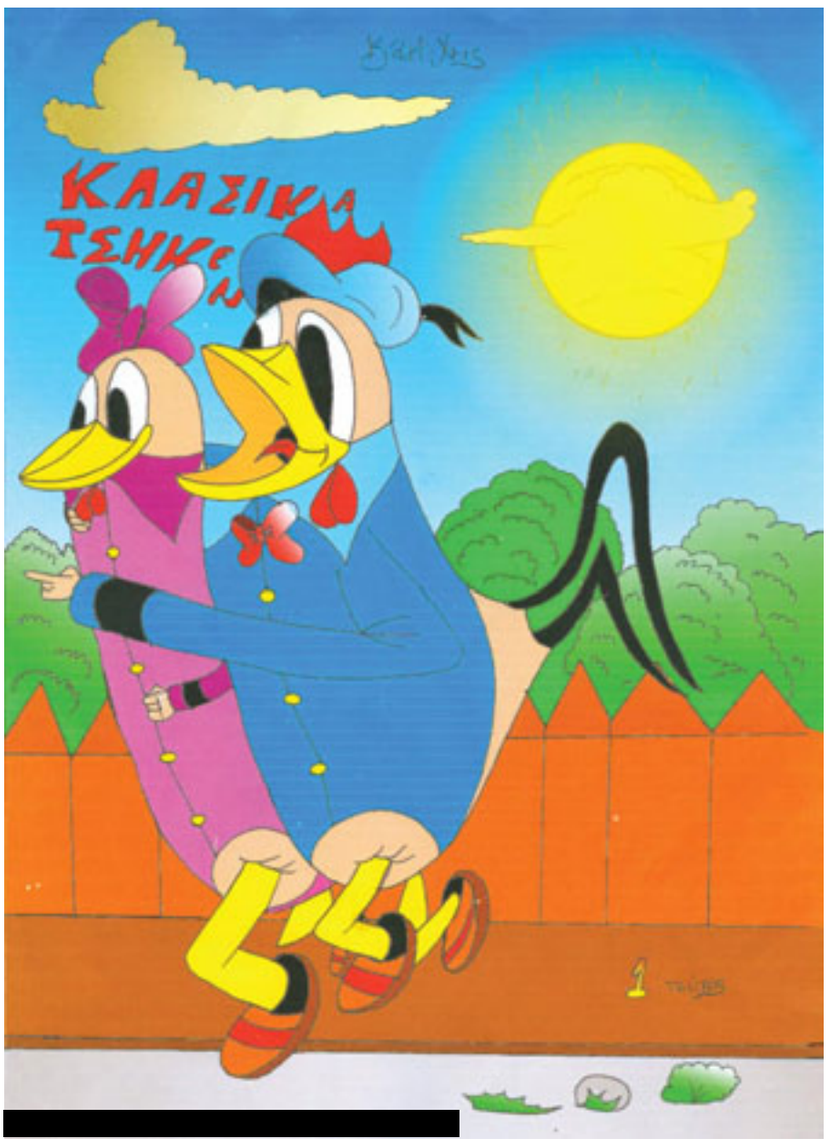

William Landay: Βοστόνη εμπιστευτικό

Έχοντας περάσει τα δυο τρίτα της χρονιάς στη ζεστή φωλιά της λίστας των best seller των «New York Times», αποθεωμένο από κριτικούς και ξεκοκαλισμένο από αναγνώστες πασών των εθνικοτήτων και ανεξαρτήτως λογοτεχνικού υπόβαθρου, το θεσπέσιο αυτό βιβλίο προκύπτει τόσο καθηλωτικό και παράλληλα τόσο ψυχογραφικά βαθύ, που η υπαγωγή του στο υβρίδιο του δικαστικού θρίλερ περίπου το αδικεί. Ο συγγραφέας του, William Landay, εισέρχεται στην πέμπτη δεκαετία της ζωής του με μια διαπρεπή, πολύχρονη προϋπηρεσία στον νομικό χώρο, προτού μια επαγγελματική αναποδιά του σφηνώσει την ιδέα να τα φέρει όλα τούμπα προκειμένου να επιδοθεί στο γράψιμο, απόφαση που του χάρισε από το 2003 έως σήμερα: βραβείο Dagger (την τοπ νουάρ λογοτεχνική διάκριση παγκοσμίως, δηλαδή) ως πιο καλλιγράφου ντεμπιντάν, τον τίτλο του αγαπημένου μυθιστοριογράφου των «L.A. Times» για το ακόλουθο μυθιστόρημά του, συν τη σωρεία των επευφημιών που εξακολουθεί να αποσπά η «Υπόθεση Jacob». Κανονικά, με τέτοια εύσημα να το συνοδεύουν, απλώς εισβάλλεις στο πλησιέστερο βιβλιοπωλείο και ψάχνεις την κοντινότερη δίοδο για να κάνεις τον τόμο δικό σου. Του οποίου το περιεχόμενο εκτυλίσσεται στη Βοστόνη, μόνιμο σκηνικό του Landay, σε ένα προάστιο της οποίας ανασύρεται το πτώμα δολοφονημένου μαθητή. Ο βοηθός εισαγγελέα Άντριου Μπάρμπερ αναλαμβάνει την υπόθεση, αλλά γρήγορα διαπιστώνει ότι βασικός ύποπτος του εγκλήματος είναι ο ίδιος του ο γιος, άρα υποχρεώνεται να τον υπερασπιστεί, να υποστεί την κακεντρέχεια της τοπικής κοινωνίας, την ταχεία διάβρωση των ενδοοικογενειακών σχέσεων, τα συνειδησιακά ραπίσματα του κλονισμένου του εαυτού. Μέσα σε όλα αυτά, συνυπολογίστε και ένα έως πρότινος ανομολόγητο αμαρτωλό παρελθόν, για να βρεθείτε μοναχοί στο χέρι με ένα βιβλίο που σταλάζει πυκνή αγωνία σελίδα τη σελίδα. Πιστός στην αφηγηματική τακτική που δηλώνει πως αρέσκεται να εφαρμόζει, ο Landay ανιχνεύει τον δρόμο του προς την αλήθεια πλαγίως, σαν τον κάβουρα, με τις δαγκάνες του να αποτυπώνουν τις διαπεραστικότερες των σκέψεων στο μυαλό του αναγνώστη-πρωταγωνιστή, καθώς η εγγενώς αμφιλεγόμενη υπόθεση τον υποχρεώνει να εξετάζει κάθε λεπτομέρεια του μυστηρίου εις διπλούν: υπό τη σκοπιά του ανακριτή, που θέλει η χειρότερη υποψία του να επαληθευτεί, υπό τη σκοπιά του πατέρα που θέλει πασίδηλα να διαψευστεί. Τι θα συμβεί; Ο λόγος στην υπεράσπιση.

20
12
13
ΤΟ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕΟ
The Simple Bar
Το Μικρό
ΙΚΤΙΝΟΥ 12 & 14 / 2310 283181
WWW.FACEBOOK.COM/TODIATIRITEO

Karl-Xris: Κο-κο-κοτοκόμικς

«Μια κοτοπολιτεία. Και οι κάτοικοί της. Όλοι με το επίθετο Τσήκεν. Πρωταγωνιστής ο Κύρος Τσήκεν, αντίπαλος του Τζοντάβολντ Τσήκεν, που δε χάνει ευκαιρία να κάνει τον βίο του Κύρου αβίωτο. Κάθε φορά, βέβαια, το μόνο που πετυχαίνει είναι να σκανιάζει ο ίδιος. Αιτία της διαμάχης, όπως συμβαίνει συνήθως με τις αντιπαλότητες μεταξύ ανδρών, είναι μια γυναίκα: η Κλάκη Τσήκεν. Η Κλάκη είναι η ωραία των κοτοπολιτών και αρραβωνιαστικιά του Κύρου, ωστόσο αγαπά και τους δυο άντρες που την πολιορκούν και προσπαθεί να γεφυρώσει τις διαφορές τους. Αν θέλουμε, ωστόσο, να είμαστε ειλικρινείς, η Κλάκη θαυμάζει τον Κύρο, γιατί αυτός είναι ο ήρωας της ιστορίας μου, αυτός είναι που διασκεδάζει τα πλήθη! Και μέχρι στιγμής δε μου περνάει από το μυαλό να αλλάξω το σενάριο...». Ο Karl-Xris, κατά κόσμον Χρήστος Καραμανλίδης, είναι ένα μικρό παιδί, που το μπόι που του λείπει το αναπληρώνει με ευγένεια, τσαγανό, εξυπνάδα και πολλά ταλέντα. Είναι παθιασμένος με τα κόμικς τόσο ως αναγνώστης όσο και ως δημιουργός. Του ζητήσαμε να μας μιλήσει ο ίδιος για τα έργα του.

«Παρά τις μπουνιές, τις κλωτσιές και τις υπόλοιπες αβροφροσύνες, που υπάρχουν σε μεγάλο βαθμό στο σενάριό μου, τα "Κλασικά Τσήκεν" δίνουν το δικαίωμα στον αναγνώστη να ονειρευτεί και να ταξιδέψει. Οι ήρωές μου σχεδιάζουν αποστολές στη Σαχάρα και τις Μπαχάμες, διακοπές στο φεγγάρι και γενικώς ταξίδια στον χωροχρόνο. Ο Κύρος Τσήκεν ήταν ο πρώτος μου ήρωας. Υπερήρωα θα τον χαρακτήριζα, αλλά στα μάτια μου, όχι λόγω των ιδιοτήτων του - σε γενικές και ειδικές γραμμές είναι μια κανονική κότα! Αρχικά, νόμιζα πως με αυτόν θα πορευτώ για μια ζωή, ώσπου όμως ένιωσα πως μπορώ να ζωγραφίσω και άλλα πρόσωπα. Έτσι, μου ήρθε η ιδέα να πλαισιώσω τον Κύρο με δύο φίλους, τον Μπόμπο και τον Μπίμπο. Οπότε, μετά τα "Κλασικά Τσήκεν" προέκυψε και το "Κλασικό βιβλίο". Η πρώτη και ολοκληρωμένη ιστορία του "Κλασικού βιβλίου" έχει τον τίτλο "Οι τρεις φίλοι γίνονται ένα! Μπόμπος, Μπίμπος και Κύρος". Θα έλεγα πως μοιάζει περισσότερο με θεατρικό έργο παρά με κόμικς, αφού είναι χωρισμένο σε "πράξεις" και "σκηνές". Θεωρώ πως έχει καταπληκτικά χρώματα, σχέδια και σενάριο (όχι να το παινευτούμε). Επίσης έχει πολύ λιγότερο ξύλο από το τσηκενοκόμικς μου, γεγονός που δεν ξέρω αν είναι καλό ή κακό. Ας εξηγηθώ όμως για να μην παρεξηγηθώ: το ξύλο που ρίχνω εγώ στους ήρωές μου είναι για πλάκα, είναι "αστείο" ξύλο, δεν έχει σχέση με βία, ΟΚ; Εμπνεύστηκα τον Τζοντάβολτ και τον Κύρο επηρεασμένος από τον ανταγωνισμό του Βρούτου με τον Ποπάι και του Γκαστόνε με τον Ντόναλντ. Ο Μπόμπος, ο Μπίμπος και ο Κύρος, πάλι, παραπέμπουν στην τριάδα του Μίκυ Μάους. Ναι, το ομολογώ, δεν ήταν πολύ πρωτότυπη η σκέψη μου, αλλά μην ξεχνάτε πως είμαι μικρό παιδί και έχω ακόμα πολύ μέλλον για να βρω το λεξιλόγιό μου. Σας υπόσχομαι πάντως πως έχω πολλές ιδέες και πολλές ιστορίες να σας ζωγραφίσω στο μέλλον». Clap, clap, clap, Χρήστο!

Υπόθεση Bestseller: Λέμε τώρα...

Ο Δημήτρης Καραθάνος βάζει τις εικόνες, ο Στέφανος Τσιτσόπουλος γράφει τις λέξεις, και ορίστε ένα ημερολόγιο για όσους αρέσκονται στο να κρατούν σημειώσεις ξεφυλλίζοντας τις μέρες. Η Μπίλι Χολιντέι στην Ιασωνίδου, ο Μαγιακόφσκι στην Αρετσού, τριζόνια στη Γερακινή και γότθοι στην Καμάρα! Γεμιστά στου Τσαρουχά, μαρκησίες στο Ναυαρίνο, απέναντι ο Όλυμπος, μα μέσα μας η Ολύμπου! Πάνινα εν Καλαμαρία βυσσινόδεντρα, Αγία Νοσταλγία με Τρύπες, κεφίρ και Τριανδρία, Ιλιάδος και Γαμβέτα, και για Κωνσταντινουπόλεως πέτα! Ένα ημερολόγιο με εικόνες και λέξεις ανάμεσα στο πραγματικό αλλά και το αόρατο. Γιατί στην Αλεξάνδρου Σβώλου, φίλοι, έχει χαρές και χλωροφύλλη! Γιατί για την Αμμουλιανή και τη Νέα Ηράκλεια κάποιοι θα νιώθουν πάντα μια συμπάθεια. Παύλου Μελά και Χαριλάου σε past forward λάου λάου, Μελενίκου, Επανομή, δεύτερη κατανομή, και στην Τούμπα μια Παρασκευή θα δεις την πόλη απ' την καλή. Στο ημερολόγιο «Θεsoulονίκη» τα λεωφορεία πετούν, οι άνθρωποι κάνουν πιρουέτες, οι κιθάρες μιλούν κι οι δρόμοι ανθίζουν. Κοστίζει 5 ευρώ και κάτι ψιλά και συστήνεται για δώρο εορταστικό και τζιβιτζιλιάρικο.

ianos.gr

Ένα γράμμα και μερικές καρτ ποστάλ από τον ξενιτεμένο ανταποκριτή μας **Χρήστο Εξαρχόπουλο** μας μεταφέρουν την ατμόσφαιρα, τα breakbeats και τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της πολύχρωμης βερολινέζικης γειτονιάς του.

Kreuzbe

Στη γειτονιά μου θα ορκιστείς πως δεν είσαι στο Βερολίνο, αλλά στην Κωνσταντινούπολη. Εδώ, στο Kreuzberg, η Τουρκία είναι παντού: τζόγος, κεμπάπ, δορυφορικά πιάτα και 24ώροι φούρνοι βγαλμένοι από τον Βόσπορο. Μια μόνιμη μίξη, τόσο βρόμικα ωραία, με το Βερολίνο των πανκ, των ασταμάτητων πάρτι και των μουσικών του δρόμου.

Ξεκινάς την τσάρκα σου από τη Reichenberger, γεμίζεις με μουσικές και μπίρες, συνεχίζεις στα υπόγεια πάρτι της Markthalle και καταλήγεις στο πρωινό συλλαλητήριο του Suicide Circus. Εδώ θα σουλατσάρεις τις Τρίτες και τις Παρασκευές στην υπαίθρια αγορά στη Maybachufer για να αγοράσεις από φρέσκα και φτηνά λαχανικά μέχρι τραγιάσκες και υφάσματα. Θα πάρεις την μπάλα σου και σε στιλ Ποσειδωνίου θα αναζητήσεις συμπαίκτες για μονό μπασκετάκι στο πάρκο Hasenheide, δίπλα από τα σκεϊτόνια που φιγουράρουν τα καινούργια τους flip.

Εδώ είναι που την Πέμπτη θα δεις την Cat Power να τραγουδάει το καινούργιο της άλμπουμ, την Παρασκευή τον Flying Lotus να στέλνει σαν καταπέλτης τα beats από το Mpc του και το Σάββατο τους Antibalas να κάνουν στάση στην περιοδεία τους για να μας θυμίσουν πως ο Φέλα Κούτι ακόμη ζει.

Το Kreuzberg θα σε μπάσει γρήγορα στα κόλπα του, αρκεί να του αφεθείς. Είναι αλήθεια πως η περιοχή δεν είναι ίδια μετά την επέλαση των Easyjet τουριστών, που δεν ψάχνουν πια ούτε τον τάφο της Nico ούτε τα στούντιο που ηχογραφούσαν ο Ίγκι και ο Μπόουι, αλλά το hype της εδώ ύπαρξής τους. Το Βερολίνο μπορεί να άλλαξε, παραμένει όμως η αλήτικη πρωτεύουσα της Ευρώπης και του πλανήτη Γη, αφού όλο και κάποιον Νεοϋορκέζο θα συναντήσεις που μετακόμισε εδώ, ψάχνοντας το «σκοτάδι» που η Νέα Υόρκη έχει χάσει προ πολλού.

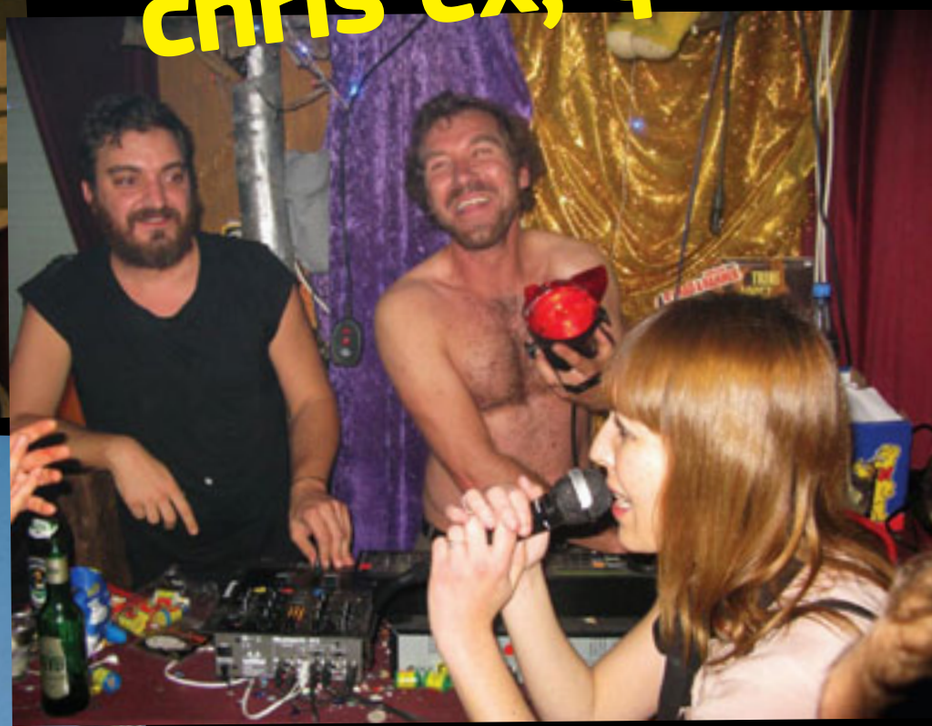

rg Berlin

chris ex, φιλιά!

Χρύσα Σταρόβα

Τσάντες, καπέλα, φουλάρια, πορτοφόλια, γάντια και πλείστα αξεσουάρ προσδίδουν στην Τσιμισκή μια γλυκιά μποέμ εσάνς για κορίτσια που ψάχνουν το στιλ και τον χαρακτήρα σε small is beautiful μαγαζιά. Η Χρύσα απάντησε σε όλα για τη sugarcube κουλτούρα.
Φωτογραφία Σάκης Γιούμπασης

Γιατί δεν έγινες πυρηνικός επιστήμονας ή μέλος σε συγκρότημα και προτίμησες να ασχολείσαι με το εμπόριο; Γιατί από μηδέν χρονών ήμουν βουτηγμένη στον πλανήτη Τσάντα! Αν και το κατάστημα το βαφτίσαμε «sugarcube», φόρο τιμής στην πρώτη μπάντα της Björk, οπότε εκπλήρωσα και το όνειρο της μουσικής.

Πώς την κρίνεις τη Θεσσαλονικιά; Είμαστε πάντα οι πιο τολμηρές, στιλιστικά, γυναίκες του σύμπαντος. Και τα τελευταία χρόνια πέφτουν και τα ταμπού που μας ήθελαν ντυμένες σοβαρές και στα μαύρα, αφού το χρώμα πλέον κυκλοφορεί απλόχερα.

Τι σου έμαθε η ζωή ως προς τη φιλοσοφία του «διαλέγω τσάντα»; Ότι είτε διαλέγεις τσάντα είτε άντρα είτε σπίτι, είναι ένα και το αυτό: αν δεν πάθεις αμόκ με το που θα τα δεις, άσ' το καλύτερα. Επίσης, ότι για την τσάντα ως αξεσουάρ ισχύει ό,τι και για τον άνθρωπο: δεν αρκεί να είναι ωραία από έξω αλλά και από μέσα.

Πώς πορεύεσαι στον καιρό της κρίσης; Βασικά, ακολουθώ το motto: τιμαί λογικαί και ουχί παράλογαι! Επίσης, λειτουργώ ως καταναλώτρια, φέρνω κοινώς στο μαγαζί μου ό,τι θα ήθελα εγώ να βρω, όταν κάνω shopping. Δε με νοιάζει να ξεφορτώνομαι το εμπόρευμά μου, ίσα ίσα που αρκετές φορές αποτρέπω τις πελάτισσες όταν διαλέγουν κάτι που θεωρώ πως δεν τους πάει. Και εκτός από τις τσάντες, δίνω έμφαση στο φουλάρι, μιας και το θεωρώ άμεσα συνυφασμένο με τις λέξεις «απελευθέρωση» και «παιχνίδι».

Έλενα Μουρατίδου

Στο στούντιό της στην Καλαμαριά, ψυχές και σώματα εκγυμνάζονται από μια πιστοποιημένη δασκάλα γιόγκα, που τα daily classes της συζητιούνται σε όλη τη Θεσσαλονίκη.
Φωτογραφία **Κώστας Αμοιρίδης**

Πώς ξεκινάει το κόλπο με τη γιόγκα; Ήθελες από μικρή να ασχοληθείς με αυτό ή προέκυψε στην πορεία; Δεδομένου πως όλα τα κορίτσια ονειρεύονται να γίνουν γιατρίνες, δικηγορίνες, αρχιτεκτόνισσες, συγγραφείς, σεφ, σχεδιάστριες μόδας και λοιπά και λοιπά… Από μικρή είχα την τάση να ψάχνω τον εαυτό μου μέσα σε κάθε τι, να τον βρίσκω και να τον χάνω και πάλι. Μπλεκόμουν σε ατελείωτες πνευματικές αναζητήσεις, φλέρταρα με την ιδέα να ταξιδέψω στην Ινδία και να γνωρίσω τον πολιτισμό της, εμπνεόμουν από το εσωτερικό ταξίδι που δεν έχει τέλος. Περπατώντας σε διάφορα μονοπάτια, ήρθε στη ζωή μου η γιόγκα. Δεν ονειρεύτηκα ποτέ να γίνω «δασκάλα της γιόγκα». Θέλησα απλώς να μοιραστώ με τους ανθρώπους γύρω μου αυτό το μεγάλο δώρο της πρακτικής της γιόγκα.

Ισχύει πως εκεί έξω υπάρχει μια γιόγκα για τον καθένα; Θεωρητικά, άλλες ανάγκες έχει μια 55άρα κυρία κάτοικος Πανοράματος κι άλλες ένα αγόρι ή ένα κορίτσι στα 20κάτι που συχνάζει στη Ζεύξιδος. Ή κάνουμε λάθος και η δυναμική του Anahata Yoga Studio προσφέρει ένα πρόγραμμα που εφαρμόζεται για όλους με τον ίδιο τρόπο; Η γιόγκα είναι μία, αλλά, ναι, σίγουρα υπάρχουν διαφορετικά συστήματα γιόγκα έτσι ώστε ο καθένας να μπορεί να επιλέξει τι του χρειάζεται κάθε στιγμή. Στο Anahata Yoga Studio προσφέρουμε στους μαθητές μας ένα πρόγραμμα προσαρμοσμένο στις ανάγκες και τις ιδιαιτερότητές τους, έτσι ώστε να μπορούν να λαμβάνουν καθημερινά τα αμέτρητα ευεργετήματα της πρακτικής της γιόγκα, όχι μόνο την ώρα του μαθήματος αλλά και στην καθημερινή τους ζωή.

Μίλησέ μου για τον επαγγελματικό σας χώρο; Είναι γεμάτη η Θεσσαλονίκη με yoga studios. Πώς όμως θα είναι σίγουρος κάποιος που θέλει να συμμετάσχει και να ασχοληθεί πως δε θα πέσει σε αλμπάνη δάσκαλο και απατεώνα γκουρού, αλλά σε κάποια πραγματική δασκάλα; Στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν αρκετά κέντρα γιόγκα και αρκετοί ανεξάρτητοι δάσκαλοι γιόγκα. Η σχέση του δασκάλου με τον μαθητή στη γιόγκα είναι μια σχέση ιδιαίτερη. Θεωρώ πως οι μαθητές από το πρώτο κιόλας μάθημα αισθάνονται εάν ο δάσκαλος αυτός είναι ο δάσκαλός τους ή όχι. Υπάρχει μια σχέση βαθιά επικοινωνιακή μεταξύ τους, ακόμα και αν αυτό δεν είναι πάντα ορατό. Σίγουρος δεν μπορείς να είσαι ποτέ και για τίποτα, όμως στη διδασκαλία της γιόγκα δύσκολα μπορείς να «ξεγελάσεις» έναν μαθητή. Ο τρόπος με τον οποίο ζεις και διδάσκεις τη γιόγκα σαν δάσκαλος φαίνεται από την πρώτη στιγμή.

Υπάρχει όντως ζήτηση για τέτοιου είδους αναζητήσεις σωματικές και πνευματικές όπως είναι η γιόγκα; Και πώς εξηγείς πως ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι αναζητούν σε εσάς μια ισορροπία και έναν άλλο τρόπο εκγύμνασης πνευματικής αλλά και σωματικής που έως πρόσφατα την αναζητούσαν μόνο στα γυμναστήρια; Στις μέρες μας όλοι έχουμε ανάγκη να προσφέρουμε στο σώμα μας και την ψυχή μας την ηρεμία και την ισορροπία που τους αξίζει. Βλέπω ανθρώπους με πολύ περιορισμένες οικονομικές δυνατότητες να στερούνται άλλα πράγματα και να έρχονται στη γιόγκα. Φυσικά και εμείς ανταποδίδουμε προσφέροντας μαθήματα με δωρεές ή πολύ μικρή εισφορά. Έτσι, υπάρχει μια όμορφη και ισορροπημένη ανταλλαγή ενέργειας στον χώρο. Η γιόγκα είναι μια ολοκληρωμένη σωματική, πνευματική και ψυχική άσκηση. Τα συνδυάζει όλα, και το κυριότερο, με απόλυτη ασφάλεια! Γυμνάζεσαι και χαλαρώνεις ταυτόχρονα, μαθαίνεις να αναπνέεις πιο σωστά, μαθαίνεις να ζεις πιο συνειδητά. Ο κόσμος έχει ανάγκη να αλλάξουν τα πράγματα γύρω του, και μέσα από τη γιόγκα όλα αλλάζουν, γιατί αλλάζει ο τρόπος που βλέπουμε τα πράγματα.

anahatayoga.gr

Ειρήνη Δαμουλά

Στρογγυλά ή cat-eye; Σαν του Λένον ή σαν της Τζάκι Ο'; Και προπάντων, σε ποια τιμή; Ρωτάμε την Ειρήνη και όλο το crew του καταστήματος «Οπτικά Δαμουλά», καθότι είναι ό,τι πιο eye expert στην περιοχή Χαριλάου!

Παλιά είχαν πέραση τα hi-tech style γυαλιά. Φουτουριστικά, σαν βιντεοκλίπ από το μέλλον. Τώρα ο κόσμος επιστρέφει σε κλασικού vintage σχεδιασμού καθρέφτες. Ισχύει ή είναι ιδέα μας;
Πράγματι, ο κόσμος δείχνει μια νοσταλγία για το γλυκό παρελθόν, εκεί που όλα είναι γνώριμα και όχι απρόσμενα. Οι fashionistas στην προσπάθειά τους να ξορκίσουν το σκληρό, όπως προβλέπεται, μέλλον το μπλοκάρουν ζεσταίνοντας το βλέμμα με ρετρό φόρμες και vintage στοιχεία. Σαν εικόνα παλιά... Όσο για τους καθρέπτες, μάλλον ενισχύουν την αποπλάνηση, εκτός από την extra αντανάκλαση του φωτός για περισσότερη προστασία.

Ποια είναι η τάση για τον φετινό χειμώνα; Και για ποιο στιλ να προετοιμαζόμαστε για την άνοιξη;
Στρογγυλά, cat-eye, butterfly, retro - όλα παίζουν! Ώρα να αποκτήσουμε το μοναδικό, προσωπικό μας στιλ. Το ιδιόρρυθμο συνδυάζεται με το αυθεντικό. Την παράσταση θα κλέψουν, όσο θα ζεσταίνει ο καιρός, τα χρώματα: όσο πιο χτυπητά τόσο πιο καλά!

Ερχόμαστε Παπαναστασίου, ψάχνουμε τα ράφια, τα βρίσκουμε όλα ωραία, αλλά δυστυχώς πρέπει να πάρουμε μόνο έναν σκελετό! Για δειγμάτισε τους καλύτερους της συλλογής σου και για δώσε tips που θα μας βοηθήσουν να διαλέξουμε. Βασικό tip: be unique, love yourself! Με βάση τα ανατομικά χαρακτηριστικά, τα φυσικά χρώματα και την προσωπικότητά μας, διαλέγουμε τα γυαλιά μας και εκπέμπουμε τα σωστά μηνύματα! Προσέχουμε την ποιότητα, γιατί ο ήλιος δεν αστειεύεται και δεν παίζουμε με την όραση!

Πέρα από το στιλ υπάρχει και η χρηστικότητα. Πώς βοηθάς; Πώς κατευθύνεις; Και, όταν έρθει η ώρα της «λυπητερής» με τέτοια κρίση, πόσο θα μας «σφάξεις»; Όλοι οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί και η χρήση των γυαλιών ποικίλει. Αρχή μας είναι να προσαρμόζουμε τα προϊόντα μας στο προφίλ της ζωής του κάθε πελάτη. Όταν μας γνωρίσεις, θα καταλάβεις! Προτεραιότητά μας είναι να κρατάμε τις τιμές μας χαμηλά, ώστε όλοι να μπορούν να έχουν την κατάλληλη διόρθωση και την απαραίτητη προστασία για τα μάτια τους.

Κρίση-ξεκρίση, ο κόσμος πάντα θα θέλει το γυαλί του. Για τον ήλιο, για τη λεζάντα αλλά και γιατί του το έγραψε ο οφθαλμίατρος. Ιδέα μας είναι πως η κρίση τα καταστήματα οπτικών δεν τα αγγίζει;
Η κρίση μας αγγίζει όλους! Σε σχέση με άλλους κλάδους ίσως λιγότερο, γιατί εξυπηρετούμε την πιο σημαντική ανθρώπινη αίσθηση. Τάσσομαι υπέρ του περιορισμού του κέρδους, ώστε να μη χρειαστεί να απειληθεί η ποιότητα. Και εμείς ως καταναλωτές ψάχνουμε το καλύτερο στην καλύτερη τιμή!

opticsdamoula.gr

ABBA

Φραουλίτσα

Ποντικίνα, Ποντικός

Κουρσάρος

ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ ΣΤΟΛΩΝ

SANDRA

ΣΤΟΛΕΣ • ΣΤΟΛΙΔΙΑ • ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Ίωνος Δραγούμη 41 (Εγνατία)
Τ: 2310 550 080 • sandra-costumes.gr

Γαλάτης

Τσολιάς

Αμαλία

Μακεδόνισσα

Εύζωνας

Μακεδόνισσα

Ζαχαροπλαστεία Κωνσταντινίδης Θεσσαλονίκη

Sugartown!

Sweets for my sweet and sugar for my honey!

Με παράδοση 92 χρόνων, με καταγωγή προέλευσης τη γευστική Μικρά Ασία,
με εμπειρία τριών γενιών και με ικανοποίηση και των πέντε αισθήσεων,
η οικογένεια Κωνσταντινίδη πασπαλίζει με άχνη όλη τη Θεσσαλονίκη.
Τα δύο νέα καταστήματα αυτής της οικογένειας ζαχαροπλαστών από τη Λάρισα
επιβεβαιώνουν πως κάθε γράμμα του ονόματος Κωνσταντινίδης κρύβει
και ένα μικρό θαύμα γλυκιάς γευσιγνωσίας.

advertorial

Αν κυκλοφορείς στο κέντρο, διαλέγεις αυτό της οδού Μητροπόλεως 119 με Παύλου Μελά 7, γωνία. Αν είσαι τύπος «ανατολικός», κινείσαι κοινώς Σοφούλη, Καλαμαριά και πέριξ, διαλέγεις αυτό της Ανδριανουπόλεως 8. Αυτό συν αυτό μας κάνουν αυτά, τα δύο δηλαδή νέα καταστήματα συνολικής έκτασης 260 τετραγωνικών μέτρων, όπου εντός τους θα δοκιμάσεις τα καλύτερα γλυκά που κυκλοφορούν στον βορρά και έχουν χρώμα λευκό. Τι είναι, τι είναι; Το μιλφέιγ «Κωνσταντινίδη»! Μια ανεπανάληπτη βελούδινη ονειρική γεύση φτιαγμένη με τραγανή σφολιάτα και ολόφρεσκια κρέμα. Κομμάτια ή και τούρτα! Το σήμα κατατεθέν της οικογένειας, το φετίχ για όλους τους γκουρμέ και γνώστες πως η καλή ζωή γλυκιά μαρσάρει μόνο με αυτό το μιλφέιγ στον ουρανίσκο.

Δεδομένο: η Θεσσαλονίκη θα κοχλάζει πάντα από επιθυμία για καλή ζωή. Αφράτες κρέμες και θυμαρίσια μέλια από τον θεσσαλικό κάμπο του ζαχαροπλαστείου «Κωνσταντινίδης» βάζουν κάτω παριζιάνους μπουλανζέρηδες και πατισεράδες από τη Λυών. Ματιές στη βιτρίνα! Τι θα ματιάξεις, θα ονειρευτείς και θα δοκιμάσεις αρνούμενος να κάνεις σκόντο, γιορτινές μέρες που είναι, στις επιθυμίες σου; Πολίτικο αφράτο τσουρέκι με κόκκους μαχλέπι, σουρουκλεμέδικα, επειδή πάντα στη γλώσσα μας είναι κρυμμένες οι λέξεις από τη διάλεκτο της Μικράς Ασίας, σιροπιαστά! Κουραμπιέδες γιαμ και χαλβάδες γιαμ γιαμ, και ω ναι! Προφιτερόλ με κουβερτούρα Βελγίου ανάμεικτη με βανίλια Μαγαδασκάρης και ζάχαρη από τη Θεσσαλία.

Γιατί εδώ είναι το μυστικό της παράδοσης και το αντάμωμα δυο πολιτισμών: ελληνικές γεύσεις και ευρωπαϊκές μελωδίες σαν αυτές που παίζει ο πιανίστας στο φόντο και των δύο ζαχαροπλαστείων. Ζωή σε σαντιγί, μέρες κυριολεκτικά στην αφρόκρεμα. Αυτά είναι τα δύο νέα καταστήματα «Κωνσταντινίδη», η ιστορία, η γεύση, τα μυστικά και ο πολιτισμός τους. Θεσσαλονίκη, να ένα tip χαράς για το 2013: εδώ θα βρεις και θα δοκιμάσεις έναν παράδεισο!

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01

02

03

04

05

06

07

08

09

01 Ανδρικό μπουφάν **G-Star RAW, FF Group**
02 Γυναικείο άρωμα **Balenciaga Paris, Notos Galleries**
03 Ενυδατικό γαλάκτωμα **Marius Fabre, Mirepsos**
04 Παπούτσια **Bedford, Vans**
05 Ανδρικό σακάκι **Lee, VF Hellas**
06 Αιθέρια έλαια, **Mirepsos**
07 Παπούτσι **Forum Mid RS, adidas Originals**
08 Γυναικεία γυαλιά **Rosebery/Brixton, Οπτικά Δαμουλά**
09 Παπούτσι **Giliam, WeSC**
10 Κραγιόν **Rouge Coco Chanel, Notos Galleries**
11 Πουκάμισο, **attr@ttivo**
12 Γυναικεία γυαλιά **Foster/Brixton, Οπτικά Δαμουλά**
13 Ανδρικό φούτερ **Converse, FF Group**

10

11

12

13

Mirepsos: Πανδαισία αρωμάτων

Ένας μοντέρνος χώρος που κυριολεκτικά ευωδιάζει από το 2008 στα Άνω Λαδάδικα. Δημιούργημα της Ελένης και της Ανδρονίκης Ζώνιου, με την πείρα τους στις ύλες και τα μυστικά των αρωμάτων να υπόσχεται ποιότητα στην καθημερινή ζωή. Η ντελικάτη γαλλική εταιρεία Lothantique, η φινετσάτη Amelie & Melanie και μια από τις παλαιότερες σαπωνοποιίες της Μασσαλίας, η Marius Fabre, είναι εδώ για να σας προσφέρουν ευεξία και χαλάρωση. Φυσικά και βιολογικά αφρόλουτρα, λοσιόν, λαδάκια ενυδάτωσης, άλατα μπάνιου και σαμπουάν, χειροποίητα σαπούνια, προϊόντα spa, σπόγγοι και λούφες συναντούν τα 100% αγνά αιθέρια έλαια για το μπάνιο, σας αναζωογονούν και σας θεραπεύουν. Η earth friendly φιλοσοφία εκτείνεται και στα είδη αρωματισμού χώρου (κεριά, sticks, spray, αρωματικά pot-pourris), ενώ η εταιρεία Mathilde M. υπογράφει «αγγελικά» είδη για το μπάνιο, αρωματικές πέτρες, sachets για τις ντουλάπες, έλαια χώρου, υφασμάτινες θήκες εσωρούχων και παπουτσιών, κουτιά αποθήκευσης αλλά και καλλυντικά.
Β. Ουγκώ 12, Τ: 2310 518 450

The Box gallery PRESENTS

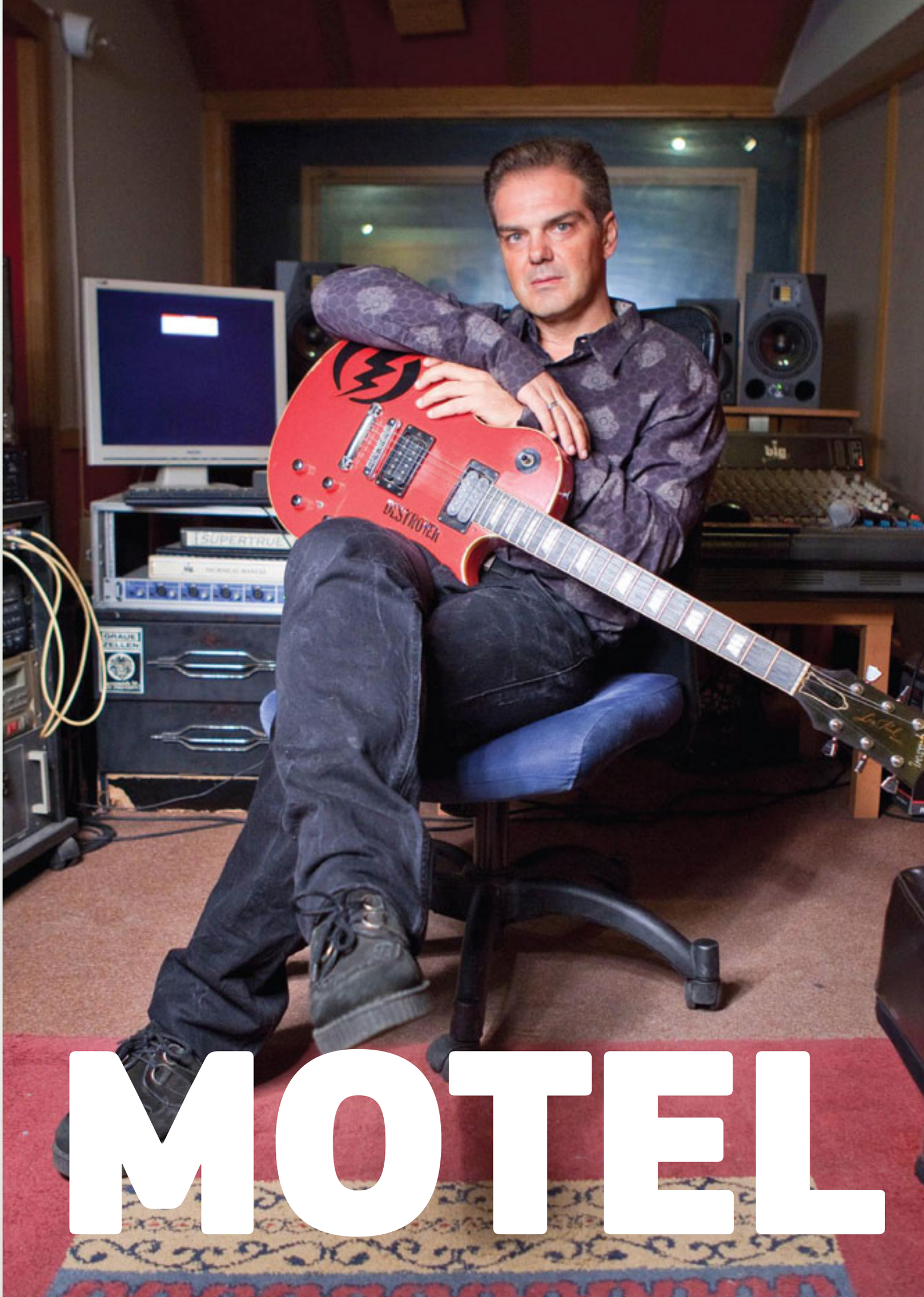
Pimp my Can

50+ artists

18 DECEMBER 2012
= 20:00 =

KOBRA · ZOLTAN Z TRIBE · propaganda · Rock Shop · SOUL · GAASP! · εξώστης · Jägermeister

MOTEL

Ghost Note Project

Sensomatic (free download)

Ο Ασκληπιός Ζαμπέτας, κιθαρόνι δεινό και εξαίσιο, εκτελεί χρέη spokesman και μας μιλά για το πώς διάφοροι «συμμορίτες» από τις υπερμπάντες του χθες εξακολουθούν να παράγουν συμπαντικούς ήχους.
Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Νίκος Καρδαράς**

alltogethernow.gr

Ποιος και γιατί βάφτισε έτσι την μπάντα; Νονός της μπάντας είναι ο Χρήστος Τσαπράζης. «Ghost Note» είναι όρος που χρησιμοποιούν στην jazz για να περιγράψουν τις περαστικές νότες με ρυθμική αξία. Μας φάνηκε, λοιπόν, ταιριαστό και με τον τρόπο που παίζουμε αλλά και με αυτό που είμαστε, μια μπάντα δηλαδή που παίζει κυρίως instrumental μουσική. Στόχος είναι ο ακροατής να δίνει μεγαλύτερο βάρος σε αυτό που ακούει και να ταξιδεύει, παρά να συγκεντρώνει την προσοχή του στους μουσικούς πάνω στο πάλκο.

«...κανείς δε μένει χωρίς πατρίδα, όσο θα υπάρχει η Θεσσαλονίκη»: Νικηφόρος Χούμνος, 14ος αιώνας. Ακούγοντας όμως την μπάντα σας, ανακαλύπτω πως έχετε πατρίδες πολλές: την Αιθιοπία του Μουλάτου, το ψυχεδελικό Φρίσκο, τις βιομηχανικές καμινάδες στα πέριξ του Βερολίνου. Πνευστά, φάνκι rhythm section και απίστευτο speed στις κιθάρες. Πού το πάτε, παίδες, και γιατί; Δεν το πάμε πουθενά συγκεκριμένα! Η μπάντα ξεκίνησε σαν πείραμα με έναν μόνο στόχο: να παίξει ο καθένας μουσική που τον «φτιάχνει», που τον κάνει να αισθάνεται ωραία. Έτσι και με τη βοήθεια φίλων μουσικών, που προσθέσανε τα δικά τους χρώματα με τις μουσικές τους, ολοκληρώθηκε μια δουλειά που κανένας μας δεν είχε σχεδιάσει από την αρχή. Η λέξη κλειδί είναι «σύνθεση». Σύνθεση των ιδεών, των συναισθημάτων, των ονείρων όσων συμμετείχαν στην ηχογράφηση. Η Θεσσαλονίκη είναι πάντα η αφετηρία. Το τέλος μπορεί να είναι οπουδήποτε. Όταν, βέβαια, ήρθε η ώρα να μιξάρουμε μαζί με τον Χρήστο Μέγα μας βγήκε η πίστη!

Σαν η ίδια «συμμορία» να μη λέει να «τελειώσει»: μουσικοί από τις Τρύπες και τα Σπαθιά αλλά και session ντόπιοι παιχταράδες υπό τη σκέπη της εταιρίας All Together Now. Την ίδια ώρα, η Θεσσαλονίκη τα καλά τα πράματα δείχνει να τα εξορίζει στα υπόγεια, αφού ο ήχος της πόλης τα τελευταία χρόνια είναι σκυλάδικα και χαζοχάουζ. Πώς νιώθετε που το σήμερα είναι επιεικώς... σκατά; Από τότε που με θυμάμαι να παίρνω την κιθάρα μου και να πηγαίνω να βρω τους φίλους μου, έμπαινα σε κάποιο υπόγειο! Εκεί στα υπόγεια μπορείς να πεις ότι βουτούσαμε στη θάλασσα της δημιουργίας. Και όσο πιο βαθιά βουτούσες τόσο πιο υπέροχα πλάσματα ανακάλυπτες. Έχεις δίκιο, πριν κάποια χρόνια ο βυθός της πόλης μας είχε περισσότερο κόσμο. Άλλωστε, όλοι ξέρουμε ότι τα σκατά είναι αυτά που επιπλέουν!

Φέτος τον χειμώνα οι Ghost Note Project θα...
...η μπάντα θα παίξει live σε διάφορους χώρους συναυλιών σε όλη την Ελλάδα. Και επειδή «το γοργόν και χάριν έχει....», ήδη έχουμε αρχίσει να δουλεύουμε στο στούντιο καινούργιες ιδέες, γιατί το ταξίδι αυτό δεν τελειώνει!

Ο δίσκος «Sensomatic» των Ghost Note Project κυκλοφορεί από την All Together Now (free download).

Οι Ghost Note Project είναι οι: **Ασκληπιός Ζαμπέτας** (κιθάρα), **Χρήστος Τσαπράζης** (μπάσο) και **Γιώργος Τόλιος** (τύμπανα). Στο **«Sensomatic»** συμμετέχουν οι: Ευγενία Πατίκα (πιάνο και keyboards), Μιχάλης Βρέττας (βιολί), Χρύσανθος Χριστοδούλου (synths και electronics), Στέφανος Λαζαρινός (σαξόφωνο), Γιώργος Αβραμίδης (τρομπέτα), Γιάννης Μαρίνος (τρομπόνι), Γεωργία Νταγάκη (κρητική λύρα), Ηλίας Αϊφαντής (Keyboards), Ζαμπέτα Ιζαμπέλα (τραγούδι, φωνητικά), Κώστας Παπαχρήστου (τρομπέτα, πιάνο) και ο Χρήστος (Skaiv) Τρυψιάνης (synths, electronics). Η ηχοληψία και η παραγωγή έγινε από τον Χρήστο Μέγα και τον Ασκληπιό Ζαμπέτα και το mastering από τον Τίτο Καργιωτάκη.

Pearl

Melissa Diamantidi

Shine on!

Κέρδισε δύο φορές τον τίτλο του Καλύτερου Ανερχόμενου Νέου Βρετανού Σχεδιαστή από το Vauxhall Fashion Scouts, μάγεψε στην Εβδομάδα Μόδας του Λονδίνου, η νέα της κολεξιόν είναι επηρεασμένη από τον αβαν-γκάρντ καλλιτέχνη Anthony McCall και το φως.

Συνέντευξη Άννα Παπαρίζου

Θυμάσαι την πρώτη εκείνη φορά που ένιωσες ότι θέλεις να γίνεις σχεδιάστρια μόδας; Σπούδαζα Διοίκηση Επιχειρήσεων στο Λονδίνο και παράλληλα παρακολουθούσα σεμινάρια σχεδίου στο Central Saint Martins. Ένα από αυτά ήταν στο fashion illustration. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που ένιωσα ότι θέλω να αναπτύξω τις ικανότητές μου στο σχέδιο. Ένα χρόνο μετά, μετακόμισα στη Νέα Υόρκη για να σπουδάσω Σχέδιο Μόδας στο Parsons.

Και μετά το Parsons; Πώς έφτασες να παρουσιάσεις τη γραμμή σου στην Εβδομάδα Μόδας του Λονδίνου στις 15 Σεπτέμβρη (2012); Λίγο μετά την αποφοίτησή μου από το Parsons, επέστρεψα στο Λονδίνο και έκανα την πρακτική μου στον Roland Mouret. Αυτή η εμπειρία με γέμισε έμπνευση και τελικά με έκανε να αποφασίσω να ξεκινήσω τη δική μου γραμμή. Ένα χρόνο αργότερα, και αφού κέρδισα κάμποση επαγγελματική εμπειρία, ξεκίνησα να σχεδιάζω και να αναπτύσσω την πρώτη μου κολεξιόν, στο διαμέρισμά μου ακόμα. Η γραμμή μου σιγά σιγά άρχισε να γίνεται γνωστή, και έτσι νοίκιασα ένα στούντιο στο Λονδίνο. Το Vauxhall Fashion Scouts μου έδωσε τον τίτλο του Καλύτερου Ανερχόμενου Νέου Βρετανού Σχεδιαστή δύο συνεχόμενες φορές, και αυτό μου έδωσε την ευκαιρία να παρουσιάσω τις συλλογές μου στο Παρίσι και φέτος στην Εβδομάδα Μόδας του Λονδίνου.

Πώς είναι μία «συνηθισμένη» μέρα σου; Περνάω πολύ χρόνο δημιουργώντας δείγματα και σχέδια στο σταντ, και κάνοντας διάφορους πειραματισμούς με τα υφάσματα. Συνεργάζομαι με μια ομάδα από επαγγελματίες πατρονίστ, ράφτες και πολλούς άλλους. Έτσι, μεγάλο μέρος της μέρας μου κάνω brainstorming με τους συνεργάτες μου και τελειοποιώ τα κομμάτια της συλλογής. Κάποιες μέρες, πηγαίνω σε επιδείξεις υφασμάτων και κάνω έρευνα για τα υλικά που θα χρησιμοποιήσω.

Τι υφάσματα προτιμάς στις χειμερινές σου κολεξιόν; Μου αρέσει να δημιουργώ παλτά και τζάκετ από πολυτελή, κασμίρ μάλλινα.

Βλέπεις το στιλ σου να εξελίσσεται με τα χρόνια; Και η αισθητική μου και το στιλ μου συνεχώς αναπτύσσονται και εξελίσσονται. Ως σχεδιάστρια, επηρεάζομαι από τόσα πράγματα καθημερινά, που γίνεται μέρος της φυσικής μου εξέλιξης. Πολλά νέα στοιχεία εισβάλλουν στις συλλογές μου κάθε χρόνο, και αυτό επιτρέπει κάθε φορά μια φρέσκια και μοναδική ερμηνεία του έργου μου.

Ποια είναι η ιδέα πίσω από την τελευταία σου συλλογή; Αυτή η σεζόν έχει να κάνει με τη δύναμη του φωτός. Έτσι, δημιούργησα ενδύματα που αντιπαραβάλλουν τα αισθήματα της ευθραυστότητας και της δύναμης, της αποκάλυψης και της απόκρυψης. Η έμπνευσή μου ήταν ο αμερικανός αβαν-γκάρντ καλλιτέχνης Anthony McCall. Η συλλογή για την Άνοιξη και το Καλοκαίρι 2013 γίνεται μια πλατφόρμα πειραματισμού με το φως και την αίσθηση ότι συνεχώς αναζητάμε να αποκαλύψουμε κάτι που κρύβεται. Η συλλογή είναι μια παράταξη από λεπτά, ελαφριά μεταξωτά, οργάντζα και επιφάνειες-καθρέφτες, που προκαλούν την αντίληψη που έχουμε για την πραγματικότητα. Η αναζήτηση αυτή είναι συχνά αφηρημένη. Κάθε κομμάτι κάνει τη δική του δήλωση, τόσο ως επιφάνεια όσο και ως ύφασμα ή χρώμα, προσφέροντας μοναδικούς τρόπους οπτικής αντίληψης. Αυτές οι ποικίλες αναζητήσεις είναι το αντικείμενο της συλλογής Άνοιξη-Καλοκαίρι '13: αναζητώ τη διαδικασία με την οποία ο καθένας μας μεταφράζει τις αισθητικές εντυπώσεις, με μια συνεκτική, συνδετική άποψη της πραγματικότητας.

Λένε ότι όλοι οι σχεδιαστές μόδας είναι σαν ντροπαλοί καλλιτέχνες. Θεωρείς τον εαυτό σου θαρραλέο ή διακριτικό δημιουργό; Σίγουρα διακριτικό. Λατρεύω την αδήλωτη προσοχή στη λεπτομέρεια και την απλότητα.

Το στιλ σου έχει την ίδια απήχηση στην Αθήνα και το Λονδίνο; Νομίζω πως ναι. Μεγάλωσα στην Αθήνα. Η μητέρα μου είναι Αγγλίδα, κι έτσι έχω ζήσει στη Μεγάλη Βρετανία πολλά χρόνια. Τελικά, έχω επιρροές και από τις δυο πόλεις. Και νομίζω ότι αυτό αντικατοπτρίζεται στα σχέδιά μου.

Μια μικρή συμβουλή για τον Φθινόπωρο-Χειμώνα 2012; Ποια είναι τα do's και τα dont's της σεζόν που έρχεται; Η μόδα που έρχεται είναι αρκετά σκούρα, με τα μαύρα δερμάτινα παντελόνια και τζάκετ στολισμένα με κοσμήματα να κυριαρχούν. Άρα, ίσως να είναι η κατάλληλη εποχή για να επενδύσει κανείς σε ένα μαύρο δερμάτινο παντελόνι.

Και μια fashion advice: ποια είναι τα ρούχα και τα αξεσουάρ που πρέπει να έχει μια γυναίκα για να είναι πάντα κομψή, πάντα στη μόδα και πάντα έτοιμη; Ένα κλασικό, μικρό, μαύρο φόρεμα, μια όμορφη, τεράστια δερμάτινη τσάντα και ένα ζευγάρι φλατ δερμάτινα μποτίνια.

Τι δουλεύεις αυτή την περίοδο; Δημιουργώ μια συλλογή με εμπριμέ υφάσματα, σε συνεργασία με έναν σχεδιαστή υφασμάτων και έναν σχεδιαστή κοσμημάτων, εδώ στο Λονδίνο.

melissadiamantidi.com

Pink Winter!

mirepsos™

Β. Ουγκώ 12 • 546 27 • Θεσσαλονίκη
T: 231 051 8450 • **E:** sales@zoniou.gr
www.mirepsos.gr

Λ. ΝΙΚΗΣ 21, **T** 2310 239842, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

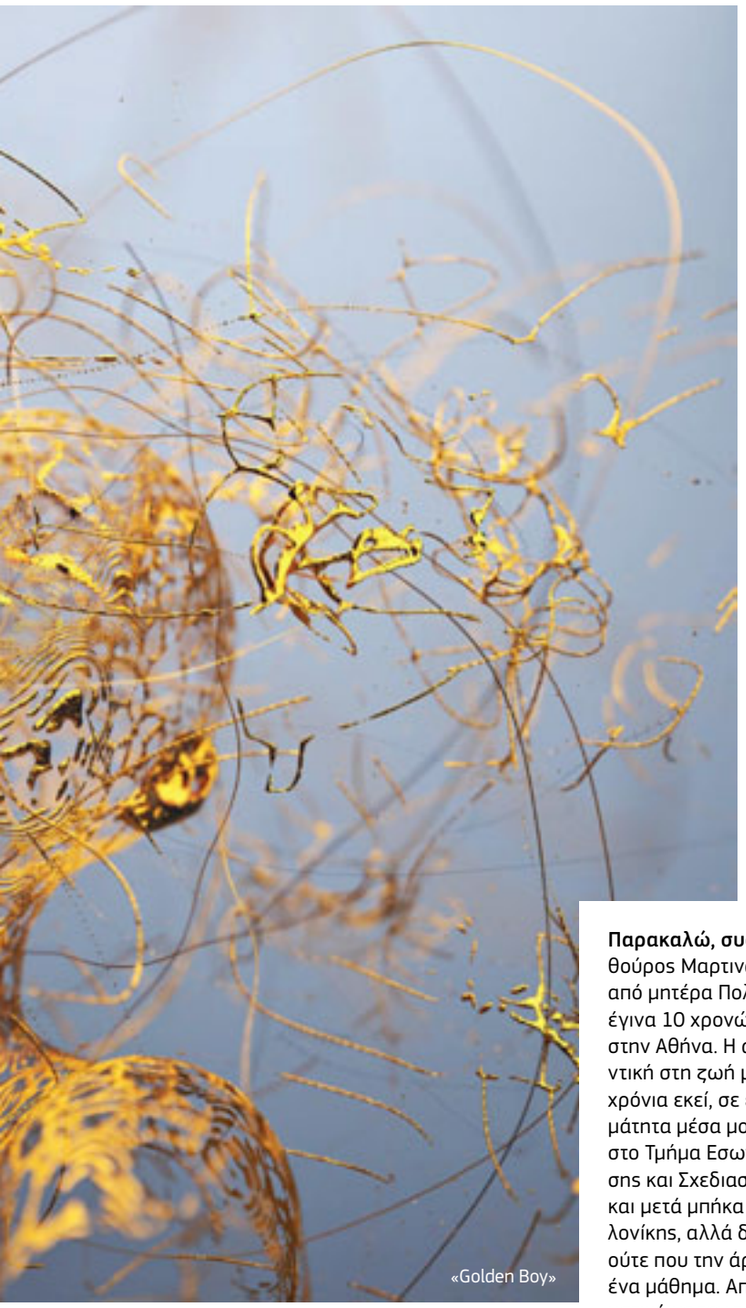

«The Division of Pleasure»

«Last Kiss»

«Golden Boy»

Μπορεί ένα «κάτι» όχι, φυσικά, να αλλάξει τον κόσμο, αλλά τον εαυτό μας; Μια συζήτηση με έναν από τους πιο ενδιαφέροντες νέους έλληνες εικαστικούς αρχίζει και τελειώνει με αυτή την ερώτηση.

Συνέντευξη **Κωνσταντίνος Πλακώνας**
Πορτρέτο **Natalia Sienko**

Αδάμ Αρθούρος Μαρτινάκης

Something is...

Παρακαλώ, συστηθείτε! Ονομάζομαι Αδάμ - Αρθούρος Μαρτινάκης. Γεννήθηκα στην Πολωνία από μητέρα Πολωνέζα και πατέρα Έλληνα. Όταν έγινα 10 χρονών, η οικογένειά μου μετακόμισε στην Αθήνα. Η αλλαγή αυτή ήταν ίσως η πιο σημαντική στη ζωή μου και αποθήκευσε τα παιδικά μου χρόνια εκεί, σε ένα κουτί που περιπλανιέται αστα-μάτητα μέσα μου, όπου κι αν σταθώ. Σπούδασα στο Τμήμα Εσωτερικής Αρχιτεκτονικής, Διακόσμη-σης και Σχεδιασμού Αντικειμένων του Τ.Ε.Ι. Αθήνας και μετά μπήκα στη Σχολή Καλών Τεχνών Θεσσα-λονίκης, αλλά δεν την τελείωσα - για την ακρίβεια, ούτε που την άρχισα, δεν παρακολούθησα ούτε ένα μάθημα. Από το 2000 ασχολούμαι επαγγελ-ματικά με την τρισδιάστατη σχεδίαση μέσω Η/Υ.

Τα έργα σου είναι φουτουριστικά έως και σουρεάλ, παρ' όλα αυτά, χρησιμοποιείς και βιβλικά σύμβολα, όπως το μήλο ή το φίδι, και δίνεις πάντα μεγάλη έμφαση στη γεωμετρία. Έχεις βρει τη χρυσή τομή μεταξύ παρελθόντος και μέλλοντος. Πώς τα καταφέρνεις; Εστιάζοντας πιο πολύ στο παρόν. Το παρελθόν και το μέλλον είναι δύο αβέ-βαιες καταστάσεις σε διαφορετική τροχιά. Το πρώτο έχει περάσει και αλλοιώνεται ή αναπροσαρμόζεται συνεχώς η αντίληψή μας για αυτό (πολλές φορές αμφισβητείται), για πολλούς δεν έχει σημασία καν... Το δεύτερο δεν έχει συμβεί, φανταζόμαστε (και θα θέλαμε ίσως) να συμβεί κάπως, αλλά μπορεί και να μη συμβεί καθόλου... Τα έργα μου πιστεύω ότι είναι παιδιά της εποχής τους, είναι ο «ενδιάμεσος κρίκος» που έλεγε ο Καζαντζάκης στην «Ασκητική» του.

Μπορεί ένα installation ή ένα έργο από τον χώρο του design να σημαδέψει και να συγκινήσει, όπως για παράδειγμα, ένα βιβλίο, μια ταινία, ένα τραγούδι; Το θέμα δεν είναι αν «κάτι» μπορεί να μας συγκινήσει, γιατί το «κάτι» δεν έχει αξία χωρίς εμάς. Το ζητούμενο, για μένα, είναι το αν εμείς είμαστε ικανοί-ανοιχτοί-έτοιμοι να συγκι-νηθούμε. Με αυτή την έννοια, οτιδήποτε μπορεί να συγκινήσει κάποιον, πόσο μάλλον ένα έργο σύγχρονης τέχνης. Έχει όμως μεγαλύτερη σημα-σία, πιστεύω, αν το «κάτι» μπορεί να σε αλλάξει ή, καλύτερα, αν επιτρέπουμε σε αυτό να μας αλλάξει.

Τελικά τι είναι αυτό που φτιάχνει έναν καλλιτέ-χνη; Παλαιότερα υπήρχαν πολλοί που υποστήρι-ζαν πως το graphic design, για παράδειγμα, δεν είναι τέχνη. Είναι αβέβαιο το τι κάνει τον καλλιτέ-χνη. Ζούμε σε μια εποχή που πολλά πράγματα είναι αβέβαια, γιατί αλλάζουν υπόσταση. Αυτό συνέβαινε και παλιότερα, με τη διαφορά ότι τώρα συμβαίνει πολύ πιο γρήγορα και ίσως πιο ανατρεπτικά. Δε νομίζω να έχει σημασία το να ψάχνει να βρει κανείς τι είναι ή τι δεν είναι τέχνη. Αναρωτιέμαι αν, για αυτούς που υποστηρίζουν αυτό που λες, ένα κακό έργο ζωγραφικής είναι περισσότερο τέχνη από ένα καλό graphic design. Πιστεύω ότι έρχεται η εποχή που οι ετικέτες θα χάσουν οποιοδήποτε νόημα και σημασία θα αποκτήσει αυτή η δημιουργία που επη-ρεάζει και σημασιοδοτεί το παρόν.

Η έμπνευση για κάτι νέο έρχεται με τη συχνή ενασχόληση και ενημέρωση πάνω στο αντικεί-μενο ή με την αποστασιοποίηση; Για μένα, έρχεται σίγουρα με τη συχνή ενασχόληση. Ο πειραματισμός είναι ένα πολύ σημαντικό στοιχείο της τέχνης, ίσως το πιο σημαντικό, γιατί η γλώσσα της επικοινωνίας είναι κάτι που μαθαίνεται και μπορεί να βελτιω-θεί. Από την άλλη μεριά, η αποστασιοποίηση θα μπορούσε κάποιες φορές να συμβάλει στη νέα δημιουργία, αποτελώντας την «παρθένα» ματιά. Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση εξαρτάται από την ψυχοσύνθεση του εκάστοτε δημιουργού, πιστεύω δε ότι οι περισσότεροι περνάνε και τις δύο φάσεις.

Μια κρυφή σου φιλοδοξία για το μέλλον; Την κρυφή δεν μπορώ να την πω, γιατί θα πάψει να εί-ναι κρυφή, θα σου αποκαλύψω όμως μια φανερή. Θέλω να μπορώ να ταξιδέψω οπουδήποτε στον πλανήτη και να μπορώ να ζήσω εκεί για όσο διά-στημα επιθυμώ, με μοναδικό οικονομικό μέσο την τέχνη μου. Μέσω αυτής της φιλοδοξίας, θα ήθελα να πειραματιστώ με την επίδραση που μπορούν να έχουν άλλες κουλτούρες και τοπία στη δημι-ουργική έκφρασή μου. Πιστεύω όμως πως αυτό το ταξίδι έχει ήδη ξεκινήσει.

CHE
GUEVARA

Χρίστος Χ. Παπαδημητρίου

Η κλαγγή των όπλων

Νέτα σκέτα και χωρίς τζιριτζάντζουλες: Η «Ανεξαρτησία» είναι το ελληνικό μυθιστόρημα της χρονιάς. Και ο συγγραφέας της, καθηγητής στο Μπέρκλεϊ, συνδημιουργός του «Logicomix», με περάσματα από MIT, Στάνφορντ και Χάρβαρντ, και απόδημος παις της διασποράς, μας δίνει χρήσιμα passwords.

Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος**

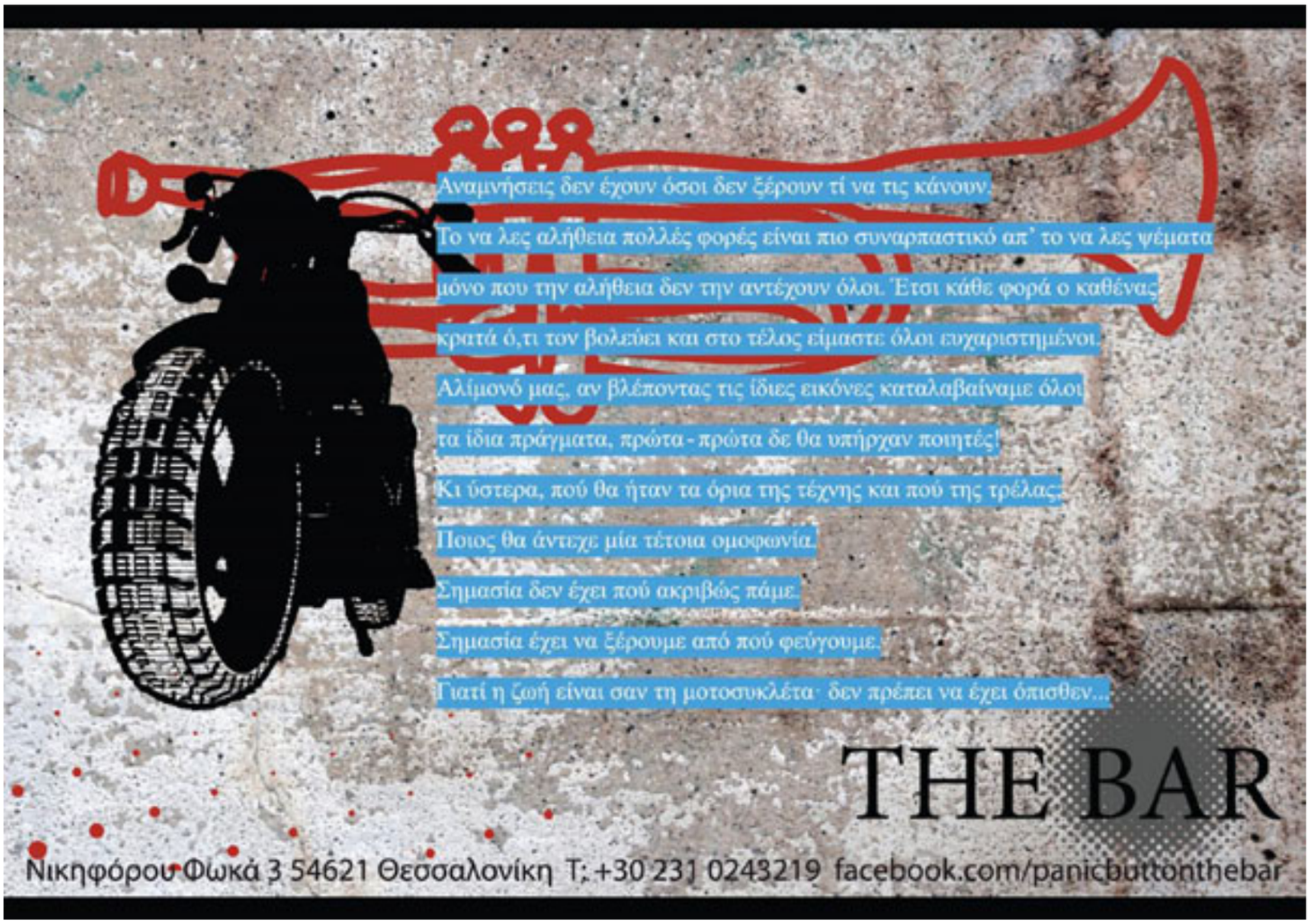
Multiple choice! Ποιο από τα τρία παρακάτω θα θεωρούσατε καλύτερο teaser για το βιβλίο σας; Α) Ένα μυθιστόρημα με χρηστική αξία, αφού ο αναγνώστης μαθαίνει τον ιδανικό τρόπο κοψίματος του καρπουζιού, τον σωστό τρόπο να ρίχνει τα ζάρια στο τάβλι, το γιατί η περιοχή του Ναυαρίνου στην Πύλο έχει περισσότερα κοινά με τη Γερμανία παρά με τη Νέα Ορεστιάδα. Β) Ένα μυθιστόρημα που φλερτάρει με την ιδέα πως το προσωπικό είναι και πολιτικό και πως ο έρωτας και η επανάσταση ίσως είναι ένα και το αυτό. Γ) Μια ιστορία για το πώς η εξέλιξη του γενεαλογικού μας δένδρου τεκμηριώνει κατά κάποιον τρόπο τη θεωρία του χάους. Πως δηλαδή μια ελιά που φυτρώνει στη Μάνη μπορεί με τη ρίζα της να φτάσει ώς το Κι Γουέστ της Φλόριντα με ενδιάμεσες στάσεις σε Αθήνα, πρώην Ανατολικό Βερολίνο και Νέα Υόρκη μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Και τα τρία είναι τέλεια teasers: Πνευματώδη, τραβηχτικά - και ανακριβή, σε διάφορους βαθμούς. Πιο ανακριβές από τα τρία είναι το Α. Γιατί χρηστικό το βιβλίο αυτό δεν είναι. Όλη μου τη ζωή, χρηστικά βιβλία και χαρτιά γράφω. Αλλά, μια στο τόσο, έχω μια ιστορία μέσα μου και πρέπει να την πω. Θα σκάσω, αν δεν την πω. Οι ιστορίες δεν είναι χρηστικά πράματα. (Ή ίσως να κάνω λάθος, και να είναι ό,τι χρηστικότερο.) Και δεν έρχεται πρώτα η ιστορία, συνήθως ένα πρωί μου προκύπτει κάποιος άγνωστος, ο Χρήστος Π., για παράδειγμα, που σιγά-σιγά μου γίνεται κόλλημα, κι αυτός κουβαλάει μαζί τις ιστορίες του. Φέρνει και τους δικούς του, τον παππού του τον Μακ, π.χ., τη μάνα του την Ελένη, και τις δικές τους τις ιστορίες. Ή την αδελφή του την Κλειώ, κάτι ανάμεσα σε ιστορικό και μέντιουμ. Είναι και ένας παλιός οικογενειακός θρύλος που πάντα ήθελα να τον βγάλω από μέσα μου, για την όμορφη τη Χρύσα που την έκλεψαν οι Τούρκοι στην Τριπολιτσά του 1821. Και το κόψιμο του καρπουζιού, κι αυτό ιστορία είναι. Και μέχρι να τις ξεμπερδέψεις όλες τις ιστορίες, έχεις φτάσει στις πεντακόσιες σελίδες και χρειάζεσαι ανάσα. Πάμε στο Β teaser. Οι άγνωστοι σαν τον Χρήστο Π. έχουν μεγάλη δύναμη. Το πρώτο μου μυθιστόρημα, το «Τούρινγκ», υπετίθετο ότι θα διηγιόταν δυο ερωτικές ιστορίες. Αλλά στην πορεία μού προέκυψε μια τρίτη. Έγραφα τον διάλογο για τη στιγμή που συναντιούνται δύο από τους χαρακτήρες, και ξαφνικά λέω στον εαυτό μου: «Για κάτσε μια στιγμή, αυτοί οι δύο φλερτάρουν». Ερωτεύτηκαν μπροστά στα μάτια μου και προς μεγάλη μου έκπληξη! Έρμαιο ο συγγραφέας. Το Γ teaser το νιώθω. Χάος. Τυχαιότητα, ρίσκο. Το βιβλίο αυτό σταματάει πού και πού να αναλογιστεί πόσο τυχαία είναι η ζωή μας, πόσο χαοτική η ιστορία - η ιστορία της Ελλάδας πιο πολύ από όλες. Αυτό δηλοί και ο τίτλος, αυτό θα πει ανεξαρτησία: κάθε μέρα που ξημερώνει είναι μια καινούργια ζαριά. Μόνο που το βάρος που σέρνουμε μέσα μας, τα φαντάσματα του παρελθόντος, πολλές φορές μας την κόβουν τη ζαριά, όπως στο τάβλι. Και το Β με εκφράζει, είναι μια αλήθεια που στο βιβλίο βγαίνει μέσα από χίλιες ιστορίες, χωρίς, βέβαια, να τις υποκαθιστά. Τι είναι η πολιτική, τι είναι η Ιστορία; Τα όνειρα κι οι αγάπες και οι καημοί και τα κουσούρια του πλήθους -και των αρχηγών, βέβαια- αυτό δεν είναι;

Για ποιο λόγο στο εξώφυλλο υπάρχει το Καλάσνικοφ; Ήταν δική σας επιλογή ή του γραφίστα; Για τον ανυποψίαστο αναγνώστη παραπέμπει σε Μπάαντερ Μάινχοφ ή και 17 Νοέμβρη. Μόνο το εξώφυλλο; Εδώ μου λένε ότι όλο το βιβλίο παραπέμπει στη 17Ν και πουθενά αλλού. Οι ήρωές μου, η Ελένη με τον Μπίθρο και τον Ξινό και τον Πιερ και τους υπόλοιπους, κάνουν ένοπλη αντίσταση κατά της Χούντας, και, από ό,τι φαίνεται, τα όπλα δε μένουν παρά πόδας στη Μεταπολίτευση. Και αργότερα, στο Ανατολικό Βερολίνο, τη βραδιά που πέφτει το Τείχος, η Ελένη θυμάται τους Μπάαντερ-Μάινχοφ. Βασικά, ιδέα του γραφίστα ήτανε, αλλά μου άρεσε τόσο το εξώφυλλο συνολικά -ταμπλό ταβλιού σε ματωμένο φόντο- που δε μου έκανε καρδιά να κόψω το Καλάσνικοφ. Ο Μανώλης Πιμπλής έγραψε στα «Νέα» ότι η «Ανεξαρτησία» είναι ένα μυθιστόρημα που συνδιαλέγεται με τον εξεγερμένο Έλληνα. Ένας χαρακτηρισμός που με ξάφνιασε, αλλά με ξάφνιασε ευχάριστα. Χούντα, Κατοχή, Μεταπολίτευση, '21, κάπου δεν έχει άδικο. Παρεμπιπτόντως, για μένα ο εξεγερμένος Έλληνας είναι ο μυστηριώδης απών από την Ελλάδα του 2012. Αγανακτισμένους Έλληνες είδαμε, εξεγερμένους όχι. Ο μόνος εξεγερμένος Έλληνας που εγώ είδα το 2012 ήταν ο Μάκης ο Χριστούλας, ο εβδομηντάρης συνταξιούχος που τον Απρίλη τίναξε τα μυαλά του προς τη γενική κατεύθυνση της βουλής. Στο μήνυμα που μας άφησε μιλάει για το Καλάσνικοφ που θα κρατούσε, αν ήταν νεότερος. Ας πούμε, λοιπόν, ότι το εξώφυλλο θυμάται τον Χριστούλα.

Γράψατε ένα τεράστιο από πλευράς πυκνότητας μυθιστόρημα, όπου ελληνική, ευρωπαϊκή αλλά και παγκόσμια ιστορία βαδίζουν παράλληλα, ενώ την ίδια στιγμή περιπλέκονται επικίνδυνα Κολοκοτρώνης, λόρδος Βύρωνας, Χούντα των Συνταγματαρχών, στάζι, Ταλιμπάν, ελληνικός Εμφύλιος, Αναφιώτικα και πρόσφατες φωτιές στην Αρχαία Ολυμπία! Νιώσατε κάποια στιγμή πως κινδυνεύετε να χαωθείτε; Τώρα να χαωθώ; Μια ζωή χαωμένος. Στην έρευνά μου, μπερδεύω τα Μαθηματικά και την Πληροφορική με τα Οικονομικά και τη Θεωρία Παιγνίων, τώρα τελευταία και με την Εξέλιξη. Για μένα, τα πράγματα γίνονται ξεκάθαρα -απλά σχεδόν, αν και τελικά τίποτα δεν είναι απλό- όταν τα δεις, την ίδια στιγμή, από όλες τις σκοπιές και διαστάσεις. Δηλαδή, αν δε χαωθείς, δεν κάνεις τίποτα. Κοιτάξτε την Ελλάδα σήμερα, για παράδειγμα. Θέλω να πω, δεν μπορεί να είναι μία και μοναδική η αιτία που μας οδήγησε εδώ. Για να βγάζει νόημα αυτό που θα πεις πρέπει να καλύπτει τα πάντα. Δεν το θέλησα μακρύ το βιβλίο, ειλικρινά το σχεδίαζα λακωνικότατο, μου βγήκε μακρύ από την ίδια του τη νομοτέλεια και λογική.

Πού θα αλλάξετε χρόνο; Στην πατρίδα ή σε κάποια άλλη ήπειρο; Και για να έχουμε καλό ερώτημα: Ποια και γιατί θεωρείτε πατρίδα σας; Δεν το συζητώ, Πρωτοχρονιά πάντα στην πατρίδα. Τραγούδι τα μεσάνυχτα με τα φώτα σβηστά, φιλιά που κουβαλάνε αγάπη ενός χρόνου, το φλουρί ποτέ σε σένα, και μετά μπαροτριγύρισμα. Με όλα τα στραβά της, η Ελλάδα την πάει την Πρωτοχρονιά. Ακόμα και του 2013. Μια στιγμή ανεξαρτησίας, νέα σελίδα, καινούργια ζαριά. Μια πατρίδα άμυαλη και προδομένη, που, ψιλομετανοιωμένη, περιμένει το ξημέρωμα - αλλά χωρίς και καμιά σοβαρή απόφαση να κάνει κάτι διαφορετικά ετούτη τη φορά. Πατρίδα. Κατά μια έννοια, πατρίδα είναι όπου Γης, τα σύνορα είναι οχλήσεις τεχνητές. Ήμουνα προχτές στο Σίδνεϊ για δεύτερη φορά στη ζωή μου, μετά από δέκα χρόνια απουσίας, και εκεί που έκανα περίπατο, πήρε μια στροφή ο δρόμος και ένιωσα ότι ποτέ δεν είχα φύγει, ότι τη γωνιά αυτή θα τη φυλάω πάντα στην καρδιά μου, ότι εδώ θα επιστρέφω σε όλη μου τη ζωή. Αλλά πατρίδα υπάρχει, και την πατρίδα την πραγματική στη μαρτυράνε τα όνειρά σου, η θλίψη που σε ξυπνάει το πρωί. Όλο Ελλάδα. Ό,τι διαβατήριο κι αν δείχνεις, όταν σου το ζητάνε, πατρίδα σου δεν είναι η Αμερική. Η Καλιφόρνια, ναι, αυτή παίζει κάπως, με κάποια έννοια λοξή, σε κάποια άλλη διάσταση. Τελικά, σωστά μας τα είπε ο Σεφέρης: Πατρίδα είναι αυτό που σε πληγώνει όπου κι αν πας.

Ενσαρκώνετε το όνειρο κάθε νέου έλληνα επιστήμονα που αναχωρεί -ή ονειρεύεται πως εγκαταλείπει την έρημη χώρα της κρίσης- και ψάχνει την τύχη του στα «εξωτερικά». Τι σας έμαθε η ζωή στην Αμερική; Και τι συμβουλεύετε τους φοιτητές σας; Έμαθα να ακούω τις φωνές μέσα μου. Να ακολουθώ τον εσωτερικό μου μπούσουλα - κι ας παίζει καρτίνι με καρτίνι, όπως μας λέει ο Καββαδίας. Και να μην ανοίγω το στόμα πριν καταλάβω καλά τα πράγματα. Παράδειγμα, για την Αμερική συμβουλεύω τους νέους να αφήσουν πίσω τις προκαταλήψεις τους. Χαμογελάω όταν ακούω από νεοφερμένους διακηρύξεις της μορφής «Η Αμερική είναι...» και μετά ένα κλισέ. Ναι, η Αμερική είναι και αυτό, και το αντίθετό του, και άλλα χίλια. Την Αμερική τη σπουδάζω σαράντα χρόνια τώρα, κι ακόμα να βγάλω άκρη. Κάτι άλλο που συμβουλεύω τους νέους: Να το τολμήσουν. Έχω γνωρίσει εκατοντάδες παιδιά που πήγαν για σπουδές στο εξωτερικό -οι πιο πολλοί στις ΗΠΑ- και κανείς τους δεν το μετάνιωσε. Αρκετοί δεν πήγαν καλά και γυρίσανε με την ουρά στα σκέλια, αλλά κανείς δεν το μετάνιωσε που πήγε.

SuperLora.com Ariadne Kapelioti

jewellery projects info@superlora.com

«Memory for Forgetfulness», 2011.

Ράνια Μπέλλου
Οι ζωές των «Άλλων»

«Κοιτάμε το χάος του κόσμου και δημιουργούμε καινούργιες διαστάσεις ελπίδας». Επιλέγοντας το Λονδίνο για τόπο διαμονής, και λίγο πριν τις εκθέσεις της σε Ντουμπάι και Νέα Υόρκη, η ξενιτεμένη «αδελφή μας» και υπότροφος του Ιδρύματος Ωνάση έχει κάθε λόγο να δηλώνει αισιόδοξη μέσα στην παγκόσμια κατήφεια. Συνέντευξη **Δημήτρης Τζινούδης**

«Memory for Forgetfulness», 2011.

«Archetypal Memories», 2009.

«Archetypal Memories», 2009.

Τα παιδιά στο σχολείο θέλουν να γίνουν γιατροί ή δικηγόροι. Σε ποια ηλικία αποφάσισες ότι θα αφιερωθείς στην τέχνη, πληρώνοντας το αντίστοιχο τίμημα; Από τότε που με θυμάμαι στα νήπια, έλεγα ότι θα γίνω καλλιτέχνης. Τα χρόνια πέρασαν και το όνειρο έγινε πραγματικότητα. Μόνο που ποτέ δε μου είχε περάσει από το μυαλό ότι θα είμαι μόνιμη κάτοικος εξωτερικού. Ίσως αυτό να είναι το αντίστοιχο τίμημα.

Ποιον ορισμό υιοθετείς ως προς τη έννοια της τέχνης; Η τέχνη στάθηκε ανέκαθεν ένα αίνιγμα, ένα παράδοξο. Δεν υιοθετώ έναν συγκεκριμένο ορισμό, αλλά όλους όσοι προϋπάρχουν.

Διαφάνειες, αντικατοπτρισμοί, παιδικές μνήμες, παραισθήσεις, αμνησία, κυκλικότητα ιστορίας, είναι κάποιοι από τους θεματικούς πυρήνες του έργου σου. Το έργο μου χαρακτηρίζεται, μέσα από τις διάφορες εκφάνσεις και θεματικές, από την αναπαράσταση του σώματος σε έναν δι-υποκειμενικό χώρο, ο οποίος μεταλλάσσει την εικόνα, επιτρέποντας την κατασκευή της εμπειρίας ενός παρόντος που ξεπερνά πάντα τον εαυτό του και που έχει ως μοναδικό στόχο την ανάπτυξή του. Η φωτογραφία, ως ουσιαστικό καλλιτεχνικό υπόβαθρο, λειτουργεί ως ένα εν δυνάμει υλικό που μου επιτρέπει να υπογραμμίσω τη σχέση αυτή του ορατού με το αόρατο. Η εφεύρεση εξάλλου της φωτογραφίας δεν είναι αυτή που εμπόδισε το «παρόν» να βυθισθεί στο αόρατο της ιστορίας; Αυτήν την ιστορία την ανασύρω, την καθιστώ διαθέσιμη στον χρόνο αλλά και στην ερμηνεία του άλλου μέσα από την προέκταση του «Άλλου». Οι φθαρμένες, παλιές φωτογραφίες, ιστορίες ενός παρελθόντος που δεν ανήκουν πλέον σε κανένα, παρά στον «Άλλο», επεξεργασμένες ψηφιακά, δημιουργούν έναν εικονικό «διάλογο» μεταξύ των αναπαριστώμενων, εμού και του θεατή. Δημιουργούν, sit venio verbo, ένα είδος ρομαντικής και κοινωνικής συνεύρεσης, όπου το αντικείμενο της αναπαράστασης εξελίσσεται σε αντικείμενο της σταθερά υπό κατασκευή και ανακατασκευή πραγματικότητας.
Η αναπαραγωγή της εικόνας δίνει τον λόγο σε μια επιθυμία εγκατάστασης φευγαλέων εικόνων ενός καθρέπτη που αναπαριστά την προέκτασή μας, το είδωλο αλλά και το αόρατο της επιθυμίας μας ως ένα είδος αναζήτησης τρόπων άρσης της συνεχούς φθοράς των εικόνων μέσα από τη σχέση του παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος.

Ποιες κινήσεις ετοιμάζεις στο άμεσο μέλλον; Προς το παρόν εμβαθύνω την εικαστική μου έρευνα υπό την υποτροφία Ωνάση και επιδιώκω τη συνέχιση της καλλιτεχνικής μου πορείας με εκθέσεις σε διεθνές επίπεδο.

Όταν ζωγραφίζεις, δημιουργείς audio sculptures, video installations, ακούς μουσική; Και αν ναι, τι ήχους προτιμάς; Ακούω τα πάντα. Από ελληνική μουσική σε διεθνή, από ηλεκτρονική σε κλασική. Αλλά ίσως αυτό που προτιμώ να είναι μια μίξη όλων αυτών των ήχων, όπως κάνει περίτεχνα ο Chapelier Fou.

Πες μου ποια έκθεση από όσες έχεις δει μέχρι σήμερα ξεχωρίζεις; Ilya and Emilia Kabakov, «The House of Dreams», στη Serpentine Gallery του Λονδίνου το 2005.

Τι είναι αυτό που σε ενοχλεί πιο πολύ στη βρετανική σου καθημερινότητα; Η βρετανική μου καθημερινότητα σίγουρα δε χαρακτηρίζεται από ρουτίνα, αλλά ίσως αυτό που με ενοχλεί περισσότερο να είναι ότι τη ζούμε σε fast forward, σαν να μην υπάρχει η παύση.

Ο επίλογος δικός σου. Για έναν καλλιτέχνη, το να επεκταθεί η δράση του έξω από την Ελλάδα είναι τόσο απαιτητικό όσο και το να δημιουργεί στο εσωτερικό. Είναι όμως εφικτό. Κοιτάμε το χάος του κόσμου και δημιουργούμε καινούργιες διαστάσεις ελπίδας.

Ευχαριστούμε τις Kalfayan Galleries για την παραχώρηση του φωτογραφικού υλικού.

σούξου... μούξου

εδεσματοπωλείον

Καφές • Μεζές

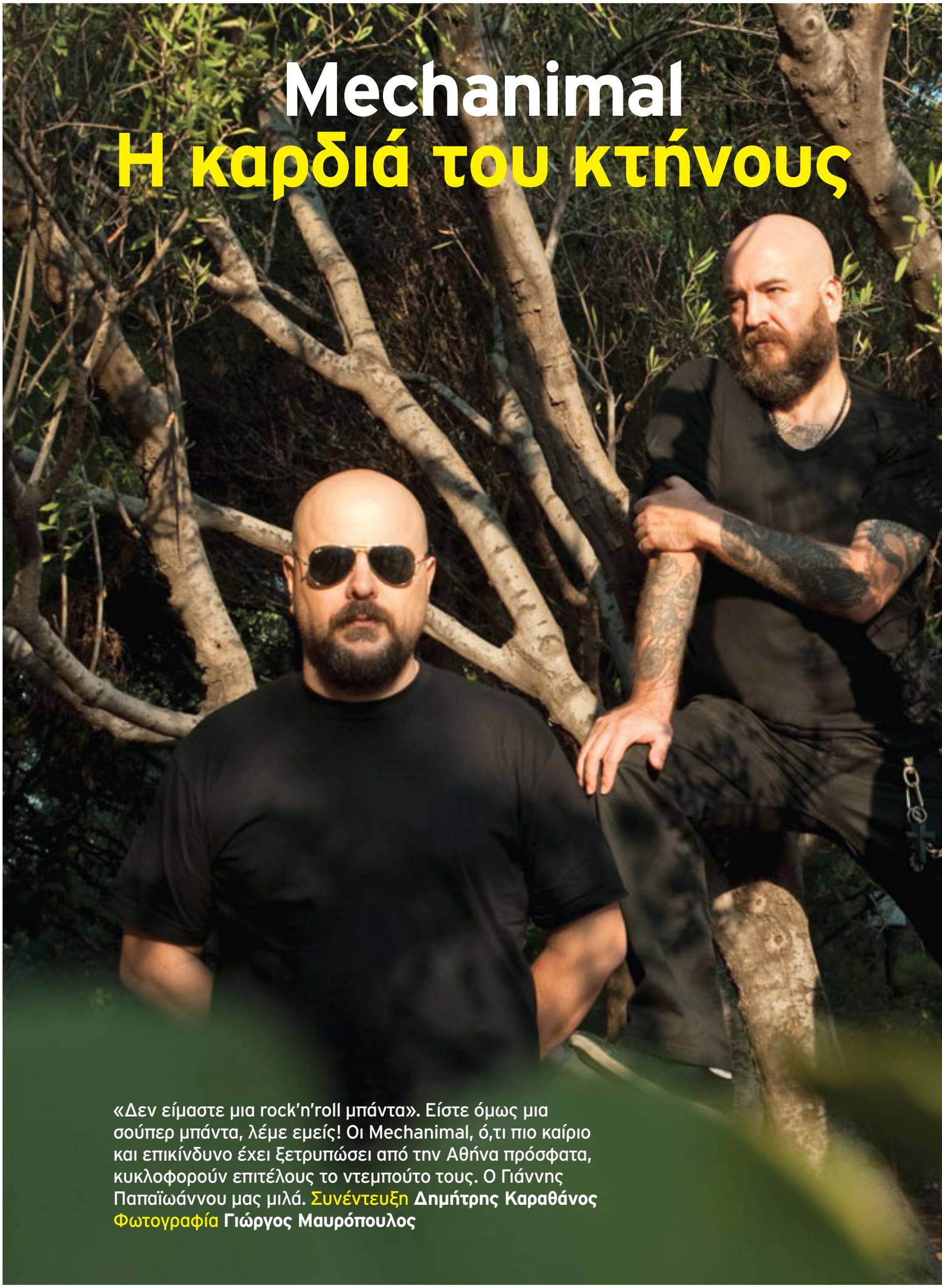
Γρηγ. Παλαμά 16 & Πλ. Ναυαρίνου
Τηλ. 2310.233.800

ρακί τσίπουρο μπύρες
μεζεδάκια από 3€
πιάτα ημέρας

Mechanimal
Η καρδιά του κτήνους

«Δεν είμαστε μια rock'n'roll μπάντα». Είστε όμως μια σούπερ μπάντα, λέμε εμείς! Οι Mechanimal, ό,τι πιο καίριο και επικίνδυνο έχει ξετρυπώσει από την Αθήνα πρόσφατα, κυκλοφορούν επιτέλους το ντεμπούτο τους. Ο Γιάννης Παπαϊωάννου μας μιλά. Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Γιώργος Μαυρόπουλος**

Ένας δημοσιογράφος με μακρά προϊστορία στις ελλειπτικές κυματομορφές της electronica, ένας φωτογράφος ανεπιτήδευτα ρεαλιστικός κι ένας κιθαρίστας που σημάδεψε το ελληνικό underground με τους Make Believe. Πώς όμως μετατρέπεις σε συνεκτικό σχήμα μια τέτοια τριανδρία; Όλα ξεκίνησαν από το μακροσκελές drone του «Low Land», αρχικής διάρκειας 18 λεπτών. Είναι το βασικό χαλί του κομματιού, ένα σαμπλ κιθάρας που μέσα από πολλά φίλτρα και πολλή τεχνολογία έγινε ένα θυμωμένο κομμάτι που μιλούσε για την Αθήνα. Αν και αρχικά κυκλοφόρησε στην dub techno εκδοχή του, κάτω από το όνομα του Ion μαζί με τον Freddie F. στα φωνητικά, σκεφτόμουν πως η σωστή εκδοχή του θα ήταν με πρόσθετες, αληθινές κιθάρες. Χρειαζόμουν, λοιπόν, έναν κιθαρίστα, μόνο που ήθελα ο ήχος αυτού του ανθρώπου να μην είναι «δεσμευμένος» σε μια άλλη μπάντα. Τον Τάσο τον ήξερα από παλιά και του είχα προτείνει να συνεργαστούμε. Βρεθήκαμε, παίξαμε, δέσαμε και κάπως έτσι άρχισαν όλα να μορφοποιούνται σε έναν ήχο, σε ένα σχήμα, σε μια μπάντα. Εκεί, όπως έχουμε συμφωνήσει, ο καθένας μας κουβαλάει το παρελθόν του, δουλεύει όμως για κάτι πραγματικά καινούργιο και κυριολεκτικά σύγχρονο.

Επουσιώδης και ελλιπής όσο και αν είναι οποιαδήποτε κατηγοριοποίηση, ποια είναι τα tags των Mechanimal; Διακρίνω krautrock, διακρίνω σκοτεινά eighties, διακρίνω ακόμη και rock'n'roll. Είμαι βαθιά νυχτωμένος ή μήπως θα μπορούσαμε να διαπλατύνουμε τις επιρροές; Προσωπικά, μου αρέσει να παίζω με το tag Greek Gothic, όχι μόνο επειδή φαντάζει επίκαιρο, αλλά ίσως επειδή και το παρελθόν μου ως ιδρυτικό μέλος των Rehearsed Dreams, δικαιωματικά, μου δίνει μια άνεση στο να το χρησιμοποιώ. Πέρα από την πλάκα όμως, όντως οι Mechanimal δε διαφέρουν σε σχήμα και στήσιμο από κάποιο synth συγκρότημα των eighties. Όντως λατρεύω την επαναληπτικότητα του krautrock και του techno, ο Τάσος γουστάρει το καθαρό rock'n'roll, κάπου μπαίνει και ο Freddie που του αρέσει το hip hop, σε όλους μας αρέσει κάποια φόρμα του industrial, και το κράμα γίνεται τελικά μια αλχημιστική ένωση. Όταν προσπαθώ να εξηγήσω αυτή την ένωση, σύμφωνα πάντα με τις μουσικές μου γνώσεις, οι Chrome σκάνε συνεχώς στο μυαλό μου. Ίσως επειδή είναι μια μεγάλη δική μου επιρροή.

Σας το έχω ξαναπεί: Είστε ό,τι καλύτερο έχω ακούσει εδώ και καιρό με σφραγίδα εντοπιότητας. Τι σημαίνει όμως πια μια μπάντα; Τι έχει να προσφέρει στη ζωή του μέσου πιτσιρικά που ψάχνει κάτι για να ταυτιστεί; Γιατί έχει γίνει τόσο ανώδυνη η μουσική, σαν περιστασιακό commodity, σαν αξεσουάρ; Προσωπικά, δεν μπορώ να δω τη μουσική ως αξεσουάρ, αλλά ως απαραίτητο συστατικό της ίδιας της ζωής μου. Τώρα, από τη μεριά της μπάντας, σημαίνει ότι, πέρα από όσα έχει να πει ή να προσφέρει το κάθε μουσικό σχήμα, θα πρέπει να ακούει και τα μηνύματα που δέχεται από το κοινό του. Αυτό ήταν και αυτό πιστεύω θα συνεχίσει να είναι το ατού της μουσικής: η υπόστασή της ως εκείνη η τέχνη που, όσο και αν έχει εκφυλιστεί στο πέρασμα του χρόνου, συνεχίζει να υπάρχει σαν μια από τις δύο μορφές που μπορεί και συγκινεί τρεις, δέκα, εκατό ή και μερικές χιλιάδες ανθρώπων ακόμα, ταυτόχρονα.

Είναι εντύπωσή μου ή μήπως είστε όντως λίγο μόνοι σας εκεί έξω; Δε μοιάζετε με καμιά άλλη μπάντα αυτού που ονομάζουμε «ελληνική σκηνή». Αυτό είναι καλό. Πολύ καλό. Και λέμε να το συνεχίσουμε έτσι. Εξάλλου, προσωπικά, δε με ενοχλεί καθόλου η μοναξιά. Εκείνη η μοναξιά, όταν βρίσκεσαι μόνος σου με τη μουσική που γράφεις, και έτσι πσυχάζεις το πνεύμα σου μαζί της. Μια μοναξιά που σε φέρνει αντιμέτωπο, αρχικά με δυο-τρεις άλλους, και ύστερα, όταν παίζεις live, με πιο πολλούς, και το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον, πιο γοητευτικό, πιο όμορφο.

Πώς υποστηρίζεται σκηνικά το πράγμα σας; Μια μόνιμη ένστασή μου απέναντι στα λαπτοποειδή σχήματα είναι ότι βρίσκω κομματάκι δύσκολο να συντρέξω τύπους σκυμμένους πάνω από οθόνες. Συμπαθάτε με αν κομίζω τα ήθη της ιδρωτίλας και της πάνκικης ανατροφής μου, αλλά έτσι το αισθάνομαι. Μάλλον δεν έχεις δει ακόμα ιδρώτα να πέφτει και να καίει ένα λάπτοπ επί σκηνής. Βλέπεις, μια ίδια πανκ ανατροφή είχα κι εγώ, ήδη από πολύ μικρός, ταυτόχρονη με τη βρετανική έκρηξη του «κινήματος». Όμως είναι γνωστό ότι έχω βρεθεί συχνά μόνος με ένα λάπτοπ και έχω συγκινήσει και με αυτό τον τρόπο όσους ήρθαν να με ακούσουν. Επίσης, είναι περιττό νομίζω να εξηγήσω πώς ένα ταπεινό και μονοφωνικό συνθεσάιζερ μπορεί να σου τινάξει τα μυαλά στον αέρα, ακριβώς όπως και μια εξάχορδη κιθάρα. Γιατί τελικά η ουσία είναι μία: πώς καταφέρνεις και διασκεδάζεις ή συγκινείς το κοινό σου. Τίποτα άλλο! Όλα τα υπόλοιπα είναι φορμαλιστικές μαλακίες. Όσον αφορά στους Mechanimal, στη σκηνή είμαστε τρεις, ο καθένας στους ρόλους του, δεν έχουμε λάπτοπ, αλλά έχουμε tapes. Όπως είχαν αμέτρητα, όχι μόνο ηλεκτρονικά αλλά και κιθαριστικά και πανκ συγκροτήματα.

Τι γίνεται με τα visuals των Mechanimal; Διαβάζω στα credits πως η Αγγελική Βρεττού, δημιουργός των βίντεο, πιστώνεται θέση κανονικού μέλους του γκρουπ. Ναι, είναι το τέταρτο μέλος, υπεύθυνο για τη σκηνική εικόνα της μουσικής μας. Όπως οι Human League είχαν ως τέταρτο μέλος των Phillip Andrian Wright και οι Tuxedomoon τον Bruce Geduldig, έτσι κι εμείς έχουμε μια καλλιτέχνιδα με ιστορικό στη δημιουργία της εικόνας και της φωτογραφίας, η οποία διευθύνει τα visuals στα live, με αποτέλεσμα να ζωντανεύει η σκηνική παρουσία της μπάντας. Η Αγγελική προβάλλει δικές της διαφάνειες και κινούμενες εικόνες, οι οποίες μαζί με αποσπάσματα ταινιών δημιουργούν ένα οπτικό κολάζ που παίζει πίσω μας σε συνδυασμό με τον φωτισμό.

Είστε μια τριμελής μουσική μπάντα με δύο στιχουργούς. Τους στίχους των οποίων δεν παίρνω όρκο ότι τους καταλαβαίνω όλους απόλυτα. Γεγονός όχι απαραιτήτως κακό. Σε κάθε περίπτωση όμως, αφήνουν στα αφτιά μου ένα αποτύπωμα ταυτόχρονα εσχατολογικό και φουτουριστικό, μαζί με την ήρεμη απόγνωση αυτού που δεν έχει τίποτα να διακηρύξει και τίποτα να χάσει. Μιλήστε μου όμως καλύτερα εσείς για το λεκτικό σας περιεχόμενο, γιατί εγώ πιθανότατα πλατειάζω άστοχα. Η αλήθεια είναι ότι μου αρέσουν οι γλωσσικοί κίνδυνοι, περισσότερο ως θεραπεία του πεζού λόγου και του τραγουδιού παρά ως βρυχηθμός ενάντια στο κατεστημένο. Υπάρχει μια παιδική αθωότητα που συμπληρώνει τη μαθηματική και μετρονομική, σχεδόν, πρόζα των Mechanimal. Δεν είναι συχνά ευχάριστη η γλώσσα μας και ίσως να παίρνει τρομακτικές διαστάσεις σε κάποιες «στροφές». Το μόνο σίγουρο είναι ότι για τη στιχουργική μας παίζουμε στο χρηματιστήριο των λέξεων, όπως παίζουμε με τις παύσεις των φθόγγων και τις αναπνοές. Δε μιλάμε για κάτι φουτουριστικό. Μιλάμε για ό,τι βλέπουμε να συμβαίνει ήδη γύρω μας. Για τους ήχους και τους απόηχους κοινωνικών θεμάτων, πολιτικών παρατηρήσεων ή συναισθηματικών καταστάσεων. Ωστόσο, μοιάζει σαν να εκπέμπουμε από κάπου πολύ μακριά. Μακριά από την πραγματικότητα, μακριά από αυτή τη χώρα, και κάπως έτσι το παιχνίδι με τις λέξεις δημιουργεί εικόνες από ένα άλλο μέλλον. Από έναν άλλο τόπο. Βέβαια, όπως μας αρέσει να λέμε και στους ίδιους τους εαυτούς μας, τίποτα από όλα αυτά μπορεί να μην είναι αληθινό.

Mechanimal είναι οι Γιάννης Παπαϊωάννου, Freddie F. Και Τάσος Νικογιάννης. Το ομώνυμο ντεμπούτο τους κυκλοφορεί από την Inner Ear.

inner-ear.gr

BIRTHDAY TRIPLE

22-29/DEC

BARTENDERS - MUSIC - PAINTERS

Bartenders

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
(WORLD CLASS DIAGEO WINNER)
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΟΥΣΕΑΣ
(BAR 42 - ATH)
ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΥΛΗΣ
(BOSTON - THES)
ΝΙΚΟΣ ΑΡΣΛΑΝΟΓΛΟΥ
COCKTAIL BAR (THES)
BAR TESTAMENT (THES)

Music

ECHONOMIST
LIEBE
ΠΑΝΟΣ ΣΟΥΡΟΥΝΗΣ
LITTLE D.
BOOGIE ROCKAZ
MIKI ZOLTAN
CHINESE MAN
DJ MANOLO

Painters

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Kubrick
PURE SOCIAL CLUB

...στη μυστήρια πλευρά της Ταχυδρομείου, Λάρισα.

Οξυγόνο

Πόλο έλξης

Γυναικείο τμήμα ομάδας πόλο επιδίδεται σε καλλιτεχνική φωτογράφηση ημερολογίου προκειμένου να αυτοχρηματοδοτηθεί. Για κάτι τέτοια ρεπορτάζ ξούμε στο SOUL! Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Νίκος Σαμαράς** Επιμέλεια Παραγωγής, Οργάνωση, Φωτισμός **Νίκος Καρδαράς**

Λίνα Μοδίτση

Καλυψώ Λαλού

Το ραντεβού με την ομάδα ήταν εμπειρία από μόνο του -επρόκειτο να την εκπροσωπήσει η Καλυψώ Λαλού, όταν όμως έφτασε η ώρα, μέσα στο πηγαινέλα της Τσιμισκή διακρίνω να γνέφει ένα χαμογελαστό λεφούσι πρόδηλα αθλητικών σωματότυπων! Υπ' όψιν ότι το the more the merrier δεν ισχύει στην περίπτωση των συνεντεύξεων, ειδικά με κορίτσια, που τείνουν να λένε και καμιά κουβέντα παραπάνω, προτού το καταλάβεις έχεις βρεθεί με τόνους φραστικού υλικού, πρακτικά αδύνατον να απομαγνητοφωνηθεί και να συναρμολογηθεί σε συνεκτική αφήγηση με αρχή, μέση και τέλος. Παρ' όλα αυτά, στρωνόμαστε στο πρώτο διαθέσιμο καφέ, όπου τείνω καρτερικά ευήκοον ους στην ιστορία που έχει να προσφέρει το κουαρτέτο.

Το ΑΠΣ Οξυγόνο, λοιπόν, είναι μια ομάδα πόλο. Εδρεύει στη Νεάπολη. Τα μέλη της στρατολογήθηκαν προ τριών ετών από τον γενικό αρχηγό, Γιάννη Ζησόπουλο, όταν εκείνος εύλογα θέλησε μια unisex πινελιά στον ανδρικό σύλλογο του οποίου ηγείται. Ένα μείγμα παροπλισμένων παλαίμαχων αθλητριών που έψαχναν δίοδο ανάκαμψης, μαζί με αναβαπτισμένες στο νερό πρώην κολυμβήτριες, φοιτητριών σχολών από μακρινές πόλεις σε αναζήτηση κουλτούρας πόλο στη Θεσσαλονίκη και απλών εργαζομένων σε άγρα χόμπι, συναποτέλεσαν το πρώτο δυναμικό της ομάδας, που αγωνίστηκε προ τριών ετών στη Β' κατηγορία. Την τελευταία, δηλαδή, παρακάτω δεν έχει. Την κατοπινή χρονιά, τα κορίτσια προσπάθησαν περισσότερο. Την παρεπόμενη έφτασαν μια ανάσα μακριά από την άνοδο στην Α2. Ενός γκολ απόσταση, συγκεκριμένα. Πώς διαδραματίστηκε το δικό τους μερίδιο στο αθλητικό έπος;

Τερματίζοντας πρώτες στον όμιλο της Βόρειας Ελλάδας, οι φιλόδοξες πολίστριες έφτασαν στην τελική φάση του πρωταθλήματος, όπου εκτόπισαν το φαβορί για την άνοδο, τη ΝΟΒΑ Βόλου, και κατέληξαν να τα παίζουν όλα για όλα εναντίον του Αγίου Νικολάου, μιας ομάδας με εμπειρία, χορηγούς, υποστήριξη, όλα όσα δηλαδή δε διέθεταν οι δικές μας αθλήτριες. «Ο τότε προπονητής μας, Λάμπρος Βογιατζόγλου, μας είπε: "Πάμε να κάνουμε αυτό που κάνουμε όλη τη χρονιά και μας διασκεδάζει αφάνταστα". Δεν είχαμε να χάσουμε τίποτα, εκείνες τα πάντα».

Τελικά το Οξυγόνο ηττήθηκε 6-5, με γκολ στο τελευταίο λεπτό, «μία επίθεση ακόμη μπορεί και να αρκούσε για να το γυρίσουμε», όπως ανακαλούν τώρα, δηλώνοντας πως, όσο προχωρούν, τόσο πιο πολύ το θέλουν. «Φέτος ο στόχος μας είναι ξεκάθαρα η άνοδος». Πόσο πολύ το θέλουν; Διαβάστε πρόγραμμα: δώδεκα μήνες προπονήσεις, έξι μέρες την εβδομάδα, δύο ώρες την ημέρα, ανεξαρτήτως καιρού ή υποχρεώσεων. Και συχνά υπό σπαρτιάτικες συνθήκες. «Το κολυμβητήριο στη Νεάπολη δεν είναι πάντοτε θερμαινόμενο, συχνά κάνουμε προπονήσεις υπό το μηδέν, σε εξωτερική πισίνα». Έστω και αν έκανε όλη τη σεζόν ντάλα καλοκαίρι, η ίδια η προπόνηση δεν ενδείκνυται για λιπόψυχους. Το πόλο είναι το άθλημα των δυνατών, μαθαίνω. Προϋποθέτει δύναμη, αντοχή, έκρηξη, ευστροφία, συνεργατικό πνεύμα. Κάποιες μέρες οι προπονήσεις είναι κολυμβητικές, ορισμένες άλλες εστιάζουν στη δύναμη και την τακτική. Κοντολογίς, τα κορίτσια τα δίνουν όλα. Έπειτα αναλωνόμαστε σε κουβέντες που πιθανότατα δε σας πολυενδιαφέρουν: θερμίδες, υδατάνθρακες, πρωτεΐνες, καύσεις, σφυγμοί, αερόβιες και αναερόβιες ασκήσεις, θυμόμαστε τον Μάικλ Φελπς και την υπεράνθρωπη ρουτίνα του, με τις 12.000 θερμίδες ημερησίως. Το ρεζουμέ; «Γενικά, εμείς τρώμε πολύ»!

Και όλα αυτά, η τόση αφοσίωση, για τρεις εβδομάδες τον χρόνο. Οι αγώνες διεξάγονται Ιούλιο με αρχές Αυγούστου. Πέντε ματς στην τελική μάχη ή αλλιώς δέκα στο σύνολο, Παρασκευή βράδυ, Σάββατο πρωί-βράδυ, Κυριακή πρωί-μεσημέρι τα δίνουν όλα, και τέλος - ούτε τραυματισμό δεν προλαβαίνεις να νιώσεις, όπως λένε. Εύλογα, ένα τέτοιο σπορ δε σε κρατάει μονάχα με την προοπτική της διάκρισης. Στο σημείο αυτό, η συνέντευξη κινδυνεύει να υποπέσει σε όλα τα κλισέ της αθλητικής ορολογίας, καθώς η ομάδα διαμηνύει σε όλους τους τόνους «είμαστε μια ωραία παρέα και αυτό βγαίνει στο γήπεδο» και διάφορα τέτοια τετριμμένα, τα οποία περιττεύουν, μιας και η αύρα του γκρουπ, ο αλληλοσεβασμός στον διάλογο και οι κοινές χειρονομίες μαρτυρούν αυτό που δε χρειάζεται να ειπωθεί με λόγια.

Φαίνεται και στη γεωγραφία ανθρώπων και τοποθεσιών, επίσης. Το Οξυγόνο απαρτίζεται από 40 περίπου γυναίκες, ηλικίας 16 έως 40. Ορισμένες για να προπονηθούν με την ομάδα ταξιδεύουν στη Νεάπολη από τα ανατολικά, από τη Λητή, από τη Χαλάστρα. Πληρώνουν όλες το σπορ από την τσέπη τους, επίσης. «Πέρυσι κατεβήκαμε στην πρωτεύουσα με τρένο, πηγαινοερχόμασταν στους αγώνες από τη Γλυφάδα στα Ιλίσια με τα αμάξια του ανδρικού, η μισή αποστολή διέμενε στο σπίτι παίκτριας Αθηναίας». Πόσα χρειάζονται, αλήθεια, για να συντηρηθεί η ομάδα; «Με δέκα χιλιάδες ευρώ μπορούν να χρηματοδοτούνται όλα τα τμήματα του συλλόγου». Έπειτα εκστομίζουν μια φράση που με αγγίζει: «Το πώς θα ντυθούμε για τους αγώνες μπορεί και να είναι θέμα προσωπικό. Το να μετακινηθούμε σαν ομάδα για να συμμετάσχουμε σε τελική φάση πρωταθλήματος είναι θέμα αξιοπρέπειας». Με την αξιοπρεπή διαβίωση να εκλείπει σε πάμπολλους τομείς της σύγχρονης ύπαρξης, απαιτήθηκε επινοητικότερη τακτική από μέρους των πολιστριών. Όπερ, ημερολόγιο. «Όταν έπεσε η ιδέα, ψάξαμε για έναν καλό φωτογράφο, μας πρότειναν τον Νίκο Καρδαρά, τον προσεγγίσαμε, δέχτηκε, έφερε με τη σειρά του τον Νίκο Σαμαρά, επεξεργάστηκε το κόνσεπτ, προμηθεύτηκε τα πανιά, μας βοήθησε με κάθε τρόπο». Και τέλειωσαν όλα μέσα σε τέσσερις ώρες, μια Κυριακή του Νοεμβρίου, με τις υποβρύχιες κάμερες, τα φαινομενικά αέρινα πανιά να ασκούν φοβερή αντίσταση κάτω από το νερό, με όλο το κέφι και τις δυσκολίες που επενδύθηκαν στο πρότζεκτ, εν ολίγοις, να καταλήγουν σε αυτό το κομψό έντυπο δωδεκάμηνο ημερολόγιο, του οποίου τα έσοδα θα σπονσοράρουν τα όνειρα μιας σαρανταμελούς ομάδας για όλο το 2013. Εγκαταλείποντας το καφέ και τις αφανείς ηρωίδες που φιλοξενεί, τα μάτια και τα αφτιά μου διακρίνουν κάτι το αόρατο υπό μορφή επιδοκιμασιών και χειροκροτημάτων. Παραίσθηση από τους πολλούς καφέδες, το δίχως άλλο.

Εκ μέρους του Οξυγόνου μίλησαν στο SOUL οι Λίνα Μοδίτση, Καλυψώ Λαλού, Βαλεντίνα Βελονίδου, Ζωή Κιούρκα. Πέρα από τα μικρότερα και τα μεικτά τμήματα, την υπόλοιπη βασική ομάδα συναπαρτίζουν οι Άννα Κιούρκα, Νατάσα Κεχαγιόγλου, Γιώτα Τρίμμη, Ιωάννα Βεζυρτζόγλου, Πωλίνα Φορίδου, Τάνια Κωνσταντινίδου, Θοδώρα Μαρίνη, Εύα Χαραλαμπίδου, Νίκη Οργιανέλη, Άντρεα Ασσίμοση. Προπονητής της ομάδας είναι ο Άκης Γιαννακάκης και έφορος η Θεοπούλα Σκορδάκη. Για να προμηθευτείτε το ημερολόγιο, επισκεφτείτε τη σελίδα της ομάδας στο facebook, ΑΠΣ ΟΞΥΓΟΝΟ waterpolo(γυναικείο).

Άννα Κιούρκα

Ζωή Κιούρκα

Άντρεα Ασσίμοση

Win! Win! Win Now!

Το SOUL γιορτάζει και σου κάνει δώρο 5 ζευγάρια PUMA Suede Classic Eco

Happy Birthday to us!

OFFICIAL PUMA SOCIAL 2012 TEAMMATES

κέρδισε τώρα! Suede Classic Eco

Εμφανιστήκαμε στα περίπτερα πριν 7 χρόνια!
Τα PUMA Suede, βέβαια, ήδη μας περίμεναν,
καθότι έσκασαν μύτη στους δρόμους στα τέλη της
δεκαετίας του '60, στους Ολυμπιακούς του Μεξικού!
Και εμείς και αυτά έχουμε κάτι κοινό: αγαπάμε την b-boy
κουλτούρα, το hip-hop και το breakdance, τους καφέδες
αλλά και τα κλαμπ, την οικολογία, το χρώμα,
την ανακύκλωση, τις έξυπνες casual αντισυμβατικές
εμφανίσεις, την ποιότητα και το στιλ. Να γιατί γιορτάζουμε
παρέα! Τα PUMA Suede γιορτάζουν με τη νέα σειρά
Suede Classic Eco και εμείς γιορτάζουμε τα επτά μάχιμα
χρόνια μας στους δρόμους, στα δωμάτια, στις συναυλίες,
στις γειτονιές, στις γκαλερί, τα πάρτι και τις βιβλιοθήκες.
Οι 5 αναγνώστες που μόλις διάβασαν αυτές τις γραμμές
και θα στείλουν mail στο **info@soulmag.gr,**
πιο γρήγοροι από πούμα και ψυχωμένοι σαν γνήσιοι street
SOUL fighters, θα κερδίσουν από ένα ζευγάρι!
Καλό; Όρμα!

Αλέκος Παπαδάτος
Logική κι ευαισθησία!

David Foster Wallace για την «Books' Journal».

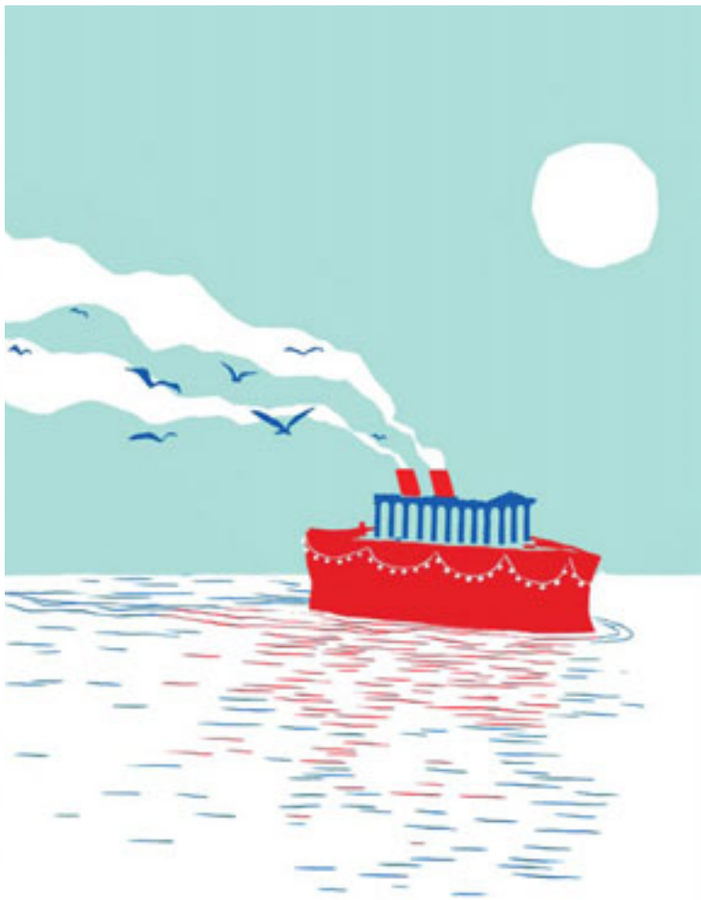
Έγινε πασίγνωστος μέσα από τον πάταγο του «Logicomix», όμως υπάρχουν πολλά περισσότερα στολίδια στη δουλειά του από όσα συναντά περιστασιακά το μάτι. Ο μεγαλύτερος σύγχρονος έλληνας κομίστας, σκιτσογράφος, animator εκθέτει εδώ το έργο και το σκεπτικό του. Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**

James Joyce για την «Books' Journal».

Καρέ από το **«Logicomix».**

Εξώφυλλο για το τεύχος 400 της εφημερίδας **Athens Voice.**

Λύσε μου, σε παρακαλώ, μια απορία από την αρχή: ζεις από τις εικόνες σου; Διότι δυσκολεύομαι πολύ να πιστέψω ότι το κόμικ στην Ελλάδα μπορεί να εξασφαλίσει τον βιοπορισμό. Βιοπορίζομαι από οτιδήποτε αφορά την αφήγηση με σχέδιο. Όλοι οι σκιτσογράφοι περίπου τα ίδια κάνουμε. Το να ζει κανείς από τα σκίτσα δεν είναι απλό, αλλά, από μια άποψη, τίποτε δεν είναι.

Έχεις πει ότι «το κόμικ είναι ένα όχημα που κουβαλάει την εφηβεία που το κουβαλάει». Μήπως όμως αυτή η αέναη εφηβεία είναι δηλωτική και για τον καλλιτέχνη που εξασκεί την ένατη τέχνη; Μήπως τον ορίζει και τον υποκινεί ως προσωπικότητα; Μπορεί να είχα στον νου μια εφηβεία προϊντερνετική. Όμως ρωτάς κάτι διαφορετικό... Έχω δει πάρα πολλούς νέους να ξεσκάνε με τα κόμικς τους, να βγάζουνε στο χαρτί τα σώψυχα, το παράπονο, τη βία, τον ναρκισσισμό, τον ερωτισμό και την «επαναστατικότητά» τους. Το αφήγημα του κόμικ είναι γεμάτο πράγμα, χορταστικό, σε στανιάρει, όταν το κάνεις και όταν το διαβάζεις. Πρέπει όμως η ιστορία να έχει κάποιο νόημα, αλλιώς καταντά ανούσια.

Η δική σου εμπλοκή με το σύμπαν των σκιτσαρισμένων καρέ επήλθε από κάπως παράξενες διόδους: πρώτα animation, μετά κόμικ. Δεν τείνει να ισχύει το αντίθετο; Ένα πράγμα που μπορεί να σε τρελάνει στο animation είναι η αίσθηση ότι σχεδιάζεις χρόνο, όχι σχέδια. Πρόκειται για ένα τριπ που το έχουν ζήσει όσοι έχουν δουλέψει σε μεγάλα στούντιο, όπου το animation είναι αρκετά σοφιστικέ. Η τεχνοτροπία του μοιάζει με ταξίδι σε κάποια πλούσια δυτική χώρα, όπου μαθαίνεις να δουλεύεις με κανόνες, πολύ ομαδικά και με ωράρια, και προκόβεις, μαθαίνεις χίλια δυο πράγματα. Το κόμικ, από την άλλη, είναι πιο εσωτερικευμένο. Είσαι μόνος και πρέπει να έχεις πειθαρχία.

Άς κάνουμε ένα βήμα πιο πίσω: Οικονομικά στη Νομική Σχολή του ΑΠΘ. Μεταπτυχιακό στο μάρκετινγκ, στη Γαλλία. Και έπειτα, εκεί που πλησιάζεις σε ένα λίγο πολύ εξασφαλισμένο μέλλον, στροφή προς κάτι τόσο δύσκολο και επισφαλές όσο η τέχνη. Γιατί; Καμία επίγνωση δε διέθετα την εποχή εκείνη. Μόνο μια λύσσα να μάθω πώς φτιάχνονται τα κόμικς. Δε σκεφτόμουν το μέλλον. Όλα έγιναν μια καραμπόλα και κατρακύλησα σε αυτή τη δουλειά.

Πόσο σημαντικό ρόλο έπαιξε η Γαλλία στη διαμόρφωσή σου; Λίγο η ανθηρή σκηνή των κόμικς, λίγο το γενικότερα υψηλό καλλιτεχνικό αισθητήριο... σε άλλαξε, δεν μπορεί. Στη δεκαετία του '80 υπήρχε μεγάλος πολιτιστικός αναβρασμός στη Γαλλία. Ο Μιτεράν είχε μπουκώσει τα πολιτιστικά στην επιδότηση, επάνω σε ένα ήδη ορμητικό κύμα που ερχόταν από τα 70s. Οι Ρεζέ, Βολίνσκι και οι υπόλοιποι είχαν ήδη φέρει άλλο πνεύμα στο κόμικ. Οι μεγαλοεκδότες των κόμικς οργανώνονταν καλύτερα και πλημμύριζαν την αγορά με εκατοντάδες νέους τίτλους κάθε χρόνο. Όπερ, η χαρά του σκιτσογράφου. Αναδείχτηκαν τότε πολλά ταλέντα. Οι Γάλλοι σνομπάρουν το αμερικάνικο κόμικ, αλλά κρυφά το ζηλεύουν. Το γιαπωνέζικο μάνγκα είναι πιο κοντά τους. Το υιοθέτησαν και το μιμήθηκαν, το βάλανε στα δικά τους μέτρα. Όλα αυτά διαδραματίστηκαν εκείνη την περίοδο, και αν είσαι μέσα σε τέτοιο πανηγύρι, θα επηρεαστείς.

Λένε πως η εικόνα μιλά δυνατότερα από τις λέξεις. Μήπως το κόμικ συνδυάζει το καλύτερο των δύο κόσμων; Το κείμενο είναι όπως ο στίχος στο τραγούδι: είναι το σίδερο που κρατά το μπετόν στη θέση του. Η εικόνα μόνη της δε φτουράει. Τα παιχνίδια που μπορείς να κάνεις με τον συνδυασμό κειμένου και εικόνας είναι εξαιρετικά για την αφήγηση. Εξάλλου, λέγεται ότι το κόμικ παίρνει τα καλύτερα από το διήγημα ή το μυθιστόρημα και τα καλύτερα από το σινεμά και τα συνδυάζει: δύναται ταυτόχρονα να δείξει πράγματα αντί να τα περιγράφει με κατεβατά, ενώ δεν καταπιέζεται από τον χρόνο προβολής.

Έχεις ήδη κουραστεί αφάνταστα να μιλάς για το «Logicomix», αλλά αποτιμώντας το ψύχραιμα, έπειτα από τόσα χρόνια, ποιο θα έλεγες πως ήταν το στοιχείο που το έκανε τόσο ξεχωριστό; Το «Logicomix» διαβάστηκε από πολλούς, οι οποίοι δε θα διάβαζαν ποτέ στη ζωή τους κανένα κόμικ. Η αφήγηση ήταν αριστοτεχνική και ψαγμένη, το σχέδιο έγινε με μεγάλη αγάπη για την ιστορία και το σενάριο. Το χρώμα της Annie Di Donna δουλεύτηκε με τρόπο αντισυμβατικό σε σχέση με τα κλασικά δεδομένα. Οι εκδότες μας, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, το δούλεψαν με μεράκι και σοβαρότητα. Αυτό όμως που κατάλαβα μια για πάντα είναι ότι το αναγνωστικό κοινό διψά για ποιότητα, του λείπει το καλό αφήγημα, η προσεγμένη δουλειά που σέβεται τη νοημοσύνη του. Στην Ελλάδα, το «Logicomix» έβγαλε το κόμικ από την απομόνωση. Τώρα στα βιβλιοπωλεία οι πελάτες κοιτάνε και στα κόμικς, δεν τα προσπερνάνε όπως πριν.

Ένιωσες οποιαδήποτε στιγμή ότι ο όλος ντόρος του «Logicomix» θα μπορούσε να σε βλάψει; Ότι δημιούργησες μια δουλειά που θα σε καθόριζε σε σημείο να μνημονεύεσαι αποκλειστικά για αυτή; Κάπως σαν τον David Lloyd του «V for Vendetta», για παράδειγμα; Μου πέρασε αυτή η σκέψη από το μυαλό. Στιγμιαία ενοχλήθηκα από αυτή την ταύτιση. Τελικά όμως αυτά είναι καλλιγραφίες. Ήταν μια πολύ εμπνευσμένη περιπέτεια και είχε μόνο καλά. Η πραγματική φρίκη έρχεται μετά από την επιτυχία, στην επόμενη δουλειά. Σε πιάνουν τα ναρκισσιστικά σου, φοβάσαι την αποτυχία. Μου πήρε πολύ χρόνο να το ξεπεράσω και να πω «θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, και άει σιχτίρ».

p.mela 19, thessaloniki
tel: 2310 263674
defactobar@hotmail.com
www.defactobar.blogspot.com

De facto
Since 1983

s u g a r c u b e
Θεσσαλονίκη

what the BAG is going on!

Τσιμισκή 94

Πιστεύεις πως ο χρόνος φέρεται δίκαια στην τέχνη του κόμικ; Βελτιώνεται, προχωρά ως αφήγηση και σχέδιο; Το κόμικ εξελίσσεται, ναι. Το νέο φορμά του graphic novel έδειξε νέες δυνατότητες. Το «Maus» δεν έχει κανένα τεχνικά σπουδαίο σχέδιο, δεν έχει ανατομίες και προοπτικές, αλλά διαθέτει continuity, καλή σύνθεση, πολύ δυνατό σενάριο, συγκίνηση, σε μαθαίνει χίλια δυο πράγματα για τη ζωή. Αυτό έχει σημασία.

Εικονογραφείς συνεργαζόμενος με τη «The Books' Journal» και σημαντικό αριθμό εντύπων. Δε δηλώνουν αυτές οι αναθέσεις μια πρωτοφανή καταξίωση; Αυτό που συμβαίνει είναι ότι για μια περιορισμένη χρονική περίοδο αρέσουν σε ορισμένους κύκλους αυτά που κάνεις, κι αυτό σε φουσκώνει σαν μπαλόνι. Δεν έχεις κάνει και κανένα συμβόλαιο με τη μοίρα, ότι θα είσαι πάντα καταξιωμένος και πετυχημένος. Κάποτε όλα αυτά θα χαθούν. Ίσως το μόνο που απομένει είναι ότι με ένα μολύβι και ένα χαρτί μπορείς να κάνεις ασύλληπτα πράγματα.

Τα τελευταία χρόνια διαπιστώνεται ολοένα μεγαλύτερη διείσδυση του κόμικ στο σινεμά: από τις κομψεπίκομψες μεταφορές του «Κόρτο Μαλτέζε» και το πρόσφατα βραβευμένο τσέχικο «Alois Nebel» ώς τον πάταγο του «Persepolis» και τις μπλοκμπαστερικές μεταφορές υπερηρώων. Βοηθά αυτή η τάση την προώθηση του κόμικ ή μήπως το σινεμά παίρνει χωρίς να δίνει; Για ευνόητους λόγους, οι παραγωγοί του σινεμά θέλουν να παίζουν στα σίγουρα. Μια εκδοτική επιτυχία είναι, κατά τη γνώμη τους, εγγύηση. Οι μεταφορές δεν είναι πάντα πετυχημένες, θέλει πολλή δουλειά στο σενάριο για να το κάνεις καλό οπτικοακουστικό προϊόν. Ο «Κόρτο Μαλτέζε» την πάτησε σαν ταινία, διότι κακώς χρησιμοποίησε την αφηγηματική δομή του κόμικ. Θέλανε να κάνουν ένα establishing στην αρχή, μιμούμενοι τη δομή του Hugo Pratt, και η ταινία δεν απογειώνεται όπως πρέπει. Αντίθετα, το «Persepolis» ήταν εξαιρετικά καλή μεταφορά. Η Satrapi ήταν από πάνω συνέχεια, πήγα και τους είδα όταν το ετοίμαζαν στο Παρίσι. Δε νομίζω πάντως ότι οποιαδήποτε ταινία βασισμένη σε πετυχημένο κόμικ προωθεί το ίδιο το αντικείμενο. Σπανίως κάποιος που έχει δει την ταινία αγοράζει το κόμικ. Θα πρέπει να έχει διακρίνει κάτι πέρα από την ταινία ως διασκέδαση, για να προχωρήσει παραπέρα.

Δεν άπτεται ακριβώς των ενασχολήσεών σου, αλλά πώς στέκεσαι απέναντι στην εκτεταμένη χρήση του 3D από τον κινηματογράφο; Ήταν όντως καλύτερος ο Τεν Τεν σε τρεις διαστάσεις; Μήπως το παρακάνουν λίγο εκεί στα μεγάλα στούντιο; Οι Αμερικάνοι είναι υλιστές. Το 3D στο Χόλιγουντ ήταν αυτό που ήθελαν από την αρχή, πριν ακόμη βγει ο ομιλών κινηματογράφος. Εννοώ το 3D το κατασκευαστικό, όχι αυτή την μπούρδα με τα γυαλιά που τη βάφτισαν «σινεμά σε τρεις διαστάσεις». Ο Αμερικάνος, όταν κάνει κινούμενο σχέδιο, διακατέχεται από ένα άγχος, να αναπαραστήσει το υλικό αντικείμενο, να κάνει το καρτούν χειροπιαστό, ψευδαισθητικά αληθοφανές. Ο Ντίσνεϊ αυτό επεδίωκε. Το χαρακτήριζε «the illusion of life». Η ματιά του ήταν μεγαλειώδης, διότι είχε μέσα του σαν παραγωγός επιπλέον πλούτο, αλλά δυστυχώς ακολούθησαν όλοι την πεπατημένη του. Όλη τους η ενέργεια διοχετεύτηκε στο να πείσουν τον θεατή ότι αυτό το πράγμα που βλέπει υπάρχει στα αλήθεια. Όταν εμφανίστηκε η τεχνολογία του 3D, ένιωσαν ότι κατέχουν πλέον το τέλειο εργαλείο. Το 3D υποβάλλει την υλικότητα στο έπακρο. Αν βάλεις και τα dolby surround που σου την πέφτουν ολόγυρα, ως θεατής δεν έχεις πια στον ήλιο μοίρα. Δραματουργικά έμειναν όμως στα ίδια. Μόνο στην Pixar διακρίνω καλές δουλειές, γιατί έχουν ανθρωπιά και φινέτσα.

Δεδομένου ότι συχνά η αφαίρεση μιλά πιο εύγλωττα για τον δημιουργό από ό,τι τα στοιχεία που ενσωματώνει στη δουλειά του, πόσο δύσκολο στάθηκε στο πέρασμα του χρόνου να φτάσεις σε μια προσωπική ταυτότητα; Βλέπουμε πως αποφεύγεις συστηματικά τις γρατσουνιές, τις υφές, ουδέποτε επιχειρείς να λερώσεις την εικόνα. Αντίθετα, τα κάδρα σου είναι σχεδόν εικαστικά: οι γραμμές αδρές, τα χρώματα ζωηρά, οι λεπτομέρειες ευκρινέστατες. Είναι αυτό που λένε οι Γάλλοι «la ligne claire», που εμπεδώθηκε από τον Hergé. Στο «Logicomix» χρησιμοποίησα την τεχνική της καθαρής γραμμής λόγω του όγκου του βιβλίου. Τα σχέδια σκαναρίστηκαν και μετά μελανώθηκαν από πάνω με τη γραφίδα του υπολογιστή και έτσι προέκυψε ένα αποτέλεσμα «σιδερωμένο». Αλλά αγαπώ περισσότερο το rough σχέδιο, με το μολύβι. Πλέον κάνω τα πάντα με το μολύβι στο χαρτί, περνώντας αργότερα το χρώμα στον υπολογιστή. Γενικότερα, ο κέρσορας και η μύτη της γραφίδας είναι δύο ξεχωριστά πράγματα. Στο χαρτί ακούς το χρατς χρατς, το μολύβι τρίβεται πάνω στο χαρτί, αισθάνεσαι το υλικό και έχεις άλλη ακρίβεια. Το χαίρεσαι.

Join the
RADIOLUTION
REPUBLIC 100,3 fm
JOIN THE RADIOLUTION
Republicradiooficial
@republic_1003
republicradio.gr

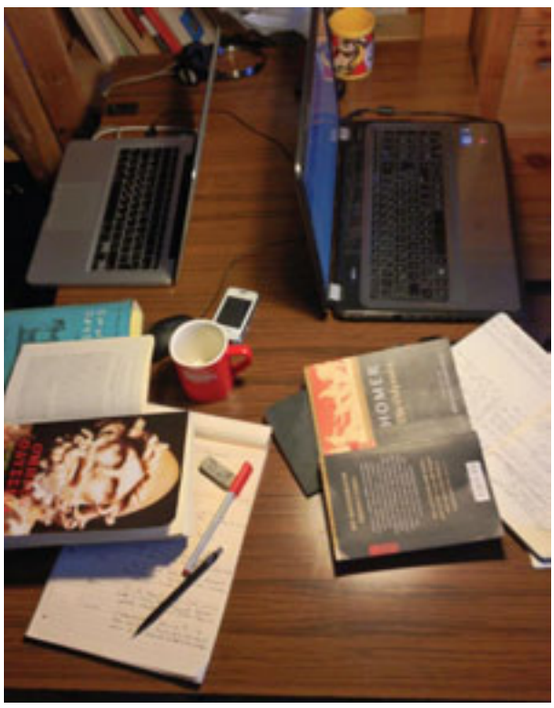
Ανέστης Αζάς Πρόδρομος Τσινικόρης

Ο χρόνος πάλι

Δύο σκηνοθέτες, ο Θεσσαλονικιός Ανέστης Αζάς και ο μεγαλωμένος στο Βούπερταλ Πρόδρομος Τσινικόρης, προβάρουν εντατικά για την παράσταση «Τηλέμαχος - Should I stay or should I go». Μια μοντέρνα εκδοχή της Οδύσσειας, με πρωταγωνιστές γενιές ελλήνων μεταναστών του χθες και του σήμερα. Συνέντευξη **Χρήστος Παρίδης** Πορτρέτο **Άντζελα Κόντη, Lena Fay** Φωτογραφία **Πρόδρομος Τσινικόρης, Hanna Slak**

Φωτογραφία-Εξομολόγηση Πρόδρομος Τσινικόρης: «Ανάγνωση "Οδύσσειας" στο Waschsalon, το κατάστημα με τα πλυντήρια ρούχων (δεν έχω πλυντήριο στο διαμέρισμα), Οκτώβριος 2012».

Το γραφείο μας, Οκτώβριος 2012.

Συνάντηση δουλειάς για «Τηλέμαχο», Σεπτέμβριος 2012.

Οι δύο σκηνοθέτες, έχοντας ενώσει τις δυνάμεις τους με την Ομάδα Projector, δίνουν έμφαση στο θέατρο-ντοκουμέντο και δουλεύουν με μη ηθοποιούς, δηλαδή με πολίτες στον πραγματικό τους ρόλο. Έχουν παρουσιάσει δύο παραστάσεις: το «Ταξίδι με τρένο», πέρυσι στην ταράτσα του ΟΣΕ στη Μάρνης, και το «Επίδαυρος - ένα ντοκιμαντέρ», φέτος για το Φεστιβάλ Αθηνών. Αυτήν τη στιγμή βρίσκονται στο Βερολίνο και προετοιμάζουν μια παράσταση σε συνεργασία με το Ballhaus Naunynstrasse με θέμα τους έλληνες μετανάστες. Το νέο αυτό πρότζεκτ έχει τίτλο «Τηλέμαχος - Should I stay or should I go» και, μετά την πρεμιέρα του εκεί, θα ταξιδεύσει στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του Ιδρύματος Ωνάση.

Γιατί ονομάσατε το νέο σας πρότζεκτ «Τηλέμαχος»; Ανέστης Αζάς: Γιατί χρησιμοποιούμε κάποια μοτίβα από την «Οδύσσεια» του Ομήρου, όπου θα εντάξουμε προσωπικές αφηγήσεις ελλήνων μεταναστών που έχουμε συλλέξει. Ο Τηλέμαχος, ο γιος του Οδυσσέα, την ώρα που οι μνηστήρες τρώνε και λεπλατούν το βιος του και ενώ η μητέρα του δε δίνει μια καθαρή απάντηση, αναζητά τα ίχνη του πατέρα του. Ταξιδεύει, και ουσιαστικά ψάχνει την ταυτότητά του. Ο δικός μας ισχυρισμός είναι ότι είμαστε μια γενιά που βρίσκεται σε αναζήτηση ταυτότητας. Υπάρχει το δίλημμα: «να μείνω ή να φύγω;».

Βασίζετε την προσέγγιση αυτή σε στατιστικά στοιχεία; Πρόδρομος Τσινικόρης: Μόλις πριν λίγες μέρες διαβάσαμε σε γερμανική εφημερίδα ότι, ενώ το 2010 ήρθαν και εγκαταστάθηκαν εδώ 8.200 Έλληνες, το 2011 διπλασιάστηκαν, έφτασαν τους 16.200. Στα μαθήματα γερμανικών ως ξένη γλώσσα, οι Έλληνες βρέθηκαν μέσα σε έναν χρόνο από τη 17η θέση στην 7η θέση.

Το Βερολίνο θα είναι η κατεξοχήν πόλη των νέων μεταναστών... Α.Α.: Επειδή είναι ωραία και trendy πόλη, είναι η πρώτη επιλογή των νέων μεταναστών. Στη συνέχεια όμως θα καταλήξουν εκεί που υπάρχει δουλειά. Πρ.Τσ.: Είναι ο πρώτος σταθμός για καλλιτέχνες και ανθρώπους με πτυχίο που έρχονται από τη Μεσόγειο, την Ισπανία, την Ιταλία και την Ελλάδα. Εκτός από ωραία πόλη, είναι και πιο πολυπολιτισμική. Εδώ δεν αισθάνεσαι ξένος, όπως θα αισθανόσουν αλλού. Επιπλέον η ζωή στο Βερολίνο παραμένει και ιδιαίτερα φθηνή.

Πώς οργανώσατε τη διανομή των ηθοποιών σας; Α.Α.: Η αρχική ιδέα ήταν να φέρουμε τις δύο γενιές να μιλήσουν για τις εμπειρίες τους. Αυτούς που έρχονται τώρα και εκείνους που ήρθαν τη δεκαετία του '60. Πρ.Τσ.: Ξεκινήσαμε την έρευνά μας πέρυσι τέτοια εποχή. Επισκεφτήκαμε την ελληνική κοινότητα και «Το Σπίτι» για να συναντήσουμε ανθρώπους που ζουν εδώ. Να μας αφηγηθούν τις ιστορίες τους, τις περιπλανήσεις τους, τις Οδύσσειές τους. Αυτό που έχουμε στο μυαλό μας είναι ότι ο Οδυσσέας ξεμένει στην ξενιτιά, παγιδευμένος σε ένα νησί, και δεν μπορεί να γυρίσει στην πατρίδα του. Έχουμε ήδη πολλές συνεντεύξεις, μερικές εκ των οποίων θα προβληθούν στην παράσταση βιντεοσκοπημένες.

Τι κοινό έχουν οι δύο γενιές μεταξύ τους; Α.Α.: Η έλλειψη προοπτικής. Σε διαφορετικό επίπεδο, βέβαια. Τότε μπορεί κάποιος να έφευγε από ένα χωριό της Ηπείρου και να ερχόταν εδώ για να γίνει εργάτης. Σήμερα ο αντίστοιχος έρχεται με ένα πτυχίο, επειδή ξέρει ότι τα επόμενα δέκα χρόνια δε θα μπορεί να βρει δουλειά στην Ελλάδα. Μαθαίνει τη γλώσσα, κάνει ένα μεταπτυχιακό και βρίσκει μια θέση εργασίας. Έχει την επιθυμία να κάνει μια νέα αρχή. Αντιπαραθέτοντας τις ιστορίες του '60, που περιγράφουν έναν άλλο κόσμο, με τις σύγχρονες ιστορίες, θα προσπαθήσουμε να συνθέσουμε ένα θεατρικό μωσαϊκό για τις ιστορικές μεταλλάξεις που έχουν συμβεί στην Ευρώπη τις τελευταίες δεκαετίες, αναφορικά με το σημερινό κρίσιμο σημείο. Τόσο η δική μας κοινωνία όσο και η γερμανική έχουν αλλάξει πάρα πολύ και αυτό φαίνεται μέσα από τις αφηγήσεις των παλαιότερων.

Τετάρτη 03 Οκτωβρίου 2012, ημέρα επανένωσης των δυο Γερμανιών, στην Αλεξάντερπλατς.

Εσύ, Πρόδρομε, μεγάλωσες στη Γερμανία ως παιδί μεταναστών. Αυτή είναι η τραγωδία. Οι δικοί μου γονείς έφυγαν μαζί με τους δικούς τους από μια χώρα όπου δεν υπήρχαν προοπτικές. Τόσο οι γονείς μου όσο και οι παππούδες μου προσπάθησαν να μου δώσουν το καλύτερο για να γυρίσω στην πατρίδα, κι εγώ σήμερα βρίσκομαι στην ίδια θέση που βρίσκονταν εκείνοι. Οι γονείς μου ήρθαν στην ηλικία των 10 - 15. Αργότερα άνοιξαν ένα εστιατόριο και δούλευαν από το πρωί μέχρι το βράδυ. Δε με άφησαν ποτέ να βοηθήσω στο εστιατόριο. Μου έλεγαν να συγκεντρωθώ στο σχολείο για να πάω να σπουδάσω στην Ελλάδα. Έκαναν τα πάντα για να φύγω από τη Γερμανία, να μη μείνω το παιδί του γκάστ-αρμπαϊτερ. Έτσι μεγάλωνα στο σπίτι με τη γιαγιά και τον παππού, που ζούσαν σε μια τυπική συνοικία μεταναστών. Βλέπαμε τούρκικες ταινίες με τον Ιμπραήμ Τατλίσες και τον Σαμπάν και η μόνη μας επαφή εκείνα τα χρόνια με την Ελλάδα ήταν το ραδιοφωνικό δελτίο ειδήσεων κάθε βράδυ στις 20:30 από την Deutsche Welle, που ξεκινούσε με το «Πέρα στους πέρα κάμπους» του Χατζιδάκι. Επίσης κάθε χρόνο περιμέναμε να ακούσουμε την ελληνική συμμετοχή στη Eurovision, αλλά και τις ταινίες του Αγγελόπουλου.

Πού ταυτίζονται οι αφηγήσεις των μεταναστών με την ιστορία του Οδυσσέα; Πρ.Τσ.: Η «Οδύσσεια» λειτουργεί μόνο σαν αφορμή. Η Κίρκη, η Καλυψώ, οι Λωτοφάγοι, η Σκύλλα και η Χάρυβδη αποτελούν αφετηρία για να ακουστούν προσωπικές αφηγήσεις. Ο Οδυσσέας, για παράδειγμα, μπροστά στον Κύκλωπα κρύβει την πραγματική του ταυτότητα. Πολλοί Έλληνες που βρίσκονται σήμερα εδώ αναγκάζονται να κάνουν το ίδιο, προκειμένου να ξεφύγουν από τις προκαταλήψεις που υπάρχουν εναντίον μας.

Ποια γενιά βίωσε τη μετανάστευση πιο δραματικά; Α.Α.: Δεν υπάρχει σύγκριση. Οι παλιότεροι συγκρίνουν τους εαυτούς τους με τους σημερινούς Πακιστανούς στην Ελλάδα. Στοιβάχτηκαν σε τρένα και πλοία για να έρθουν εδώ, κοιμόντουσαν δέκα δέκα στο ίδιο σπίτι και χρειάστηκαν πολλά χρόνια για να ανέβουν κοινωνικά. Σήμερα έρχονται με το αεροπλάνο και ένα πτυχίο στις αποσκευές τους. Πρ.Τσ.: Υπάρχει το Skype και το facebook. Μια άλλη διαφορά που βλέπω εγώ είναι ότι τότε υπήρχε η συντροφικότητα. Ήταν όλοι μαζί στο εργοστάσιο, στο σπίτι, στην εκκλησία. Δεν ένιωθαν τη μοναξιά που μπορεί να νιώσεις σήμερα.

Ακούσατε κάποιες ακραίες ιστορίες; Πρ.Τσ.: Υπήρχε μια τάση το '60 να στέλνουν οι γονείς τα παιδιά τους στην Ελλάδα, στο χωριό, να μεγαλώσουν με τις γιαγιάδες τους. Δεν μπορούσαν οι ίδιοι λόγω δουλειάς, με αποτέλεσμα πολλά από αυτά τα παιδιά να δουν για πρώτη φορά τους γονείς τους στη Γερμανία στα δεκαοχτώ τους. Ήταν μεγάλο σοκ αυτό. Α.Α.: Πολλοί Έλληνες την εποχή του Τείχους επωφελούνταν από τη διαφορά συναλλάγματος και έκαναν παράνομα μικροεμπόριο μεταξύ Ανατολικού και Δυτικού Βερολίνου. Υπάρχει η περίπτωση ενός ανθρώπου που εκείνη την εποχή δούλευε ως κοινωνικός λειτουργός και, ενώ προσπαθούσε να ξελασπώσει κάτι συμπατριώτες του, βρέθηκε αδίκως στις φυλακές της Ανατολικής Γερμανίας. Κάποιοι άλλοι Έλληνες τον κατέδωσαν ως κατάσκοπο για να καρπωθούν οφέλη από τους Ανατολικούς.

Εξακολουθούν οι πολιτικές έριδες να χωρίζουν τους Έλληνες; Πρ.Τσ.: Ναι, βλέπουμε στην ελληνική κοινότητα χωρισμένα τραπέζια, όπως σε οποιοδήποτε καφενείο στην Ελλάδα. Χαρακτηριστικό του Έλληνα είναι ότι πάντα μια συζήτηση θα καταλήξει να γίνει πολιτική. Αλλά οι περισσότεροι νέοι έχουν άλλες έγνοιες για την ώρα. Αυτό που προέχει για αυτούς είναι να εξασφαλίσουν μια θέση εργασίας.

«Τηλέμαχος - Should I stay or should I go»
Παίζουν: Πρόδρομος Τσινικόρης, Knut Berger, Κωστής Καλλιβρετάκης, Δέσποινα Μπιμπίκα, Σοφία Αναστασιάδου, Χρήστος Σαραφιανός
Δραματουργία: Irina Szodruch, Jens Hillje
Σκηνογραφία: Άντζελα Κόντη, Lena Fay

Η παράσταση κάνει πρεμιέρα στις 11 Ιανουαρίου 2013 στο Βερολίνο, όπου και θα παίζεται μέχρι τις 29 Ιανουαρίου στο θέατρο Ballhaus Naunynstrasse. Στην Αθήνα έρχεται στις 27 Φεβρουαρίου και θα παίζεται μέχρι τις 10 Μαρτίου στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών.

ballhausnaunynstrasse.de
sgt.gr

2013

Cheers, mates!

Για τη χρονιά που φεύγει, για τη χρονιά που έρχεται, για ρεβεγιόν στο σπίτι ή για πάρτι στο μπαρ, για δώρο εορταστικό, για όλες τις μικρές και τις μεγάλες στιγμές που θα φέρει το νέο έτος, μία ευχή: Cheers, mates, και πάρτε ιδέες!

Chivas Regal 12 Ετών: Για όσους αυτά τα Χριστούγεννα ψάχνουν για δώρο μια συλλεκτική κασετίνα.

Jameson Whisky: Τριπλή απόσταξη, ιδιαίτερος ιρλανδέζικος χαρακτήρας.

ABSOLUT Unique: Κάθε μπουκάλι και ένα πρωτότυπο κρυστάλλινο εικαστικό.

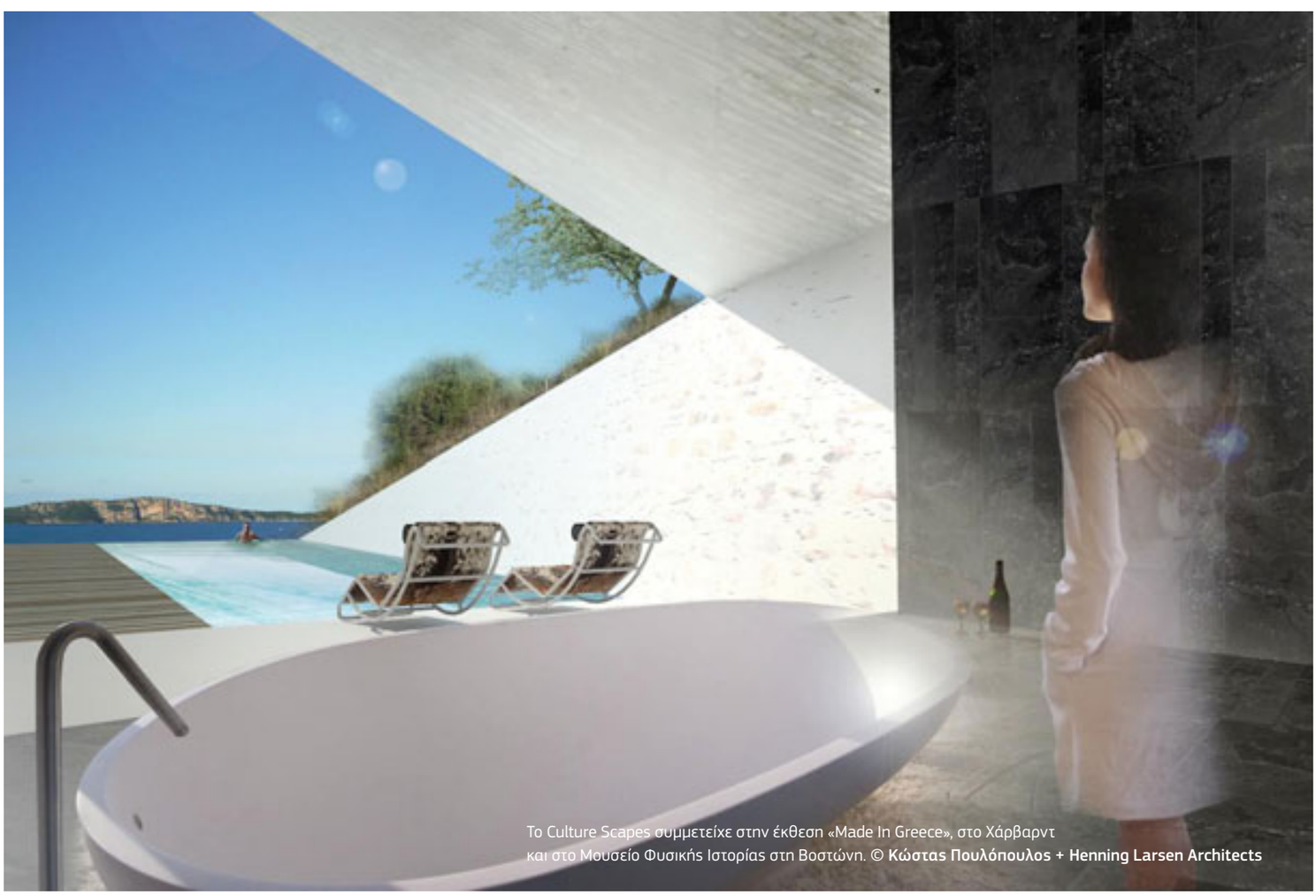

Havana Club Añejo Reserva: Γιατί θα έχουμε πάντα την Κούβα και το ρούμι.

Το Culture Scapes, ένα ξενοδοχείο 5 αστέρων στη βορειοανατολική Πελοπόννησο, επαναπροσδιορίζει την έννοια του αγροτουρισμού © **Κώστας Πουλόπουλος + Henning Larsen Architects**

Το Culture Scapes συμμετείχε στην έκθεση «Made In Greece», στο Χάρβαρντ και στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας στη Βοστώνη. © **Κώστας Πουλόπουλος + Henning Larsen Architects**

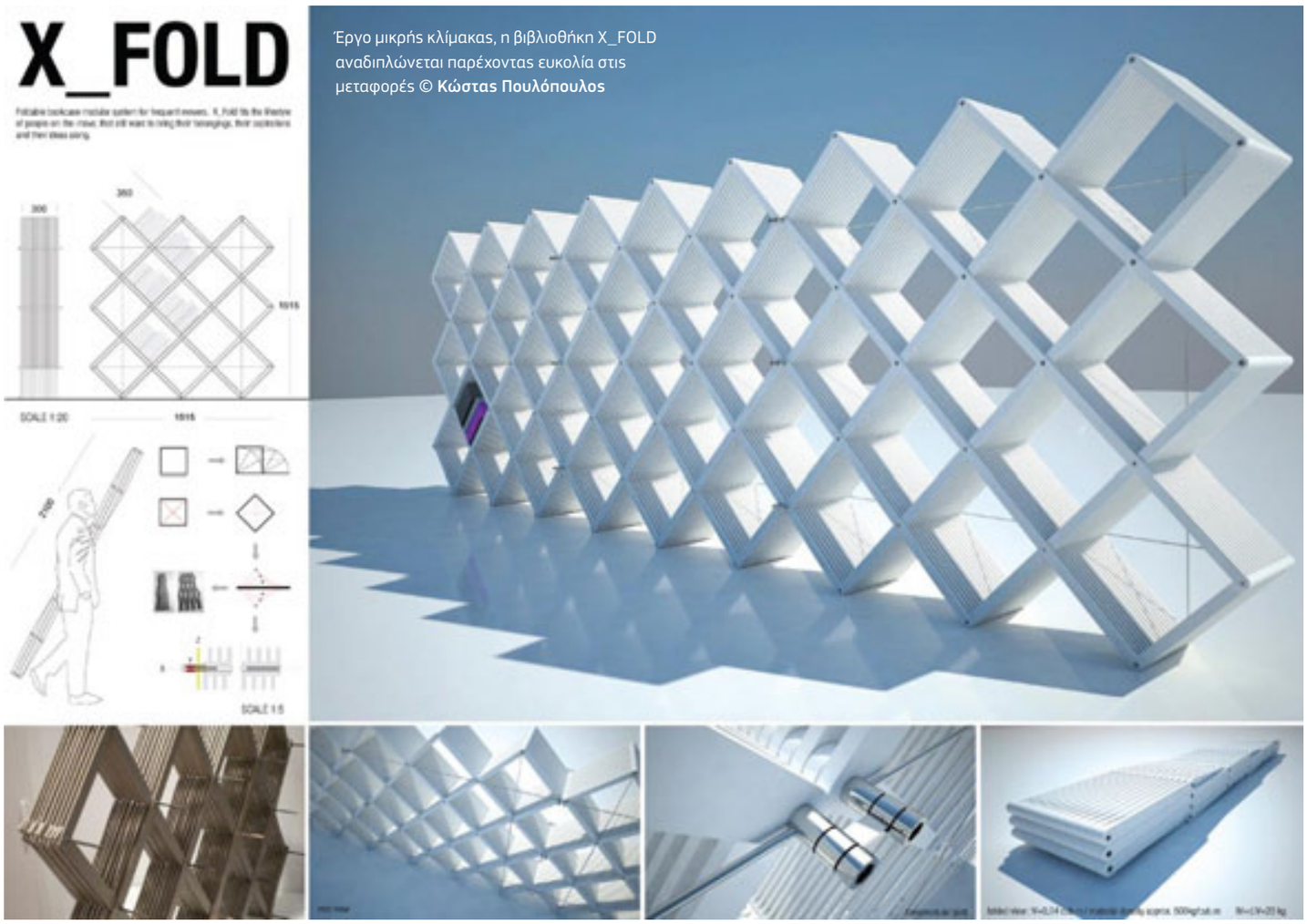
Ο senior design architect των Henning Larsen Architects, με έδρα την Κοπεγχάγη, ξέρει να ελίσσεται μεταξύ τοπικού και παγκόσμιου: από τις πέτρες των μανιάτικων πύργων έως τα κτήρια από γυαλί της Siemens στο Μόναχο. Πόσους Έλληνες σαν αυτόν γνωρίζεις;
Συνέντευξη **Τζίνα Σωτηροπούλου**

Κώστας Πουλόπουλος

Με δύναμη από τη Δανία

Δυναμικά περιβάλλοντα που αναδύονται μέσα από εμβληματικές γεωμετρικές χαράξεις, αφηγηματικά τοπία που συνδυάζουν την πολυπολιτισμικότητα με τον κριτικό τοπικισμό, κοινωνική ευαισθησία που συνομιλεί με μια νέα αρχιτεκτονική πραγματικότητα που βασίζεται στην έμπνευση είναι μόνο μερικά από τα στοιχεία εκείνα που συνθέτουν το έργο του Κώστα Πουλόπουλου. Γεννημένος το 1978 στην Αθήνα, με σπουδές αρχιτεκτονικής στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο και στο Πανεπιστήμιο του Τόκιο στο εργαστήριο αρχιτεκτονικής του Chiba Manabu, σήμερα εργάζεται ως senior design architect στους Henning Larsen Architects στην Κοπεγχάγη, ένα γραφείο με διεθνή εμβέλεια, όπου ο ρόλος του στην ανάπτυξη προτάσεων για αρχιτεκτονικούς διαγωνισμούς του έχει χαρίσει πολλά πρώτα βραβεία. Το έργο του «CultureScapes», σε συνεργασία με τους HLA, εκτέθηκε πρόσφατα στην έκθεση Made In Greece, στο Χάρβαρντ και στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας στη Βοστώνη, ενώ το προσωπικό του πρότζεκτ «Dunes/Caves» δημοσιεύτηκε ως δεύτερο βραβείο στο κυπριακό περίπτερο στην Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας το 2008.

Είσαι ο επίτιμος προσκεκλημένος και ένας από τους κεντρικούς ομιλητές στο συνέδριο ΕΣΩ, που θα λάβει μέρος στις 15 Φεβρουαρίου στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών. Εκεί θα μιλήσεις για τους «Τρίτους Χώρους», έννοια που εισήγαγε ο αμερικανός κοινωνιολόγος Ray Oldenburg. Τους ενδιάμεσους εκείνους χώρους αληθινής κοινωνικοποίησης, τους χώρους συνάθροισης και ανταλλαγής ιδεών, από τις μπιραρίες και τα καφέ μέχρι τα ταχυδρομεία και τις λαϊκές αγορές, τους άτυπους δημόσιους χώρους συγκέντρωσης και ουσιαστικής συμμετοχής στα κοινά. Με ποιον τρόπο η δική σου αρχιτεκτονική προσεγγίζει αυτούς τους «τρίτους χώρους», που στέκονται μεταξύ σπιτιού και δουλειάς; Προσπαθώ να θυμηθώ τύπους χώρων όπου οι άνθρωποι νιώθουν άνετα μεταξύ τους και να τους ερμηνεύσω αναλόγως. Κοινό χαρακτηριστικό αυτών των «τρίτων» χώρων είναι το ότι δεν υπάρχει κεντρικός αφηγητής, αλλά η αφήγηση είναι προϊόν ενός άτυπου συντονισμού

Έργο μικρής κλίμακας, η βιβλιοθήκη X_FOLD αναδιπλώνεται παρέχοντας ευκολία στις μεταφορές © **Κώστας Πουλόπουλος**

των ανθρώπων που περιστασιακά συναντιούνται εκεί. Σταθερή αναφορά μου είναι το αίθριο της αρχιτεκτονικής του ΕΜΠ, ένας χώρος όπου, μεταξύ μελέτης και τεμπελιάς, προκαλεί τους φοιτητές να συζητήσουν χαλαρά περί ανέμων και υδάτων, αλλά και για τις εργασίες τους. Πολλές λύσεις και ιδέες που αξίζουν τον κόπο γεννιούνται έτσι.

Αθήνα - Τόκιο και τώρα Κοπεγχάγη. Έχεις εργαστεί σε μεγάλα αρχιτεκτονικά γραφεία, συνδυάζοντας την χωρική αϋλότητα και τη γιαπωνέζικη εμμονή στη λεπτομέρεια του Kengo Kuma με το σκανδιναβικό ντιζάιν και την περιβαλλοντική βιωσιμότητα των Henning & Larsen. Πώς θα χαρακτήριζες τη δική σου αρχιτεκτονική; Υπάρχουν εμφανή ίχνη της μεσογειακής κουλτούρας ή η σύγχρονη αρχιτεκτονική ακολουθεί τους κανόνες της παγκοσμιοποίησης; Σίγουρα υπάρχουν, για παράδειγμα, στο «CultureScapes», ή στις «3 κατοικίες στη Μάνη». Η δική μου οπτική είναι να συνδυάζω όσο πιο καθαρά μπορώ στοιχεία από όποια κουλτούρα είναι σχετική με το αρχιτεκτονικό πρόβλημα που αντιμετωπίζω. Προφανώς η τοπική κουλτούρα βρίσκει τρόπο και υπερισχύει κάθε φορά, αλλά ο εμπλουτισμός ή η θέασή της από μια άλλη οπτική γωνία είναι ένα από τα τεράστια κέρδη της παγκοσμιοποίησης. Δε με τρομάζει η παγκοσμιοποίηση, όταν τα συνθετικά συστατικά είναι εμφανή: η διαφορά μεταξύ μιας σούπας πριν και μετά το μπλέντερ. Εγώ την προτιμώ πριν το μπλέντερ.

Υπάρχει κάποιος αρχιτέκτονας από το παρελθόν ή από το παρόν που εκτιμάς ιδιαίτερα; Πολλοί! Ο Barragan, για την εκπληκτική του καλλιτεχνική άνεση, ο Tadao Ando, στα πρώτα του έργα για την αυστηρότητα και την ατμόσφαιρα των έργων του, ο Renzo Piano για τη φινέτσα τόσο των συνθέσεων όσο και της κατασκευής τους, οι BIG, γιατί είναι ατρόμητοι, ο Koolhaas, γιατί έκανε άνω κάτω τον κόσμο με τις λέξεις. Ο Niemeyer, ο Kenzo Tange κι όλοι οι μεταβολιστές, σε μια έσχατη πράξη συλλογικής αρχιτεκτονικής σκέψης στον 20ο αιώνα... Ο Βαλσαμάκης, κάθε φορά που περνάω απ' έξω από

Α' βραβείο, Κεντρικά Γραφεία της Τράπεζας Nordea, Κοπεγχάγη
© **Κώστας Πουλόπουλος + Henning Larsen Architects**

Οι 3 κατοικίες στη Μάνη συνομιλούν με το φυσικό τοπίο **© Κώστας Πουλόπουλος σε συνεργασία με AKP architects**

Οι κατοικίες στη Μάνη εμπνέονται από τη μεσογειακή κουλτούρα και τον σκανδιναβικό μινιμαλισμό **© Κώστας Πουλόπουλος σε συνεργασία με AKP architects**

τη βίλα Καρέλια στην Καλαμάτα. Και πάνω από όλα, τα έργα της παραδοσιακής αρχιτεκτονικής στην Ελλάδα κι αλλού, για την αιώνια φρεσκάδα κι ευφυΐα τους στην οργάνωση της φτωχής ύλης σε μεγαλειώδες περιεχόμενο.

Είσαι senior designer των Henning Larsen Architects, ένα από τα μεγαλύτερα ευρωπαϊκά αρχιτεκτονικά γραφεία αποσπώντας πολλά πρώτα βραβεία σε διεθνείς αρχιτεκτονικούς διαγωνισμούς, όπως η Σχολή Αρχιτεκτονικής του Aalborg, τα Κεντρικά Γραφεία της Φαρμακευτικής Novo Nordisk και της Τράπεζας Nordea στην Κοπεγχάγη και πρόσφατα της Siemens στο Μόναχο. Πώς είναι, από τη μία, να σχεδιάζεις κτήρια μεγάλης κλίμακας και, από την άλλη, να εστιάζεις στη μικρή κλίμακα με προσωπικά πρότζεκτ, όπως η εξαιρετικά ευφυής αναδιπλούμενη βιβλιοθήκη X_FOLD; Ευχαριστώ για το «ευφυής»! Ο ΔΡΟΜΕΑΣ δεν το είδε έτσι... Τα μικρά έργα είναι σαν ασκήσεις πάνω σε μια ιδέα. Συχνά η μικρή ιδέα βρίσκει τον δρόμο της σε «κανονικά» κτήρια ή περιμένει την ευκαιρία για να εκδηλωθεί σε λανθάνουσα μορφή. Νομίζω ότι δεν πρέπει οι ιδέες να μένουν κλειδωμένες σε συρτάρια. Επίσης, ένα μικρό πρότζεκτ είναι και λίγο σαν ψυχοθεραπεία: είναι πολύ ξεκουραστικό να αποστασιοποιείται κανείς από το καθημερινό βάρος του να λύνει προβλήματα και να συναντά βέλτιστες απαντήσεις σε κάθε θέμα και να κυνηγά μοναχά μια ατόφια ιδέα.

Ζώντας τα τελευταία χρόνια στη Δανία, θα μπορούσες να μας δώσεις ένα σύντομο μάστερπλαν, μια σειρά πολεοδομικών ή αρχιτεκτονικών παρεμβάσεων για να προσεγγίσει η Αθήνα και η Θεσσαλονίκη την Κοπεγχάγη και να καταφέρουμε να γίνουμε επιτέλους «Δανία του Νότου»; Δεν ξέρω αν πρέπει να γίνουμε σαν κάποιον άλλο. Μάλλον να βρούμε τον εαυτό μας, να εκφράσουμε τη δική μας κοσμοθεωρία για τον αστικό χώρο. Πρέπει να αρχίσουμε σαν κοινωνία να συζητάμε ειλικρινά τι θέλουμε από την Πόλη και από τον Συνάνθρωπό μας. Σίγουρα πάντως θα βοηθούσε πολύ ένα μαζικό πρόγραμμα δημοσίων κτηρίων (σχολεία, υπουργεία, αθλητικά κέντρα, κοινοτικά κτήρια, παιδικοί σταθμοί κτλ), όπου κι έχουμε τρομακτική έλλειψη. Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα προϋπέθετε μια ενδελεχή συζήτηση για το περιεχόμενο και τη χωροθέτηση των δημοσίων κτηρίων και των χώρων που τα περιβάλλει. Χαζές ερωτήσεις του τύπου: «πού και πώς τρώμε μεσημεριανό στο εργασιακό περιβάλλον;» μπορούν να οδηγήσουν σε πολύ διαφορετικές αρχιτεκτονικές, άρα και κοινωνικές, πραγματικότητες.

Τι μουσική ακούς σχεδιάζοντας και τι βιβλία ξεφυλλίζεις; Τελευταία ακούω συνέχεια Ennio Morricone, φοβερή ελευθερία στη συγκρότηση του ήχου του! Διαβάζω όσο πιο προσεκτικά μπορώ βιβλία που θέλουν να αποκαλύψουν κάτι για τον τρόπο που λειτουργούμε σαν άνθρωποι. Για παράδειγμα, «Imagine» του Jonah Lehrer, «HERD» του Mark Earls. Επίσης, από πέρυσι, έχω αναπτύξει πάθος για τον Καραγάτση.

Για ποιον θα ήθελες να σχεδιάσεις κάτι; Θα ήθελα να μπορούσα να πάρω μέρος σε ένα μαζικό πρόγραμμα ανοικοδόμησης της χώρας μας. Λέω μαζικό, γιατί πιστεύω στον συμβολισμό που αυτό ενέχει: πρέπει να μπορέσουμε να συντονιστούμε σε ένα ισχυρό κύμα που θέλει να τακτοποιήσει τη χώρα, τις πόλεις, τους δρόμους, τα αφρόντιστα δάση, τις χωματερές, τα καταρρέοντα νεοκλασικά, τα πληγωμένα τοπία. Πρέπει κάπως να εμπνεύσουμε ο ένας τον άλλο να διορθώνουμε κάτι σε κάθε δοθείσα ευκαιρία. Και οι σχεδιαστές κάθε είδους έχουν τεράστια ευθύνη στο να εμπνεύσουν τους γύρω τους: με το να διορθώνουν συστηματικά ό,τι τους φαίνεται στραβό.

kostasopendesk.blogspot.dk
metabolife.tumblr.com
henninglarsen.com

Α' βραβείο σε διεθνή διαγωνισμό για τα Κεντρικά Γραφεία της Siemens στο Μόναχο **© Κώστας Πουλόπουλος + Henning Larsen Architects**

Δημήτρης Μέλλος
Inner NYC blues

«Lexington, Greenwich Village, E 68 Street, W 44 Street, Broadway, Upper East Side, Times Square, αρκεί να είσαι στο Μεγάλο Μήλο, και κάπου εκεί γύρω θα με δεις, I'm waiting for my men. Με λένε Δημήτρη, ανακηρύχθηκα φιναλίστ στα Magnum Expression Awards και ήρθα στο SOUL για να με γνωρίσεις. NYC, baby»! Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**

Δημήτρη Μέλλο, σπούδασες φιλοσοφία και ψυχολογία. Με τέτοια εφόδια, πώς στην ευχή τα βροντά κανείς όλα και αφοσιώνεται στη φωτογραφία; Στην πραγματικότητα δεν έχω εγκαταλείψει την άλλη μου καριέρα. Αυτή τη στιγμή είμαι στην τελική φάση για το διδακτορικό μου στην Κλινική Ψυχολογία και βγάζω τα προς το ζην εργαζόμενος ως ψυχολόγος. Η φωτογραφία ως σοβαρή ενασχόληση προέκυψε σχετικά πρόσφατα, πριν 4-5 χρόνια. Ακόμη αποτελεί για μένα επισήμως πάρεργο, παρότι της αφιερώνω μέγιστο ποσοστό χρόνου και ενέργειας.

Πότε ξεκίνησες να βγάζεις φωτογραφίες; Ποιος σου κέντρισε το ενδιαφέρον για το αντικείμενο; Ξεκίνησα από παιδί, 8 ή 9 χρονών, όταν έπεσε στα χέρια μου μια Kodak Instamatic που έφερε μια μέρα σπίτι ο πατέρας μου. Γρήγορα έγινε σαφές ότι κάτι με ωθούσε ενστικτωδώς προς τη φωτογραφία. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι συνήθως δεν είχα φιλμ στη μηχανή, αλλά και πάλι γυρνούσα με τη μηχανή στο χέρι και «τραβούσα φωτογραφίες». Επομένως δεν ήταν το αποτέλεσμα, αλλά η ίδια η φωτογραφική διαδικασία που με προσέλκυε.

Ποιες είναι οι επιρροές σου; Όχι απαραιτήτως φωτογραφικές. Μεγάλη μου αγάπη ήταν και παραμένει η φωτογραφία δρόμου, δημιουργοί όπως οι Garry Winogrand, Lee Friedlander, William Klein, Alex Webb, Bruce Davidson, Bruce Gilden, αλλά και ο Koudelka, ο Cartier-Bresson, ο Ray Metzker και πολλοί άλλοι ακόμα. Είμαι σίγουρος ωστόσο ότι η ματιά μου έχει καλλιεργηθεί -όχι απαραίτητα συνειδητά- και από τον κινηματογράφο, καθώς είμαι μανιώδης θεατής. Κατά τα άλλα, το σύνολο των αναφορών και της καλλιέργειας κάποιου σίγουρα καταλήγει κάπως να επηρεάζει την καλλιτεχνική δημιουργία, οπότε θα συμπεριελάμβανα στις αναφορές μου τη λογοτεχνία και τη ζωγραφική.

Τι ποσοστό του χρόνου σου καταλαμβάνει η φωτογραφία; Καλώς ή κακώς, είμαι εξαρτημένο άτομο! Όποτε έχω λίγο ελεύθερο χρόνο τρέχω έξω να φωτογραφίσω.

Ζεις μόνιμα στη Νέα Υόρκη. Ήταν επαγγελματική επιλογή η μετακίνησή σου; Ένιωσες κάποιο τέλμα στην Ελλάδα; Τι ακριβώς συνέβη; Οι λόγοι της μετακίνησής μου ήταν εν μέρει επαγγελματικοί, εφόσον ήρθα εδώ για να κάνω το διδακτορικό μου. Ωστόσο, η αγάπη μου για τη φωτογραφία δρόμου έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην επιλογή της Νέας Υόρκης. Όπως προανέφερα, οι βασικές φωτογραφικές αναφορές μου ήταν οι μεγάλοι φωτογράφοι που έδρασαν στη Νέα Υόρκη κυρίως στη δεκαετία του '60. Παράλληλα, προτού μετακινηθώ, η ενασχόλησή μου με τη φωτογραφία είχε ατονήσει εντελώς και έψαχνα να βρω έναν τρόπο να τη φρεσκάρω. Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι αν βρεθώ στη Νέα Υόρκη, η πόλη μπορεί να με ενέπνεε και να γινόμουν επιτέλους σοβαρός φωτογράφος. Όπως και συνέβη. Ο τρίτος λόγος που αποφάσισα να έρθω εδώ έχει δυστυχώς να κάνει, όπως υποψιαστήκατε, με την επιθυμία να φύγω από την Ελλάδα. Τώρα τελευταία, που η χώρα έχει φτάσει στο σημείο που είναι, διαβάζω άπειρα σχόλια στις εφημερίδες σχετικά με τη γενικευμένη ανομία που διακρίνει την κοινωνία μας. Εκπλήσσομαι, γιατί το φαινόμενο αυτό δεν είναι καινούργιο, αλλά πριν λίγα χρόνια κανείς δε μιλούσε γι' αυτό. Ωστόσο, πιθανώς λόγω χαρακτήρα, αυτό το χαρακτηριστικό της ελληνικής κοινωνίας, η κουλτούρα της ανομίας και του τσαμπουκά, η παντελής έλλειψη ενός «κοινωνικού συμβολαίου» και του σεβασμού στον συμπολίτη, ήταν ανέκαθεν κάτι που μου ήταν αφόρητο. Και επειδή είχα βαρεθεί να έχω συνέχεια νεύρα με αυτά που έβλεπα γύρω μου, είπα να τα μαζέψω και να φύγω. Και πραγματικά, εδώ στη Νέα Υόρκη έχω βρει την ηρεμία μου! Λυπάμαι που το λέω, είναι πραγματικά θλιβερό να χαίρεται κάποιος που είναι μακριά από τη χώρα που μεγάλωσε.

Οι απόψεις για το editing είναι τόσο πολυάριθμες όσο και οι φωτογράφοι. Η φωτογραφία δρόμου ωστόσο διέπεται από μια ακόμη αυστηρότερη ορθοδοξία, πολλοί κοινωνοί της είναι πουρίστες σε σημείο να αφορίζουν όχι απλώς το ρετούς, αλλά έστω και ένα στοιχειώδες κροπάρισμα. Τι λες εσύ πάνω σε αυτό; Κατά τη γνώμη μου, δεν έχει νόημα να είναι κανείς πουρίστας απλώς από ψυχαναγκασμό ή προκειμένου να βαυκαλίζεται με την ιδέα ότι είναι καλύτερος φωτογράφος ή ανώτερος άνθρωπος από άλλους λόγω της ασκητικής του στάσης. Μια τέτοια στάση μπορεί να μην είναι τίποτε άλλο από ελάχιστα συγκεκαλυμμένος ναρκισσισμός. Ωστόσο, πιστεύω ακράδαντα ότι, προκειμένου να ασκήσει κανείς καλά οποιαδήποτε τέχνη, είναι σημαντικό να μάθει να κινείται και να λειτουργεί εντός ενός αυστηρού πλαισίου που του επιβάλλει το εκάστοτε καλλιτεχνικό μέσο. Αν, για παράδειγμα, είσαι γλύπτης, πρέπει να μάθεις να συμβιβάζεσαι

HOTEL
NEW YORKER
Eighth Ave

με τις ιδιότητες του υλικού με το οποίο δουλεύεις. Η πέτρα είναι σκληρή, δεν είναι πλαστελίνη. Ή, για να το πω αλλιώς, μόνο αν μάθεις να λειτουργείς εντός των κανόνων του μέσου, θα μπορέσεις ίσως μελλοντικά να τους υπερβείς. Επομένως, όσον αφορά στο κροπάρισμα: νομίζω είναι απόλυτα σημαντικό κάποιος που μαθαίνει να φωτογραφίζει να μάθει να καδράρει. Η αυτοπειθαρχία μπορεί εν τέλει να αποβεί πολύ απελευθερωτική. Τονίζω ότι δεν είμαι οπαδός του αυτομαστιγώματος χωρίς λόγο, αλλά είμαι απόλυτα ενάντιος στις σοβαρές αλλοιώσεις της εικόνας. Για μένα, η φωτογραφία είναι πάνω από όλα μια κατάφαση στον εξωτερικό κόσμο. Είναι η επιβεβαίωση της εξωτερικής πραγματικότητας στον συγκεκριμένο τόπο και χρόνο που βρέθηκε ο φωτογράφος. Προσωπικά, η οποιαδήποτε παραμόρφωση της πραγματικότητας αυτής στο post-processing μου είναι απεχθής, και μάλιστα όχι απλώς ως καλλιτεχνική αλλά ως υπαρξιακή στάση. Υποδηλώνει έλλειψη σεβασμού προς τον εξωτερικό κόσμο, που υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει και χωρίς την παρουσία του φωτογράφου.

Ποια είναι η μεγαλύτερη πρόκληση του να κυκλοφορείς κάθε μέρα στους δρόμους και να φωτογραφίζεις αγνώστους; Για μένα, η μεγαλύτερη πρόκληση ήταν και είναι η υπέρβαση των προσωπικών μου ενδοιασμών. Υπό μια έννοια η φωτογραφία δρόμου είναι μια μικρή εισβολή στον προσωπικό χώρο αγνώστων ανθρώπων, και ειδικά όταν ξεκίνησα, αισθανόμουν πολύ ενοχικά, πέραν της αναγκαίας σφάλειας για τυχόν επιθετικές αντιδράσεις. Όπως, βέβαια, μου είπε μια μέρα ο μεγάλος φωτογράφος Alex Webb, στην κλίμακα επιθετικών συμπεριφορών στις οποίες επιδίδεται το ανθρώπινο είδος, η φωτογραφία δρόμου τοποθετείται μάλλον χαμηλά.

Ποιος χρειάζεται τη φωτογραφία δρόμου; Η αξία της είναι μηδαμινή στην καλλιτεχνική κλίμακα αξιών. Δε θα διαφωνήσω, όντως κανείς δεν τη χρειάζεται. Δεν είναι χρηστική φωτογραφία. Αλλά με αυτή την έννοια, το μεγαλύτερο μέρος της τέχνης είναι άχρηστο.

Το όνομά σου συγκαταλέγεται ανάμεσα στους φιναλίστ του περιώνυμου Magnum Expression Award. Τι σημαίνει αυτή η διάκριση για την καριέρα σου; Έχω διακριθεί και σε άλλους σημαντικούς διαγωνισμούς, όπως το ακόμα πιο σημαντικό Fotovisura Grant. Και πάλι, για μένα, η μεγαλύτερη ικανοποίηση έχει να κάνει με το γεγονός ότι η φωτογραφία δρόμου δεν είναι πια τόσο της μόδας όσο παλιά και οι δουλειές που συνήθως βραβεύονται είναι περισσότερο ρεπορταζιακού χαρακτήρα. Είναι συνήθως θέματα που συγκινούν ή συγκλονίζουν με κάποιο τρόπο, ή που έχουν ένα στοιχείο εξωτισμού. Η φωτογραφία δρόμου είναι, κυριολεκτικά, φωτογραφία από το τίποτα. Είναι η φωτογραφία των μικρών στιγμών. Επομένως, το να βλέπω ότι, παρά το φαινομενικά ασήμαντο της θεματολογίας μου, η δουλειά μου διακρίνεται σε τέτοιους διαγωνισμούς μου δίνει διπλή χαρά, γιατί αντιλαμβάνομαι ότι αυτό δεν οφείλεται στη θεματολογία μου, αλλά στη δύναμη των εικόνων.

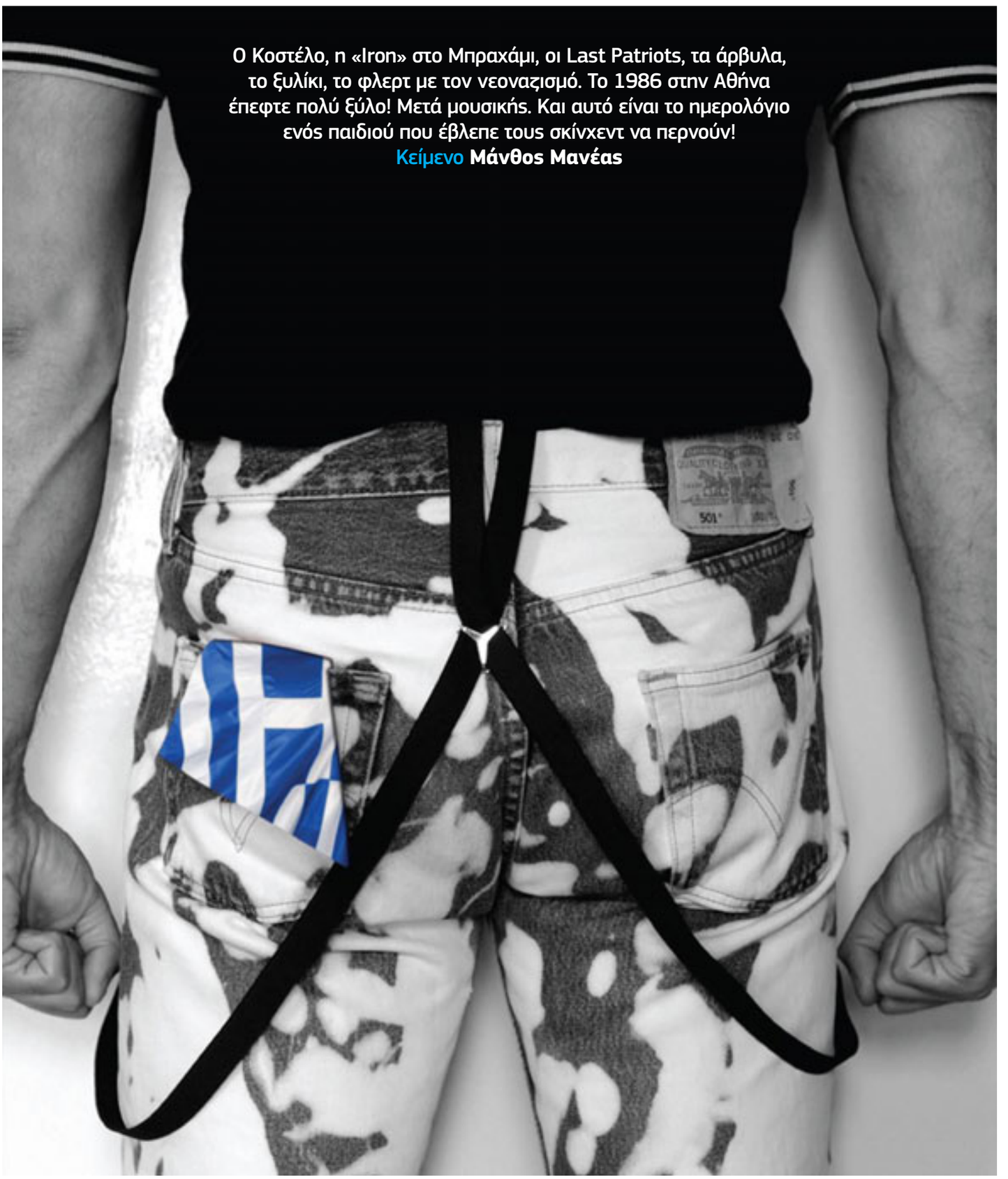
Τρως μπλοκαρίσματα; Υπάρχουν μέρες που να μη σου βγαίνει τίποτα; Φαντάζομαι ότι στην candid φωτογραφία αυτοί οι κίνδυνοι είναι πολλαπλάσιοι. Πώς τους αντιπαρέρχεσαι; Βέβαια, συνεχώς. Πάλι από κουβέντα με τον Alex Webb: «Η φωτογραφία δρόμου είναι 99% αποτυχία, και ακόμα και το 1% που πετυχαίνει, υφίσταται κατά το 95% απόρριψη από τους εκδότες ή την αγορά». Στη φωτογραφία δρόμου δεν ελέγχεις σχεδόν καμία παράμετρο, πέραν του κάδρου και του πότε θα πατήσεις το κουμπί. Οπότε η αποτυχία είναι μάλλον ο κανόνας παρά η εξαίρεση. Άρα, απλώς συνεχίζεις και ελπίζεις. Υπάρχει μια υπέροχη φράση του Μπέκετ: «Try again. Fail again. Fail better».

Μπορείς να μας δώσεις δέκα σύντομους κανόνες για τη φωτογραφία δρόμου; Θα προτιμούσα να παραθέσω κάποια αποφθέγματα. Dorothea Lange: «Η κάμερα είναι ένα εργαλείο που σε μαθαίνει πώς να βλέπεις χωρίς την κάμερα». Και όπως είπε ο μεγάλος κριτικός της φωτογραφίας John Szarkowski για τον αγαπημένο μου φωτογράφο, τον Garry Winogrand, «φιλοδοξία του δεν ήταν να κάνει καλές φωτογραφίες, αλλά μέσω της φωτογραφίας να γνωρίσει τη ζωή». Αυτός είναι τελικά και ο μόνος κανόνας που αξίζει τον κόπο να ακολουθείται χωρίς παρέκκλιση.

dimitrimellos.com

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη

Ο Κοστέλο, η «Iron» στο Μπραχάμι, οι Last Patriots, τα άρβυλα, το ξυλίκι, το φλερτ με τον νεοναζισμό. Το 1986 στην Αθήνα έπεφτε πολύ ξύλο! Μετά μουσικής. Και αυτό είναι το ημερολόγιο ενός παιδιού που έβλεπε τους σκίνχεντ να περνούν!

Κείμενο **Μάνθος Μανέας**

«Παιδιά, αυτός δικός σας είναι; Πάρτε τον από εδώ. Τα θέλει το κωλαράκι του. Είναι τόσο λιώμα! Αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία. Σας το ξαναλέω ρεε!!! Δικός σας είναι;» «Όχι, δεν τον ξέρουμε» «Καλά... Άρπα τη, ρε πούστη, που θα μας κοιτάξεις και στα μάτια... γαμιόλη πάνκη». Είναι 1986. Είναι περασμένες τέσσερις. Είναι Σάββατο βράδυ στο Μπραχάμι. Έξω από το κλαμπ «Iron». Έξι σκίνχεντ την έχουν πέσει σε έναν τύπο που φοράει ροζ φούτερ, στενό τζιν παντελόνι, αθλητικά παπούτσια. Δεν έχω ιδέα για τον λόγο που θα τον βαρέσουν. Μπορεί να τους κούνησε επιδεικτικά την μπίρα του, όταν άκουσε από τα ηχεία το «City Baby Attacked by Rats» των G.B.H. Ή να φορούσε μπλουζάκι με στάμπα το Άγαλμα της Ελευθερίας που στο ύψος του λαιμού έγραφε Dead Kennedys. Ό,τι και αν συνέβη λίγο πριν, σημασία έχει πως τώρα είναι εδώ. Σε ένα πεζοδρόμιο, κάπου στο Μπραχάμι, έξω από το κλαμπ «Iron».

Την πρώτη γροθιά στο πρόσωπο τού τη χώνει ο Τζούνιορ. Ένας κοντός, ξανθός τύπος που έχει κερδίσει την εμπιστοσύνη του τότε αρχηγού των σκίνχεντ Κοστέλο. Η φάση κρατάει 2 ή 3 λεπτά. Πολλά είναι. Μια αγέλη «καράφλες» που φορούν χακί φλάιγκ και τζιν κλοτσούν ένα αδύνατο παιδί που έχει πέσει στο έδαφος. Του σακατεύουν τη μούρη. Το κάνουν για χαβαλέ. Το κάνουν χαμογελώντας. Και μετά; Δε θα μείνω να δω το μετά. Φαντάζομαι πως το επόμενο Σάββατο, όταν πάμε στο ίδιο κλαμπ, θα κυκλοφορούν ανάμεσά μας περισσότερο σίγουροι. Το μήνυμα θα περάσει σε κάθε τύπο που αράζει σε αυτό το γαμημένο καταγώγιο. Κανένας μα κανένας δεν πρέπει να προκαλεί τους σκιν. Θα γνωρίζει πως, αν το κάνει, θα είναι ανελέητοι. Χάλια.

Αν έμενες στο κέντρο της Αθήνας και ήθελες να πας στην «Iron», έπρεπε να αλλάξεις πεντακόσια λεωφορεία. Οι μπαρουτοκαπνισμένοι ταξιτζήδες δε θα σε πηγαίνανε εκεί. Λέγανε «πάρε άλλον», αν έλεγες τη διεύθυνση του κλαμπ. Τους καταλαβαίνω. Κανένας δεν ήθελε να πάρει κούρσα που μπορεί να τελείωνε με μαχαίρωμά του. Κατά τα άλλα, λέω πως απλώς έλαχε στην «Iron» να είναι από τα ελάχιστα μαγαζιά στην Αθήνα που μάζευε «γκοθάδες», «πανκ» και «σκίνχεντ». Εκεί μπορούσες να ακούσεις New Order και Sisters of Mercy, όχι Michel Cretu.

Dj ήταν ο Λεωνίδας. Είχε μαλλί σαν του Dave Vanian (τραγουδιστή στους Damned) χωρίς τη λευκή τούφα. Όσες φορές τον άκουσα, η playlist ήταν σαν κασέτα που ακουγόταν ξανά και ξανά και ξανά. Ξεκινούσε με το «Grinding Halt» από τον πρώτο δίσκο των Cure. Δεύτερο ή τρίτο ή άντε, το πολύ, τέταρτο κομμάτι ήταν το «Love Like Blood» των Killing Joke. Γύρω στη μία τη νύχτα η πίστα άνοιγε για τους ξυρισμένους Κοεμτζήδες του μαγαζιού. Τους σκίνχεντ. Όταν ακούγονταν το «Inner London Violence» των Bad Manners, καμιά άλλη φυλή δεν είχε δικαίωμα να χορέψει. Αν το έκανε, θα έτρωγε ξύλο. Respect στον δυνατό. Τσακάλια σαν τον Κοστέλο δε σηκώνουν μαλακίες. Ο τύπος είναι ο ηγέτης των σκίνχεντ. Το τατουάζ στον δεξί του (αν θυμάμαι καλά) πήχυ γράφει «Death before the Dishonor». Τώρα τι μπορεί να χρεωθεί «ατιμωτικό» στο μυαλό του, είναι θέμα της καύλας του. Τόσο αόριστο.

Τζάμπολ!

Την άνοιξη του 1986 η «Iron» έκλεισε. Λογικό μου φαίνεται. Ήταν σε κατοικημένη περιοχή. Όπως και να το κάνεις, κανένας οικογενειάρχης δε θέλει δίπλα στο σπίτι του μαχαιρώματα, ναρκωτικά και ντεπλίκια ανάμεσα σε εικοσάρηδες που λιώνουν με μάπα ναρκωτικά, χάλια πρέζα.

Την επόμενη χρονιά ο θίασος (γκοθάδες, πανκ και σκίνχεντ) μεταφέρθηκε στο κέντρο της Αθήνας. Στην Πλατεία Αμερικής. Στο κλαμπ «Rebound». Ακριβώς δίπλα από το σκυλάδικο «Monsegnier». Το μαγαζί ήταν υπόγειο. Είχε την πιο μικρή και αστεία πίστα που έχω πατήσει στη ζωή μου. Το ντεκόρ, λόγω του μπασκετικού όρου ριμπάουντ, έμοιαζε με τερέν πραγματικού γηπέδου μπάσκετ. Στο κέντρο υπήρχε ο κύκλος και η γραμμή που γίνεται το τζάμπολ. Και στις δύο πλευρές υπήρχαν ρακέτες με τον κύκλο και τη γραμμή όπου πρέπει να στέκεται ο παίχτης όταν σουτάρει φάουλ. Περιμετρικά της πίστας υπήρχαν δύο σειρές σκαλιών που παρέπεμπαν σε κερκίδα. Η «Rebound» ήταν σε καλό σημείο για τη φάση. Η οδός Μνθύμνης ήταν δίπλα. Εκεί είχαν στήσει το στούντιό τους οι Ex-Humans, οι Metro Decay, οι South Of No North και οι Ανυπόφοροι. Μιλάμε για μερικές από τις καλύτερες μπάντες που έπαιζαν στην Αθήνα τότε. Με τη σειρά του, το στούντιο ήταν κοντά στη «Μουσική Αποθήκη». Κλαμπ που τα γκρουπ της περιοχής (ανάμεσά τους πρέπει να προσθέσουμε και τους Yell - O Yell, Villa 21) έπαιζαν live.

Έξω από τη «Μουσική Αποθήκη» είχε γίνει ένα σκηνικό που δε θα ξεχάσω ποτέ. Μια βραδιά που θα έπαιζαν οι Ex-Humans ένα μάτσο πιτσιρικάδες που ήθελαν να τους δουν, αλλά δεν είχαν τα φράγκα να πληρώσουν είσοδο, παρακάλεσαν έναν τύπο που πουλούσε οικολογικά προϊόντα από την Κρήτη να τους δώσει χρήματα. Ως αντάλλαγμα εκείνοι θα του κουβαλούσαν από το πεζοδρόμιο στο υπόγειό του κούτες με φασκόμηλο, χαμομήλι, τσάι του βουνού. Όταν η δουλειά τελείωσε, ο μαγαζάτορας πήγε να κάνει πουστιά με τα λεφτά. Οι πιτσιρικάδες φώναζαν. Τότε έσκασε σαν από μηχανής θεός ο Κοστέλο με τον Γκ.. Ο δεύτερος είχε χρυσή καρδιά. Ο Κοστέλο την έπεσε στον Κρητικό. Φόραγε φλάιγκ που πάνω του είχε ραμμένο ένα πανί που έγραφε «Angelic Upstairts», μπάντα που ποτέ δεν είχε σχέση με τους φασιστοσκίνχεντ. Οι πιτσιρικάδες πετούσαν από τη χαρά τους για εκείνη τη στιγμή ανέλπιστης, στιγμιαίας, δικαιοσύνης. Ο Κοστέλο ήταν θεσμός στην underground κοινωνία. Ίσως ήταν η τελευταία φορά στη ζωή του που υπερασπίστηκε πάνκηδες. Τέλος πάντων.

Περισσότερο από τη «Μουσική Αποθήκη» και το στούντιο των Ex-Humans, η «Rebound» είχε πλάκα έως τη στιγμή που την ανακάλυψαν οι σκίνχεντ. Η πρώτη φορά που έγινε το σώσε ήταν όταν ένας σκιν την έπεσε στον κιθαρίστα που έπαιζε στην Αντίδραση. Έναν μοϊκάνο με πορτοκαλί λωρίδα. Το περιστατικό έγινε, όπως πάντα, Σάββατο βράδυ. Από εκείνο το σκηνικό και μετά όλα τα επόμενα Σάββατα της χρονιάς οι σκιν ανακάλυψαν την πλατεία της Κυψέλης. Η «Rebound» έγινε δική τους. Έμπαιναν τσάμπα. Αν έπαιζε τσαμπουκάς, τραβούσαν το θύμα έξω από το μαγαζί και το έδερναν για πλάκα. Κάποια στιγμή αργότερα το αφεντικό του κλαμπ τους πήρε για πόρτα. Νομίζω πως leader στη φάση ήταν ο Αρκούδος. Ένας ξανθός σκιν που έλιωνε με μαλακοχημείες.

Γκαγκαλίδια

Χειμώνας 1986. Η Αθήνα ήταν βαρετή. Οι χούλιγκαν δεν είχαν πάρει στα σοβαρά την πάρτη τους. Αν ήθελες να δεις live, έπρεπε να πας στο «Swing» ή στον «Πήγασο» στα Εξάρχεια. Το «Ρόδον» δεν είχε ανοίξει ακόμα. Η πόλη όμως έσφυξε από rock'n'roll μπάντες. Οι περισσότερες μεγάλες συναυλίες γίνονταν στην Πανεπιστημιούπολη του Ζωγράφου, στα Τ.Ε.Ι. του Αιγάλεω και στα Προπύλαια. Οι μπάντες ανεβοκατέβαιναν τις σκηνές χωρίς να κάνουν soundcheck. Οι σκιν δεν είχαν δικές τους μπάντες ακόμα. Έρχονταν σπάνια στις συναυλίες. Όταν το έκαναν, ο τσαμπουκάς ήταν δεδομένος.

Η κορυφαία παράγραφος σύγκρουσης ανάμεσα στους σκιν και τους πανκ έπαιξε σε μια συναυλία στα Τ.Ε.Ι. του Αιγάλεω. Στη σκηνή πρέπει να ήταν οι Anti-Tropeau Council, όταν έσκασαν δύο σκιν. Ένας ήταν σίγουρα ο Μαρνέζος. Ο τύπος με τατουάζ ιστό αράχνης στον αγκώνα που αργότερα έγραψε χιπ χοπ ως Λεκτικός. Τον άλλο δεν τον θυμάμαι. Η συναυλία ήταν γεμάτη φρικιά και πανκ. Όλα ξεκίνησαν όταν οι σκίνχεντ άρχισαν να προκαλούν. Δε θα ξεχάσω έναν τύπο που έμενε στο Γαλάτσι. Κάποια στιγμή κάποιος του έδωσε ένα τσεκούρι που το έφερε στην πλάτη ενός από τους δύο σκιν. Οι σκινάδες έφυγαν από τη συναυλία ματωμένοι αλλά περπατώντας. Το θεωρούσαν τιμή να μην πέσουν κάτω. Θεωρώ πως εκείνη τη βραδιά οι πανκ τους έκαναν μια χάρη. Να μην τους δείρουν περισσότερο. Εκεί έσκασε και η πρώτη ιδέα προσυμφωνημένου τσαμπουκά. «Ελάτε, ρε, την τάδε μέρα στο τάδε μέρος. Θα σας περιμένουμε...». Από όσο γνωρίζω, το ραντεβού ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε.

Τσικιτρόνια

Το καλοκαίρι του 1986 στο Γαλάτσι άνοιξε ένα μαγαζί που λέγονταν «Sixties». Εκεί άραζαν ροκαμπιλάδες, πανκ και μερικές φορές σκινάδες. Δε θα ξεχάσω εκείνο το απόγευμα που ο Μαρνέζος έσκαγε στα γέλια με τον τύπο που του είχε χώσει την περίφημη τσεκουριά μήνες πριν στα Τ.Ε.Ι του Αιγάλεω. Ο σκίνχεντ που τις είχε αρπάξει περισσότερες φορές από οποιονδήποτε άλλο ήταν ένας τύπος ιταλικής καταγωγής που λεγόταν Φράνκο. Το λέω έτσι, γιατί μια φορά, το 1987, έσκασε μόνος σε συναυλία που γινόταν στην Γκράβα. Την ώρα που έπαιζαν οι Panx Romana του την έπεσαν οι πάνκηδες. Τον πλάκωσαν στις κλωτσιές. Αργότερα, όταν βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο, μαζί με άλλους σκιν, με αυτόν που τον είχε χτυπήσει περισσότερο, τον προσπέρασε. Ο Φράνκο δεν είχε ιδέα από πολιτική. Αργότερα το γύρισε στην πρέζα. Σήμερα ζει στη Γερμανία.

Λέγεται πως η πρώτη ελληνική σκίνχεντ μπάντα ήταν οι The Last Patriots. Το 1987 διασκεύασαν το «Μακεδονία ξακουστή». Την ίδια χρονιά κυκλοφόρησε το διαβόητο τεύχος του περιοδικού «Stern» που είχε φωτογραφημένους, με φόντο τον Παρθενώνα, μια ομάδα από έλληνες σκιν που χαιρετούσαν ναζιστικά. Ανεξάρτητα από τα σκληρά βλέμματα, η φωτογραφία παρουσιάζει και την άγνοια των πρωταγωνιστών, τη γύρω από τη «skinhead πόζα». Η κοπέλα, τότε γκόμενα του Κοστέλο, με το κόκκινο τζάκετ Harrington δε θα έσκαγε πουθενά αλλού σε παρέα nazi skinhead. Κόκκινο Harrington φορούν μόνο οι mods και οι αυθεντικοί σκίνχεντ που ουδεμία σχέση έχουν με τον νεοναζισμό.

Στα τέλη τους, οι έλληνες σκίνχεντ της δεκαετίας του '80 άρχισαν να αράζουν σε μαγαζιά όπου άραζαν και fashion victims. Οι τελευταίοι φόραγαν Dr. Martens. Στον «Kouko» στο Θησείο το 1987 είχαν γίνει φάσεις που οι σκίνχεντ έπαιρναν τα άρβυλα, παπούτσια καλοντυμένων τύπων. Το θέμα ήταν πως στα τέλη της δεκαετίας του '80 οι περισσότεροι από τους πρωταγωνιστές άρχισαν να κουράζονται με την πάρτη τους. Κάποιοι έφυγαν από ναρκωτικά. Κάποιοι πέρασαν στη φάση της Χρυσής Αυγής. Κάποιοι μετάνιωσαν. Κάποιοι σήμερα έχουν οικογένεια. Κάποιοι, όπως ο κάποτε αρχηγός τους, έφυγαν στο εξωτερικό.

Pirelli 2013

Rio & Brio

Tropicália κόλπα. Με Ρίο και με απαράμιλλο μπρίο, η νέα έκδοση του ετήσιου ημερολογίου της Pirelli μας προσφέρει το πιο φαντασμαγορικό καλεντάρι που μπορεί να στολίσει τους μήνες με προσδοκίες και φαντασιώσεις. 34 εικόνες, 23 πορτρέτα, 11 μοντέλα, και κυρίως, ένα μεγάλο respect στον φωτογράφο Steve McCurry.
Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**

Elisa Sednaoui

Hanaa Ben Abdesslem

Kyleigh Kuhn

Summer Rayne Oakes

Marisa Monte

Karlie Kloss

Όλοι ξέρουμε ότι μπορεί κανείς να κάνει θαύματα με ένα Photoshop. Εκτός αν περιττεύει, όπως σε αυτήν εδώ την περίπτωση, μια από τις πιο καραμπινάτες φωτογραφήσεις όπου μπορείς να πετάξεις κάθε διορθωτικό software στα σκουπίδια. Σε μια από πλέον χαμηλότονες, περίπου μειλίχιες, όσο και φορτισμένες από συναίσθημα και αφηγηματικότητα παραγωγές του ημερολογίου που καλλωπίζει το δωδεκάμηνο από το 1964 και τούδε, ο Steve McCurry ταξιδεύει στη νότια Αμερική για να αιχμαλωτίσει την ψυχή και το χρώμα του Ρίο ντε Τζανέιρο.

Η επιλογή του καλλιτέχνη για την επετειακή 40η έκδοση του Pirelli Calendar δεν ήταν τυχαία. Φωτοδημοσιογράφος περιωπής, ο εξηντάχρονος Steve McCurry έχει ταξιδέψει πολύ, με πάμπολλες εικόνες του να έχουν φιλοξενηθεί σε εξερευνητικά έντυπα, σαν το «National Geographic». Όπως περιγράφει ο ίδιος την προσέγγισή του, «περπάτησα πολύ μέσα στους δρόμους, παρατηρώντας όλες τις στιγμές της καθημερινότητας και τραβώντας πάρα πολλές φωτογραφίες. Αναζητώ τη "φευγαλέα στιγμή", εκείνη όπου αποκαλύπτεται η ένταση της εικόνας».

Πράγμα που δεν πρέπει να στάθηκε ιδιαίτερα δύσκολο σε έναν ραγδαία αναπτυσσόμενο τόπο που σφύζει από ζωή. Ο McCurry αγάπησε τις φαβέλες, είναι οφθαλμοφανές, διέτρεξε όμως με την ίδια θέρμη τα μπαρ και τα κλαμπ, τις αγορές, τα χορευτικά κέντρα και τα γυμναστήρια, τις στάσεις λεωφορείων και τα σχολεία, επισκέφτηκε τις ημίφωτες γωνιές όπου κυοφορείται η προχωρημένη street art, δίχως να παραλείψει τα ιστορικά location, σαν τη Lapa και τη Santa Teresa.

Αυτό που προκύπτει είναι από τα λιγότερο πικάντικα ημερολόγια που έχουν περάσει από τα χέρια μας -στις σελίδες του δε θα διασταυρωθείς ούτε με μία ρώγα, ούτε με την αμυδρή υποψία μιας ήβης- παράλληλα, όμως, το αποτέλεσμα αποπνέει τον άγριο ερωτισμό που έχει προσδώσει στη Βραζιλία τον μυστικισμό της απόλυτης Γης της Επαγγελίας του πόθου. Ασφαλώς και υπάρχει μια παγίδα σε μια τέτοια τεχνοτροπία, η παγίδα του κλισέ, η αφόρητη εικονογραφία του φολκλόρ, ωστόσο ο φωτογράφος την προσπερνά αβίαστα σαν να μην τον έχει προβληματίσει καθόλου, η ματιά του είναι ευλαβικά λαογραφική αλλά και ανυπερθέτως urban. Και όσο να 'ναι, κάποιο ρόλο παίζουν στη μοντερνιτέ του θέματος και όλες αυτές οι θεσπέσιες γυναίκες.

Το Pirelli 2013 περιέχει εκτός από όλη αυτή την πανδαισιακή Βραζιλία, έντεκα μοντέλα, ηθοποιούς και τραγουδίστριες. Τις Βραζιλιάνες Isabeli Fontana και Adriana Lima, αμφότερες με τακτικές συμμετοχές σε παλαιότερες εκδόσεις. Η πρώτη σε ημερολόγια του Demarchelier, του Sorrenti και του Lagerfeld, η δεύτερη στην έκδοση του 2005. Το ντόπιο ρόστερ συμπληρώνουν η ηθοποιός Sonia Braga και η περίφημη τραγουδίστρια Marisa Monte. Υπάρχουν επίσης: η ιταλοαιγύπτια ηθοποιός Elisa Sednaoui, η Petra Nemcova, μοντέλο από την Τσεχία, η τυνήσια συνάδελφός της Hanaa Ben Abdesslem, η Liya Kebede από την Αιθιοπία, καθώς και οι Αμερικανίδες Karlie Kloss, Kyleigh Kuhn, Summer Rayne Oakes, όλες τους μοντέλα, όλες τους χάρμα οφθαλμών.

pirellical.com

Liya Kebede

Liya Kebede

SOULPEDIA
Shake, winter, roll

Κείμενο **Λίνα Μανδράκου**

The Nespresso Way
ΘεσσαλUνίκη

Σε μια πόλη που αντιλαμβάνεται όσο λίγες την αξία του καφέ ανώτερης ποιότητας και την πολύτιμη καφεγνωσία της Nespresso, παγκόσμιου leader και αγαπημένου brand, ήταν αναμενόμενο πως στην πρώτη παρουσίαση της μηχανής U θα γινόταν κυριολεκτικά του... καφέ!

U είναι το όνομα της τελευταίας καινοτομίας-μηχανής που είναι «έξυπνη», είναι οικολογική, είναι ανυπέρβλητη και ιδανική για να παρασκευάζει καφέ με τον τρόπο της Nespresso. Η Δούκισσα Νομικού και ο Νίκος Παπαδάκης μοιράστηκαν μαγευτικά κοκτέιλ με βάση τον καφέ στην οδό Μητροπόλεως, όπου η Nespresso μπουτίκ υποδέχτηκε τους εκατοντάδες των Θεσσαλονικέων που έσπευσαν πρώτοι να γευτούν αλλά και να τη θαυμάσουν. Εντυπωσιακή εμφάνιση, μυστικά, δυνατότητες και, φυσικά, καθαρό design και υπέρμετρη κομψότητα είναι όσα συναρμολογούν τη συσκευή Nespresso U, προορισμένη να μεγαλουργεί και να χαρίζει σε όλους τους λάτρεις της κουλτούρας Nespresso το maximum της απόλαυσης.

Μια προηγμένη μηχανή που προσαρμόζεται τέλεια στον σύγχρονο τρόπο ζωής και τις προτιμήσεις μας και αναμένεται να κατακτήσει τις καρδιές των Θεσσαλονικέων. Δεν είναι τυχαίο πως στην πόλη των γεύσεων και της καλής ζωής, η Nespresso Boutique έχει γίνει hot spot μέσα σε λιγότερο από έναν χρόνο από την άφιξή της.

Αστερόcosmos
AstroChristmas φωτεινό!

Παιχνιδόκοσμος ίσον Αστερόcosmos, Αστερόcosmos ίσον Χριστουγεννιάτικο Χωριό! Μια πρωτότυπη ιδέα, ένα μοναδικό Christmas conceptual λούνα παρκ χαράς και φαντασίας! Είναι στημένος και λάμπει στο Διεθνές Εκθεσιακό Κέντρο Θεσσαλονίκης, και καθ' όλη τη διάρκεια των εορτών θα συμβαίνουν πράματα και θάματα.

Ο Μάγος, το Εργαστήρι των Ξωτικών, τα πιτσιρίκια που αναμένεται να ενθουσιαστούν και να πετάξουν από χαρά, τα ζαχαρωτά, η ρόδα, τα Αστερόσπιτα, τα γράμματα με παραλήπτη τον ίδιον τον Αϊ-Βασίλη, το Μαγικό Μονοπάτι, οι αστρογεύσεις-κεράσματα είναι μόνο μερικές από τις στιγμές που θα ζήσετε και τις εκπλήξεις που θα σας τρατάρει ο Αστερόcosmos.

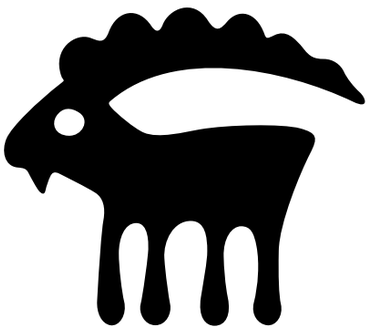
Ώρα για παιχνίδι: ένα προηγμένο τεχνολογικά UFO, ένας ιπτάμενος δίσκος δηλαδή που στροβιλίζεται και καλεί τους τολμηρούς αναβάτες να βιώσουν μια ξεχωριστή εμπειρία, αποτελεί μια μοναδική ατραξιόν, καθώς είναι ένα από τα 4 παιχνίδια του είδους που υπάρχουν στην Ευρώπη. Δίπλα στο UFO θα πατινάρετε στο τεράστιο παγοδρόμιο των 450 τετραγωνικών.

Σε όλη τη διάρκεια του Αστερόcosmos, θα λειτουργούν δημιουργικά εργαστήρια αλλά και αγορά από όπου μπορείτε να κάνετε χριστουγεννιάτικο shopping. Παιγνίδια, κεριά, είδη δώρων, παραδοσιακά προϊόντα, χειροποίητα έργα, χορωδίες, συγκροτήματα, κάλαντα παντού, κέφι τρελό! Νέοι γονείς, χαρούμενα πιτσιρίκια, τρελαμένοι έφηβοι, ρομαντικοί εραστές των Χριστουγέννων, να η ευκαιρία σας για παιχνίδι, ψυχαγωγία και πολιτισμό. Ο Αστερόcosmos διοργανώνεται από τη HELEXPO και αποτελεί τη συνεισφορά της στον χριστουγεννιάτικο εορτασμό της Θεσσαλονίκης. Η είσοδος είναι ελεύθερη, ενώ το πάρκινγκ μέσα στον εκθεσιακό χώρο κοστίζει 2 ευρώ και είναι ανταποδοτικό.

Ωράριο λειτουργίας: έως τις 21 Δεκεμβρίου, καθημερινές από τις 17.00 μέχρι τις 22.00. Τα Σαββατοκύριακα από τις 10.00 μέχρι τις 22.00. Από τις 22 Δεκεμβρίου και για όλες τις γιορτές το ωράριο θα είναι συνεχές από τις 10.00 μέχρι τις 22.00.

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)

Ωραία τα χριστουγεννιάτικα καμπανάκια που ηχούν χαρμόσυνα στους δρόμους και στις βιτρίνες των καταστημάτων, όμως τα καμπανάκια του οργανισμού από τις κραιπάλες τα υπερκεράζουν, κάθε φορά που σε κερνούν. Μέσα σε λίγα μόλις χρόνια, κατόρθωσες να ανεβάσεις την Ελλάδα από την 20ή στην 7η θέση πανευρωπαϊκά σε κατανάλωση αλκοόλ και να μας κάνεις για ακόμη μια φορά εθνικά υπερήφανους. Αν δεχτούμε πως, από όπου έχει περάσει το ΔΝΤ, οι άντρες γίνονται αλκοολικοί και οι γυναίκες πόρνες, είναι θέμα χρόνου να σε δούμε... να εντάσσεσαι σε κάποια τρομοκρατική οργάνωση.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Η είδηση πως ζεις σε έναν από τους top 20 ταξιδιωτικούς προορισμούς για το 2013, σύμφωνα με το National Geographic, ματαιώνει κάθε σχέδιο άτακτης φυγής σου προς το εξωτερικό. Ήρθε η ώρα να επανεκτιμήσεις τις ομορφιές της Θεσσαλονίκης και να αντιληφθείς επιτέλους πως οι σωροί των σκουπιδιών δεν είναι τίποτα άλλο από ένα πρωτότυπο art installation, οι λακκούβες στους δρόμους έχουν σκαφτεί για να πίνουν νερό τα αδέσποτα, οι τοξικομανείς στα πάρκα αποτελούν κομμάτι ενός zombie event των οπαδών της σειράς «Walking Dead» και η έλλειψη πρασίνου... εντάξει, αυτό είναι απαράδεκτο!

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
«Μακάρι να ήταν δυνατό να σταματήσουμε και την πείνα τρίβοντας την κοιλιά μας», είχε πει ο Διογένης ο κυνικός ενώ αυνανιζόταν στην αρχαία αγορά. Η στέρηση αγαθών, είτε αναγκαίων είτε πολυτελών, που βιώνεις τους τελευταίους μήνες σε έχει βάλει στο τριπάκι του Διογένη, να ονειρεύεσαι τρόπους που θα μπορούσαν να βελτιώσουν τη ζωή σου. Να κάνεις mute τους ανθρώπους που σε ζαλίζουν με την καθημερινή γκρίνια τους, να κάνεις delete τους παρτάκηδες που ζουν εις βάρος σου και να τηλεμεταφέρεσαι στη Χαβάη κάθε φορά που ακούς για νέα φορολογικά μέτρα, νέα πακέτα στήριξης και νέα πλάνα ανάπτυξης.

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
«Ο έρωτας είναι το πρόβλημα των ανθρώπων που δεν έχουν προβλήματα», έγραφε ο Μπεγκμπεντέ, και ίσως αυτό να εξηγεί την έλλειψη ερωτισμού στην πόλη του έρωτα, του ρομαντισμού και της καψούρας (τον κουβά γρήγορα!). Η ανάγκη να ερωτευτείς και η τάση να το δείχνεις δε συγκινούν κανέναν πλέον, πλην κάποιων διεστραμμένων επιβατών του ΟΑΣΘ και διεστραμμένων κατασκόπων του facebook. Αν ούτε η ρομαντική ατμόσφαιρα των Χριστουγέννων ενεργοποιήσει τα ναρκωμένα βιολογικά ένστικτα των συμπολιτών σου, ο χειμώνας προβλέπεται ασήκωτος.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Με την έλευση του νέου έτους, θα διαπιστώσεις πως όσο πιο κοντά βρίσκεσαι σε ένα πρόβλημα τόσο μεγαλύτερη ευαισθησία δείχνεις για αυτό. Μελαγχολείς όταν ακούς πως κάθε μέρα χάνονται 900 θέσεις εργασίας στην Ελλάδα, αλλά αδιαφορείς αν κάθε 15 δευτερόλεπτα χάνεται ένα παιδί από τη λειψυδρία στην Αφρική. Μελαγχολείς όταν ακούς πως αυτοκτονούν 700 Έλληνες τον χρόνο, αλλά αδιαφορείς αν στη Συρία σκοτώνονται 100 άμαχοι την ημέρα. Αν μετά από αυτό συνεχίζεις να βρίσκεις λογική την απαίτηση να σε νοιαστεί ο Γερμανός ή ο Γάλλος, επειδή βρίσκεσαι στο χείλος της χρεοκοπίας, καλά να πάθεις!

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Πίσσα! Σκοτίδα! Καταχνιά! Χάρε πανίσχυρε, φτου κακά! Τον τελευταίο καιρό σε περιτριγυρίζουν ζοφερές σκέψεις γύρω από το νόημα της ζωής, γύρω από το νόημα της μη ζωής και γύρω από κάποια περίεργα sms αργά τη νύχτα στο κινητό του/της συντρόφου σου. «Υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο, δάσκαλε;» ρώτησε ο Πέτρος κάποτε τον Ιησού. «Υπάρχει, αλλά μόνο γι' αυτούς που δεν πέθαναν ακόμη», του απάντησε εκείνος. Μην πελαγώνεις, σκέψου πως ο θάνατος έχει και τα θετικά του. Δε θα ξαναπάς σε οδοντίατρο, δε θα ξανασταθείς σε ουρά και δε θα ξανακούσεις τις απόψεις του Πορτοσάλτε.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
Ευτυχές το 2013 για τις οικονομίες της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, με την Ελλάδα να συνεχίζει να φλερτάρει το βιοτικό επίπεδο του Μπαγκλαντές. Το πείσμα να παραμείνεις στον τόπο σου και να παλέψεις για ένα καλύτερο αύριο δε συγκίνησε την Τρόικα ώστε να σου δώσει τα γκέμια της οικονομικής διαχείρισης του κράτους και ήρθε ο καιρός για νέα πλάνα επαγγελματικού προσανατολισμού εκτός συνόρων. Άκουσα πως η Αλβανία ζητάει επιμόνως έλληνες εργάτες, με προϋπηρεσία στο πόστο του εργολάβου οικοδομών, του μεγαλοκτηνοτρόφου και του μεγαλοβιοτέχνη.

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
Περίμενες πώς και πώς να καταστραφεί ο κόσμος για να ησυχάσεις από τις οικονομικές ορολογίες και το δελτίο ειδήσεων του Mega Σανέλ, και, τσουπ, έρχεται ο καθηγητής Τζεράρντο Αλντάνα να ανακοινώσει «κακή ανάγνωση του ημερολογίου των Μάγιας και παράταση της συντέλειας του κόσμου». Η υπομονή είναι μια αρετή που θα χρειαστείς αυτές τις δύσκολες ώρες και μεγάλες προσωπικότητες όπως ο Γκάντι, ο Μαντέλα ή η Μαντώ, που δήλωσε πως είχε να φάει 20 χρόνια τηγανητές πατάτες, θα σε εμπνεύσουν.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Πηγαίνει ένας ηλικιωμένος με έμφραγμα στο νοσοκομείο και ο καρδιολόγος του λέει: «Είσαι πολύ τυχερός! Αν αργούσες έστω πέντε λεπτά παραπάνω, θα έχανες τη λαχειοφόρο αγορά του Ιατρικού Συλλόγου». Τι θέλω να σου πω με την παραπάνω παραβολή; 1ον) Πως η προσποίηση δεν είναι μονάχα μια τεχνική για να βάλεις πιο εύκολα καλάθι στον αντίπαλο. 2ον) Πως το χιούμορ είναι ό,τι πολυτιμότερο μας έχει απομείνει στη ζωή. 3ον) Πως στη λαχειοφόρο αγορά του Ιατρικού Συλλόγου μπορούν να συμμετάσχουν όλοι.

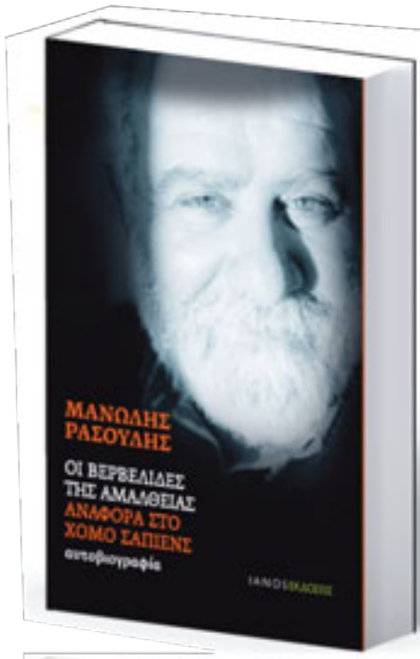
ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Υπάρχει ένας κλάδος της βιολογίας που ονομάζεται «βιομίμηση». Οι επιστήμονες μελετούν τη φύση και προσπαθούν βάσει των παρατηρήσεών τους να βελτιώσουν τη ζωή του ανθρώπου. Πάνω στην ίδια φιλοσοφία έχεις αντιγράψει τεχνικές ζώων για να αντιμετωπίσεις προσωπικά σου ζητήματα. Τη χελώνα, όταν κλείνεσαι στο καβούκι σου κάθε φορά που σε πληγώνουν. Το φίδι, όταν σέρνεσαι πίσω από τους ανθρώπους που σε πληγώνουν. Τον σκύλο, όταν κάνεις σεξ με μαξιλάρια, επειδή δεν έχεις κάποιον δίπλα σου να σε πληγώσει.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Μπορεί το 2012 να μη σου πρόσφερε τη δυνατότητα να λύσεις κάποια μικρά οικονομικά ζητήματα (φόροι, χαράτσια, χρέη) που σε ταλαιπωρούν, αλλά το 2013 θα σου δώσει τα φώτα του για να λύσεις μερικά από τα μεγαλύτερα φιλοσοφικά ερωτήματα όπως: 1ον) Ποια είναι η σχέση μεταξύ σώματος-νου και τι συζητάνε, όταν εσύ κοιμάσαι; 2ον) Πόσο κοντά είναι το επέκεινα και πόση ώρα θα έκανες για να φτάσεις, εφόσον είχες λεφτά για βενζίνη; 3ον). Πόσο δυνατή είναι η γνώση του σύμπαντος και τι δίνει κάθε μήνα στα γυμναστήρια;

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
«Υπάρχουν πεσμένοι που δε σηκώνονται για να μην ξαναπέσουν», έγραφε ο Αντόνιο Πόρτσια, και είμαι βέβαιος πως δεν εννοούσε τους παραπληγικούς ή τους ανθρώπους με χαμηλό αιματοκρίτη και σίδηρο. Ο φόβος και το πείσμα σου να μην ξανατραβήξεις το μαρτύριο του χωρισμού έχουν αρχίσει να σε προετοιμάζουν για μια μοναχική ζωή αντίστοιχη με των καλόγερων του Άγιου Όρους, με μία μικρή διαφορά: εκείνοι έχουν λύσει το βιοποριστικό πρόβλημα και δίνουν λίγη σημασία για το αν το βίντεο του YouPorn έχει κακό συγχρονισμό ήχου και εικόνας.

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ
ΟΙ ΒΕΡΒΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ
ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟ ΧΟΜΟ ΣΑΠΙΕΝΣ
Αυτοβιογραφία

ΤΑΣΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ
67%
Ποίηση

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΗΣ
Αλλιώς τα είχαμε σχεδιάσει...
Πεζογραφία

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟΛΟΓΙΟ 2013
του **ΓΙΑΝΝΗ ΣΕΡΒΕΤΑ**

ΘΕSOULONIKH ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2013
του **ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ**

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ 2013

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Αριστοτέλους 7, 546 24 **T** 2310 277 004 **F** 2310 284 832 **E** info@ianos.gr
ΑΘΗΝΑ Σταδίου 24, 105 64 **T** 210 32 17 917 **F** 210 32 17 686 **E** as_info@ianos.gr

ΕΠΙΚΕΦΤΕΙΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΝΕΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ ianos.gr

RESTART
Όταν είσαι νέος έχεις το μικρόβιο ν΄αλλάξεις τον κόσμο.
Αν το κολλήσεις... θα ξεκολλήσεις! vodafonecu.gr
SPOT JWT
CU